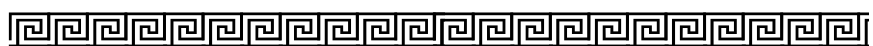
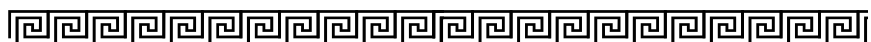

Я молюся:
Дажбоже,
Ти святий Діх
Народу мого

Молитва до Дажбога

(скорочений варіант)

Дажбоже,

Ти Святий Дух Народу мого,
Ти Єдиний, моя віра в Тебе єдина,
Ти могутній, моя віра в Тебе могутня,
Ти Безсмертний, мій Народ безсмертний!

Дажбоже,

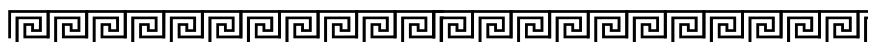
Люблю Тебе,
щоб в моєму Народові була Любов,
Обожнюю Тебе,
щоб мій Народ мав Рідну Віру,
Обороняю Тебе,
щоб мій Народ мав Волю,

Ти і я – Одна сутність духа і тіла.

Ти і я – одне Минуле, Сучасне і Майбутнє.

Слава Тобі,

Дажбоже наш!

Мирослав ЮШКЕВИЧ

**І хай святиться
ім'я Його,
Дажбог**

(СТАТТІ, ПРОМОВИ, ПРОПОВІДІ
ПРО РІДНУ ВІРУ В ДАЖБОГА)

Житомир
ПП «Рута» – 2012 р.

ББК 84,4 Укр.6 - 4Ж.
Ю 96

***Сповідникам Рідної Української Національної Віри,
новітнім лицарям українського духу,
які першими усвідомили велич вчення Лева Силенка
в єдиного Дажбога,
з любов'ю присвячую.***

Юшкевич Г.А.

Ю 96 І хай святиться ім'я Його, Дажбог. (Статті, промови,
проповіді). – Житомир : ПП «Рута», 2012 р. – 120 с.

ISBN 978-966-_____

В збірці висвітлюється сутність Рідної Української Національної Віри (РУНВіри), про величний духовний скарб, втрачений українським народом за тисячоліття панування християнства, про важливість відродження Стародавньої Віри Предків наших, яку реформував Л.Силенко, створивши цілісне вчення про єдиного Дажбога.

Розрахована для сповідників РУНВіри та широке коло читачів.

ББК 84,4 Укр.6 - 4Ж.

ISBN 978-966-_____

© Юшкевич Г.А., 2012
© ПП «Рута», 2012

Перше слово

Збірка задумувалась як посібник для сповідників Рідної Української Національної Віри, для тих, хто насправді хоче ознайомитись з великою кількістю існуючих світових релігій, течій, напрямків, їх відмінностях, серед яких і Рідна Українська Національна Віра (РУНВіра).

Застерігаю, якщо у читача це бажання поверхове, виникло під впливом емоцій, інших причин, рекомендую затію облишити.

Ще зауважу, для успішного вивчення названої теми необхідний деякий запас знань з історії України, світової історії, літератури, географії, інше.

Важливо, щоб читач, хоча б поверхово, знав суть християнства, тобто був сучасною людиною. Це ствержую з власного досвіду. Раджу мати на столі «Мага Віру» Л.Силенка, «Біблію», «Віру Предків Рідних» В.Шаяна. Відчутно допоможе праця Ярослава Оріона «Бог і Релігія», «Сотворення світу» Івана Франка, інші.

І чи не найголовніше. Читач повинен бути українцем не тільки по духу, а й розділяти погляди патріотично налаштованого громадянина України, який прагне зрозуміти найвеличніше: Чому для подальшого еволюційного поступу України, як держави, потрібно сучасне українське розуміння Бога, потрібна Рідна Українська Національна Віра (РУНВіра), що на одне виходить.

При вдумливому читанні збірки та згаданих праць великих мислителів, читача очікує багато нового, незвичного, навіть відкриттів. Дуже швидко він збагатиться новими знаннями, знатиме, що крім християнської релігії і її догматики, до якої ми призвичаїлися і що нам здається вона непорушною, в світі існує безліч інших релігій. Ознайомиться з Пантеоном Рідних Богів, де на особливому місці знаходиться Дажбог. Так читач сам дійде до питання: А яке місце серед усього розмаїття релігій займає Україна? Чому сьогодні ми, українці, послуговуємося не Рідною Вірою, а

чужою? Як і звідки прийшло на Україну християнство? Чи це на добро? На ці, та на багато інших питань читач знайде відповідь на сторінках цієї збірки.

Пропоную звернути увагу на першу та останню роботи: «Українське (Силенкове) розуміння Бога» і «РУНВіра – нелегкі кроки до розуміння її сутності».

Хтось зауважить про відсутність логічного зв'язку між роботами збірки. Зв'язок в тому, щоб людина, знайомлячись з сутністю РУНВіри, усвідомила, яке велике і величне духовне надбання, який скарб втратив український народ за час тисячолітнього панування християнської релігії та її догматики, про важливість для духовного життя українців відродження Стародавньої Віри Наших Предків, яку р е ф о р м у в а в Учитель Лев Силенко, створивши Рідну Українську Національну Віру, віру в єдиного Бога українців, і хай святиться ім'я Його, Д а ж б о г.

Щасливої дороги, читачу.

Автор.

Українське (Шиленкове) розуміння Бога

«Обізнаний – озброєний»

Дажбоже мій, благослови цю проповідь! І щоб мені була дана мудрість пояснити, а вам, славні дажбожичі, зрозуміти це слово.

Поняття про Бога найстародавніше із всіх понять, створених людиною. І найвеличніше. І найживучіше. Відомо, що людство у всі віки шукало Бога. І тратило на ці пошуки безкінечну кількість часу, духовних сил, матеріальних цінностей. Людина відрізняється від тварини тим, що вона (людина) має властивість бачити, запам'ятовувати і, найголовніше, передавати бачену подію іншій людині за допомогою звуків або слів.

Людина має здатність не тільки орієнтуватися в часі й просторі, а й осмислювати події, тобто думати. І людина навчилася відділяти правильні думки від хибних. Уміння влітку думати про холодні місяці зими, уміння сьогодні думати про завтра збагатило й розширило уяву наших предків. Так сформувалася свідомість.

І утворення людського мозку Л. Шиленко називає «завершенням людського "Я"». Брат любить брата несвідомо – є між ними таїна, яка їх ріднить. Мати любить свою дитину несвідомо. Її любов могутня. Бачимо, є свідомість свідомо і є свідомість несвідомо. Чи існує єдність між свідомістю і несвідомістю?

На це запитання Л. Шиленко відповідає так: «Там, де в племені торжествує племінна духовно-тілесна цілісність, існує гармонійна єдність ... між свідомістю і несвідомістю...», МВ 5, 36.

Продовжуючи цю думку, можна стверджувати про існування «...племінної свідомості, або національної свідомості, звідки – світогляд створений поколіннями минулими й сучасними, тобто звички, почування, духовні принципи, закони етики й естетики,

темперамент, тілесні прикмети, обряд, віра, богорозуміння, світорозуміння». МВ 5, 37.

Але чи могла бути людина свідомою, якби вона не була вгармонована (вписана) в закони, в правила, у взаємодію з все-світньою Енергією, Світлом, Рухом, Часом, Простором, Тяжінням (Гравітацією)? Ми, сучасні люди, знаємо і розуміємо існування цих субстанцій. І ці субстанції уже мільйони років існують, діють, рухаються в Часі й Просторі з завидною точністю та послідовністю, з абсолютною черговістю, дотримуючись установлених Правил і Законів. І ніколи ці Правила і Закони не порушуються! Хто ж Творець цих Законів? Хто запустив цей Рух, хто слідкує за його дотриманням?

І до сьогодні людство не може переконливо відповісти на ці запитання. Єдине, що нашому розуму підвладно, це думка, що існує якийсь надприродний Розум, який і є Творцем, і Він (Творець) слідкує за дотриманням цих Законів і Правил Всесвіту.

Л. Силенко цей Розум називає Свідомістю Світу, або Дажбог. І ця Свідомість Світу, або Самоволодіюча Всевишня Сила, є Світло, Безмежність, Вічність, Енергія, Рух, Тяжіння (Гравітація), що діють у Просторі і Часі.

«... І якби не було Дажбога (Свідомості Світу),... то Світ перестав би бути Світом. Погасли б Сонце, Зорі, погасла б наша Сонячна система». («Катехізис», стор. 12, п. 19.)

Але повернемося до теми. Життя предків, або їхнє буття проходило серед природи, велась усвідомлена боротьба за життя, за місце під Сонцем на Землі. Узагальнюючи викладене, ми можемо сказати, що Буття – це природа, мислення або Свідоме Буття.

Тому знову виникають питання: хто ж Творець цього Свідомого Буття? Хто Датель цього Свідомого Буття?

Як стверджувалось раніше, людство не спроможне переконливо відповісти на ці питання. А зараз спробуємо об'єднати наші міркування стосовно Свідомості Світу і Дателя Свідомого Буття, звертаючись до Вчення Л. Силенка.

Після довгих медитацій (перевтілень, розмірковувань) осінила Учителя Свята Господня Благодать. Він у «Мага Вірі» об'явив, що Датель Свідомого Буття, або просто Датель Буття і Свідомість Світу, – це є Дажбог.

«І я кажу, Дажбог – Свідомість Світу, від якої походить свідомість Людини, людина свідомо і несвідомо єднається з Свідомістю Світу, тобто з Дажбогом». МВ 51. 72.

Керуючись Святим Вченням Л. Силенка, ми вкладаємо в слово Бог своє, українське, розуміння Бога, ім'я якому – Дажбог (Датель Буття).

Тепер нам зрозуміло, чому Дажбог – це вічна незнищима Енергія, тому що Енергія є частиною Свідомості Світу. Завдяки енергетичним і силовим полям Всесвіту, Всевишній і вічно живий Господь Дажбог має зв'язок зі всіма його частинами, що розкидані в безмежному Просторі.

Чому Дажбог є Світло? Тому що Світло – це результат Дії Енергій Дажбога. Воно є складовою частиною Свідомості Світу. Без Світла не можливе існування життя, а значить і Свідомості.

Чому Дажбог – Рух? Тому що Рух – це Життя. Це результат Дії Дажбожих силових полів Всесвіту. Рух відбувається у Безмежному Просторі і Вічному Часі і є складовою частиною Свідомості Світу. Рух у Безмежному Всесвіті відбувається згідно з силами Гравітації, які узгоджені із фізичними даними матеріальних об'єктів Всесвіту.

Підведемо підсумок нашої розмови. Л. Силенко говорить: *«Дажбог – Датель Буття – Світла Духовна Сила, яка сама себе освітлює. Дажбог – Світла Духовна Сила, яка вічно діє в світі несвідомого і свідомого буття, свідоме перетворюючи у несвідоме, а несвідоме – у свідоме. Свідоме і несвідоме буття тому є Буттям, що створене і кероване Духовною Силою (Світлою Енергією), тобто Дажбогом».* МВ 49, 17.

Тому ми говоримо: Наша Віра є Світла! Дажбог – Святий Дух народу нашого! Дажбог – рідний Бог наш! Дажбог – Датель свідомого й несвідомого Буття! А Лев Силенко узагальнено стверджує: *«Дажбог – Основа Першооснов Світу».* МВ 49, 17.

І ми натхненно речемо: «Слава Тобі, Дажбоже наш!»

Березень, 11007 р.Д.

Єднання з Дажбогом

Шановні побратими та посестри! Кожної неділі ми відвідуємо Священі години самопізнання і самовдосконалення. На них, звертаючись до Господа нашого, ми молимося:

«Дажбоже мій! Ти святий Дух народу мого!» На них ми єднаємося з Дажбогом. Дажбог завжди з нами, але нам важливо не лише те, щоб Він чув наші молитви. Для нас важливо усвідомити, що Він чекає нашої молитви до Нього, чекає нашого з Ним єднання. І це єднання відбувається саме на св'ягосі. Проголошення молитви є та мить, коли, власне, відбувається єднання з Дажбогом.

В одній із багатьох молитов до Дажбога ми говоримо: *«Дажбоже наш! Ми вірнії внуки Твої, з іменем Твоїм ми проводимо цю Священу годину самопізнання, ми з іменем Твоїм душу свою удосконалюємо Вірою рідною і Правдою рідною»*. Отже, саме під час молитви, під час єднання з Дажбогом ми удосконалюємо і власну душу.

Зараз поставимо перед собою таке питання: *«Чи чесно буде, знаючи, що о 10-ій годині в приміщенні МАУП на нас чекає єднання з Дажбогом, в цей час, скажімо, вештатися на Житньому ринку з-поміж мотлоху? Чи мудро це? Знаючи, що на Священній годині на нас чекає ушляхетнення душі, ушляхетнення мислення, чи буде з нашого боку правильно, якщо ми замість цього будемо займатися чимось іншим, незначущим?»*

Коли виголошуєш молитву до Дажбога, ти освідчуєшся, що любиш Його. Коли кохаєш людину, то шукаєш усі можливості, щоб постійно бути з цією людиною. Коли любиш Дажбога, ти прокидаєшся з іменем Його, і їсти сідаєш з молитвою до Нього, й спати лягаєш з молитвою, з думкою про Дажбога, про справи українські. Віра – це дія, як і любов – це дія. Чи можна любити, ніяким чином не виявляючи цього? Коли даруєш квітку, то робиш приємно й собі, й тому, кому даруєш. І цінність має не сама квітка, а те, що її прине-

сли високі почуття. Навіть якщо в кімнаті поставити квіти, тобою куплені, і квіти, тобі подаровані, то це будуть зовсім різні за дією, за енергетичним наповненням букети.

Тож, приходячи на Священу годину, ми засвідчуємо свою любов до Дажбога, до України, ми ще більше єднаємося з Ним. А Він нам дає єднання і розуміння в громаді. Адже, щоб хто не говорив, ми один одного пізнаємо, обмінюємося думками і, нарешті, звикаємо один до одного. Ми – брати і сестри по Духу Дажбога, то будьмо достойні Його. Приходячи на Священі години, ми дією, хоча не значною, виявляємо наше ставлення до Нього й України. Ми таким чином намагаємося відійти від п'ятьми буденності й відкрити себе променям Його Світла. І нехай ніхто і ніщо не затуляє нам Його Сонця.

Дажбоже наш! Тільки Ти знаєш минуле, тільки Ти знаєш сьогодні, тільки Ти знаєш майбутнє. Нам, внукам Твоїм, цього не дано. І тому в складному житті інколи можливі випадки, коли прийти на Священу годину немає можливості. Але не приходити протягом місяців – це недопустимо.

Шановні дажбожичі! Пам'ятаймо, що відвідування Свягосів не є тяжка повинність. Навпаки! Прийти на Свягос – це чудова можливість пізнати себе і світ, зробити своє мислення досконалим і мудрим, а життя – більш гідним і шляхетним. Прийти і брати участь у Священій годині – то є дивовижна можливість мати гідне місце в житті, гідне місце у вічності.

Пам'ятаймо, що нам призначено цю скалу байдужості українців до свого рідного богорозуміння розбити. Тоді хто, як не ми, повинні це робити? Ми чекаємо не тільки ваших відвідувань, але й допомоги та праці. Хто що може і чим може – хай допомагає будувати величний духовний храм народу Дажбожого.

Брати участь у Священій Годині – то не є гнітючий обов'язок. Участь у Священій Годині – то визначні привілеї, досяжні не для кожного, але доступні для українця-силенкиянина. Слава Дажбогу!

Березень, 11007 р.Д.

Мати Лель – прародителька українців

Ни не найтепліші і найніжніші почуття ми проявляємо і висловлюємо до своєї рідної матері. А які слова ми знаходимо, щоб висловити ці почуття: мати, мамочка, мамця, матуся, матусенька, нене, леле!.. Як оберігаємо від бридких рук, душ і ротів пам'ять про неї! І, звичайно, не міг Лев Силенко не приділити матері своєї уваги, не виявити свого особливого ставлення до неї, не міг не відзначити тему матері у творенні Святого Письма українців – «Мага Віри».

Гортаючи священні сторінки Вчення, ми ще з більшою силою усвідомлюємо значення матері в житті кожного із нас, в житті родини, племені, народу, в економічній, духовній, моральній сфері діяльності людей. Заглиблюючись у минуле, ми переконуємося, ЩО і в часи сивої давнини роль матері, жінки була дуже важлива, і особливо пошанована вона була в нашому народі, як колись, так і тепер.

Якою ж була мати, жінка в минулому? Якою була наша Прародителька і Праматір українців Лель? Відомий український археолог Даниленко В. М. «аж здригнувся». Що ж сталося? Газета «Молодь України» від 2 червня 10974 р. Д. пише, що в Україні «знайдені малюнки епохи пізнього палеоліту» (40–15 тисячоліть тому). Крім малюнків, у гротах первісного святилища «Кам'яна Могила» на плитах скам'янілого пісковика знайдено і пізніші малюнки – епохи мезоліту і неоліту. Первісні мисливці нордичної раси, які проживали 10 тисяч літ тому майже по всій Європі, залишили нам свої малюнки зі сценами полювання на мамонтів, бізонів, оленів... Є на плитах «Кам'яної Могили» зображення Великої Матері. Ось що пише Вчитель:

«У печері чаклуна відкрито близько 300 гравійованих малюнків, іноді наведених вохряною фарбою. Переважають зоо-

морфні мотиви, в яких відтворено мамонтів, бізонів, ланей, оленів, печерних левів.

Трапляються й зображення людей, зокрема Великої Матері матріархальної доби. Між силуетами мамонтів та оленів бачимо постать Великої Матері, її струнке, дивовижно красиве тіло ніби пливе над Землею. Виконує Вона ритуальний танок, зачакловує звірів, щоб мисливці повернулися додому з багатою здобиччю.

Що це значить? Це значить, що на території України 20–15 тисяч років тому уже був культ Великої Матері-Родоначалниці. Ми, українці, її потомки.

Ми її пізнаємо, дивлячись самі на себе, на свій національний стрій, її льоля (первісний жіночий одяг) оздоблений меандрами (геометричними узорами), якими сьогодні пишуться гуцули і які ознаменують стародавню Українську (Мізинську) культуру». МВ 9.10.

Лев Силенко силою своєї уяви переносить нас у часи, коли жили і творили тато Орь і мати Лель, їхні діти. І хоч він змальовує сумну сцену прощання родини зі своєю матір'ю, але ми маємо відповідь, якою була мати Лель:

«Рокіт. «...Стогне Дніпр широкий, сердитий вітер завива». В будинку, з якого видно чарівне привілля (безкрає небо, повноводна ріка, широкополі степи, гаї), сухо і тепло. Спокійно горить вогонь. Пахне живицею. На волошковому сні в білих льолях біля матері Лель сидять сумні діти. В материних руках золотяться (вітрами виколихані) три пшеничні колоски – символи життя і благотворної снаги. В її узголів'ї палають маки, пахне любисток, скромний чебрець, безсмертник, полин. На лаві лежать веретено, мичка, днище.

І скорботно говорить тато Орь: «Чадо моє, діти мої, мої соколята! Не приторкайтеся пальчиками уст Мами. Вона стала святою. Вона амріта. І там буде її свята домовина. Життя віраб-гава!» Загорілося небо, вдарив грім, похитнулися роздольні степи Ореві. Сльози падають з неба в Дунну Оря, перлами котяться по стеблах трав.

Тужить небо і земля: померла мати Лель, померла високосердна трудівниця, чепурна Господиня, Родоначалниця чепурних племен білої раси, світлоока доня Дажбожа. І діти слово «мрі» слізьми змочили, оживили трепетними зворушеннями

і роздумами. І зачарувалися, від тата Оря довідалися, що образ мами Лель живе в їхньому образі, що Мама покорила смерть, дітям даривши життя». МВ 41.1; 41.2.

На питання побратима «*Чи в Рідній Вірі будуть зображення Дажбога?*» Вчитель Лев Силенко дав таку відповідь: «*Побратиме, у Рідній Вірі ми не малюємо образу Дажбога і статуї з Дажбога не робимо. Та ми маємо образи наших світлих родоначальників – Мами Лель і Тата Оря. І ми їх почитаємо у наших Святинях.*

І статуї їхні можуть стояти у Священних гаях над Дніпром, і поруч можуть стояти статуї великих і славних синів і дочок Русі (України). І ми біля них будемо квіти класти, писанки, пісні будемо біля них співати, звеличуючи велике життя їхнє». МВ 10. 49.

Вчитель пише:

«О заклопотані діти планети Земля, які ви багаті: і святощі, і гріхи ваші – це природа безпосереднього життя вашого. Так є: люди стають богами, боги стають людьми. Дійсність стає легендою, легенда стає дійсністю.

Орь і Лель – дійсність і легенда. Заратустра і Будда, Крішна і Конфуцій, Христос і Могамет – дійсність і легенда. Сонцеград (град Кия), Бенарес, Єрусалим, Рим, Константинополь, Мекка – дійсність і легенда.

Є в легенді дійсність, і є в дійсності легенда. У жорстоких людей жорстока дійсність і жорстока легенда. У благородних людей – благородна дійсність і благородна легенда. Народ без легенди – значить, народ без уяви. Народ, поневолений чужою уявою, не має права розвивати свою уяву». МВ 18.1.

«У хаті пахне степом – глиняна долівка заслана свіжою соломкою – білою, чистою. Мати світильник засвітила на покуті біля образу Первоматері Лель. Вістуня з погребу принесла молока. Хліб житній лежить на столі під білою скатертиною. На лаві, біля помийниці, стоїть відро з водою, і тут же – велика дерев'яна миска, на кілку – свіжий рушник». МВ 19, 166.

Згідно з «Мага Вірою», в кожній оселі наших предків був образ мами Лель. Ось що пише Лев Силенко:

«У царському двірцеві видюща мати (знатна повитуха-пупов'язка Празна) сказала цариці Ользі: «Синула!» І пішла з двірця,

біля дуба священного молитву говорила, оглянулася – ніхто не бачить, у землі заховала пуповину. «Боги мої, є на світі радість несласанна – я перша стріла прихід нового царя України (Руси)», – сказала вона, і про це знала тільки вона і Боги її. МВ 18.80.

942 рік. У кожному домі радість, з Києва неслася з уст до уст, від дому до дому вість – цариця Ольга сина спородила. У кожній київській хатині на покуті (там, де образ Мама Лель – Родоначалниці святої) займалися світильники – цар народився. Киянки квітами свіжими і сушеними (хатніми і польовими) завітчали дорогу від Царського Двору до Дніпра». Це народився князь Святослав.

Описуючи Сім Законів Правильного Життя, і зокрема незалежне «я», Лев Силенко стверджує:

«Дажбог – Свідомість Всесвіту. Тато Орь і Мати Лель усвідомлювали самі себе, єднаючись зі Свідомістю Всесвіту. Сонце, Місяць, Небо, Зорі, Ліси, Ріки, Степи, Літо, Осінь, Зима, Весна хвилювали їхні чуття. Захоплювали їх, несли їм радіщі і смутки, холод і тепло, тьму і світло.

Тато Орь і Мати Лель єдали своє «я» з «Я» Дажбожим, з «я» того оточення, в якому вони жили. Між їхнім «я» і «Я» Всесвітнім було єднання невидиме і видиме, свідоме і несвідоме: Тато Орь і Мати Лель відчували зміну в погоді. На їхні серця діяв Всесвіт: могутні вибухи на Сонці мали впливи на серця наших Родоначалників, на кожную клітину їхнього тіла. У них була віра у Вищі Сили. У них була любов до Дніпра. У них була віра, що їхні сини і дочки зуміють відстояти незалежність свого «я», незалежність своїх земель, на які часто вторгаються чужі племена.

Вчитель проголошує велику святість правди Предків наших. В уста святата Божедара, який звертається до полководців і воїнів Дажбожих у Священному Гаю, він вкладає такі слова:

«Мечоносці – помічники Дажбожі! Сила наша тільки тоді буде сильною, коли ми утихомирюватимемо ворогів наших. І будемо вчити їх коритися нашій правді. Покажіть Небові і Землі, що наша правда усім людям на Землі потрібна.

Не зганьбіть зброї, не зганьбіть свого родинного вогнища. Не зганьбіть могил Предків своїх. Триєдина святість Первотата Оря і Первоматері Лель у ваших руках. Безстрашним чином помагайте Дажбогові тримати на Землі Правду і Волю». МВ 18.20.

А тепер дозвольте проповідь, присвячену нашій Прародительці Мамі Лель, завершити трьома короткими молитвами Віщого Гогула, які він проголосив у час посвяти юнаків у косаки. «Перед Мага Вратами став віщий Гогул і молитовно підніс руки до неба, всі люди на Хрещатій долині стали на коліна.

«Ми, внуки Дажбожі, і Схід, і Захід, і Південь, і Північ охоронені мечами нашими і озорені Світовидом. І живемо ми, щоб відрікатися від злих діянь наших і чинити добрі діяння наші, і дітей ми учимо своїх, щоб розум їхній ширшав і душа відважнішала, і такі ми є, і се таїна великая єсть».

«Прародителе Орь, Прародителько Лель, ми – діти Ваші. Маємо кості ваші, маємо кров вашу. Маємо віру вашу і покони ваші, і ми не хочемо мішатися з гречинами і варягами, щоб не заубилася вдача наша, і се таїна великая єсть. Косаки, ви є на світі раттю нескоримою, бо той, хто смерті не боїться, стає володарем Неба і Землі, і смерть на полі брані миліша, як неволя, і се таїна великая єсть».

«Між Небом і Землею стоїмо ми, внуки Дажбожі, відважно. Ми вміємо вмирати, щоб во віки і віки жила Україна (Русь)! Слава Дажбогові!» – сказав Віщий Гогул. МВ 19.125.

Свято Мамаи Лель святкується 12 грудня.

Грудень, 11005 р.Д.

**«Святая Великая Мати,
Їлюблена Ненечко-Лель,
Ми просим тебе завітати
До наших гостинних осель!».**
(Лев Филенко «Гість з храму Предків»).

Рідне розуміння святості

Нерідко можна чути оцінку тієї чи іншої людини, її життя, праці, вчинків, що вона (ця людина) свята, що її життя схоже на життя святого. По-перше, відмітимо однокореневі слова: свято, святість, святі, святині, святилище. По-друге, що ця категорія – духовна: це ставлення до чогось з винятковою повагою та шаную. Це щось безцінне, дороге, одним словом, святе.

Що ж таке святість, її зміст? Навіть діти вам скажуть, що в криницю плювати не можна, бо це гріх. Не можна гратися з хлібом чи класти буханець догори, бо це теж гріх, тому що вода і хліб – святі. Не будемо пояснювати, чому вода і хліб в звичайному людському розумінні є святістю. Це – природно і зрозуміло.

Розширюючи тему, згадаємо християн та їхні святощі: «свята Біблія», «образи святих угодників», «святий вогонь з Віфлеєму», «свята Апостольська церква», «хрест – святість церкви нашої». Для роздуму ставлю питання: «Чи є в цих християнських святощах щось таке, що зв'язане з Україною, українською історією, чи є українські імена, українські географічні назви? Чи є в Біблії те, що могло б зачепити в душі українця щось глибинне, душевне, національне, від чого збуджувались би національні почуття, патріотизм, любов до рідної землі, до рідного народу та рідної мови?»

І, в той же час, чи знайдеться хоч одна українська людина, яка байдуже, відсторонено буде дивитися, як чужі люди руйнують могили рідного батька, матері чи на інші акти вандалізму на кладовищах? Впевнено стверджую – ні, не знайдеться, тому що могили Предків для нас є рідними, це наша рідна святість!

Виходить, є святість рідна і є святість чужа? Так, є святість рідна і є святість чужа! Але чому так є, чому так трапилось? Дорогі побратими і посестри, вірні Рідної Української Національної Віри! Ми неодноразово стверджували, що чужинці, прийшовши на нашу землю, принесли з собою для нас і своїх святих, і свої свята, і свої

святощі та їх розуміння, в яких українська людина і до сьогодні глибоко в душі нічого святого не бачить.

Чому? Та тому, що вони, творці християнства, творили християнство і вони ж творили своїх християнських святих, свої святощі, свою святість. Тут доречно навести слова видатного сина юдейського народу М. Р. Реведжа, які були опубліковані в журналі «Century magazine» в січні 1928 року: *«Наші легенди і наша народна творчість є святою наукою, яку ви мелодійно наспівуєте своїм дітям. Наша стародавня маленька країна є вашою Святою Землею. Наша національна література є вашою Святою Біблією. Юдейські ремісники і юдейські рибалки є вашими учителями і святими. Юдейська дівчина є вашим ідеалом материнства і жіночності. Юдейський бунтівник – пророк є центральною фігурою у ваших релігійних поклоніннях».*

Як бачите, все зрозуміло і, головне, відверто. І прикро. А так трапилось тому, що вони, юдеї, славлять своє, як вільні люди, а ми – як раби. Але наберемось мужності це усвідомити. Що ж для нас, сповідників РУНВіри, є святістю, хто для нас є святим? І чи мають підстави ті, хто стверджує, що наші святині не мають божої благодаті? Сподіваюсь, що в цьому нам допоможе Святе Письмо «Мага Віра».

Почитайте на нашій жертовній стіні слова: *«Дажбоже, Ти Святий Дух народу мого!»* Ці слова не випадкові, вони взяті із титульної сторінки «Мага Віри». З цих слів розпочинається Святе Письмо, яке стверджує, що Дажбог є Святий Дух нашого народу. Якщо Дажбог є Святий Дух нашого народу, то виходить, що і Сам Дажбог є Святий. Хоча Дажбог Сам по Собі уже є Святість.

Ми згадували про Святе Письмо. Так, воно дійсно є Святим. І після Дажбога, Святого Духа народу нашого, Святістю, Святою Книгою Українців ми називаємо «Мага Віру». Не буду шукати аргументів, чому Святе Письмо є нашою рідною Святістю. Це і так зрозуміло. Є всі підстави назвати Святістю і Святу Українську Землю.

В це слово вкладається і Україна, як держава і територія, на якій проживали Святі Предки наші і проживаємо ми, суцї, це поля і ниви, ліси і ріки, гори і долини, що є джерелом нашого життя. У зв'язку з цим згадаємо слова: *«Дажбог дав Ореві, Татові тат наших, Землю, найбагатшу на Землі».* МВ 22.111. І святий обов'язок

наш славити і захищати цей Дажбожий дар, славлячи Господа нашого рідного тому, що жодний чужий Бог такого подарунку українцям не подарував. І хіба це не є проявом Господньої Дажбожої Благодаті нам, нащадкам Тата Оря і Матері Лель?

Пам'ятаймо заповіт предків, записаний у «Велесовій книзі»: *«Рушайте, браття наші, племено за племеном, рід за родом і бийтеся за себе на землі нашій, яка належить нам – і ніколи іншим. Се бо ми, русичі, славимо Богів наших співами нашими, й танцями, й ігрищами, й видовищами на славу їм».*

А Святі Могили Предків рідних, які знаходяться в Святій Українській Землі? Хіба не є святими для українця могили Т. Шевченка, Л. Українки, І. Франка, князя Святослава Ігоровича, могили наших батьків та матерів, нашої рідні? Ось як Святе Письмо пише про Предків, їхні Святі Могили та Святу Землю України (Русі), звертаючись до ігумена Данила, який у своїх «писаннях» хвалить землю Іудей: *«Ти, «негідний Данило», чому не поклонишся святій могилі Святослава – святого предка свого? Ти, «негідний Данило», чому не просльозишся на вид землі святої України (Русі), приниженої христителями-мучителями візантійськими?»* МВ 24. 193.

А який глибинний зміст криється у фразі, взятій теж із «Мага Віри»: *«Чого варта та віра в Бога, в якій немає любові до рідного порога?»* МВ 51. 63. Цими словами стверджується нерозривний зв'язок між рідним Дажбогом і любов'ю до рідного порогу, тобто до рідної оселі, рідної землі, рідної мови, рідної пісні, рідних батька-матері. Сказавши «рідний поріг», тут буде доречно навести ще одну цитату: *«Людина може мандрувати все життя по чужих світах, та коли в неї збереглось щось людське, вона любитиме рідний поріг, який вона вперше переступила, тримаючись за материнську спідницю».* МВ: 22. 133.

Тепер про святих. Скільки їх є в православному календарі? Тож при нагоді візьміть у руки названий календар і особисто переконайтесь. Їх сотні, сотні невідомих святих для переважної кількості парафіян: затворників, постників, стовпників, безмовників, схимників тощо. Для порівняння, візьмемо приклади, щоб побачити велику духовну прірву між двома, але різними святими, різними за змістом їхнього життя, їхніми вчинками, їхньою жертвністю. Християнські святі. *«У печері ж лежать такі монахи,*

що в них тіло гниє. На прищах черви лазять. О, лихі ті люди, які переконали молодь, що тіло зневажати треба, щоб Христові приподобатися». МВ 24.117. І, ніби продовжує цю тему І. Франко в «Данте Алігері», Львів, 1913 р., пишучи: «Монахи жили, не миючись, по тридцять літ, держали свої рани на сонці, поки в них не замножувалися черв'яки, і потім, коли ті черв'яки падали з рани, вони самі прикладали їх назад, говорячи: «...їжте, що вам Бог призначив». Яке духовне змаління!

А ось інші святі. Візьмемо для порівняння жертвне життя Лева Силенка, духовного Учителя українців, для якого служіння Батьківщині стало найвищим змістом його життя. Він не замурував себе в кам'яному мішку, він не молився смиренно Христу, не відсторонив своє життя від життя людей – він бачив Сонце, дихав свіжим повітрям, бачив весняні квіти, слухав щебетання птахів. Він був тілесно і духовно здоровим. Він став духовним велетнем для слави свого народу і своєю боротьбою та титанічною працею прославив Україну, український народ і, звичайно, себе. Він реформував Стародавню Віру наших предків у Дажбога, і на її основі створив новітню віру – РУНВіру та написав Святе Письмо «Мага Віру», яке дано було йому через Дажбога. На вівтар Рідної Віри, свого народу, він поклав найцінніше – найкращі роки свого життя, присвятивши його Дажбогові. Він не створив сім'ї, не спізнав кохання, не став мільйонером, не мав дітей, оселі, тому він і став дійсно святим ще за життя. І в цьому полягає велика різниця між жертвністю першого святого і другого.

Дорогі побратими та посестри! Ми називаємо святістю Дажбога, Святе Письмо «Мага Віру», українську землю, могили Предків, пророка Лева Силенка. А хіба для української людини, для її душі, для української духовності не є святими води Дніпра, місто – столиця Київ, український хліб та сало, українська мова і пісня, верба, калина, чорнобривці, вишиті рушники та сорочки, святиня Л.Силенка в Богоявленському і взагалі уся Україна та її історія?..

Перерахувавши це, ми наповнюємо душу гордістю за те духовне багатство, яким володіємо. І якими миршавими є чужоземні святощі, що знаходяться десь там далеко, і які незрозумілі нам, українцям, йорданські води, Єрусалим, образи святих угодників тощо. Нам, українцям, є чим гордитися, нам є чим вгамувати духовну спрагу, нам є у кого вчитися і на кого рівнятися.

І ніби підсумовуючи розмову, Святе Вчення «Мага Віра» нас застерігає: *«Нація, яка не має рідних святощів, умирає, своєї смерті не відчуваючи»*. МВ 24. 193.

«Усе, що рідне єству твоєму, усе, що увіковічнює рід твоїй, усе, що обороняє незалежність і небайдужість твого “я”, усе, що зріднює тебе з родиною твоєю, з Батьківщиною твоєю, в ім'я якої ти облагороднюєш зміст життя свого, усе, що ознаменовує твої світлі навикі і закони твоєї поведінки, є твоєю рідною святістю». МВ 48.4-6. Бо це усе благословенне Дажбогом і несе в собі Господню благодать.

Слава Дажбогові!

Травень, 11008 р.Д.

**«Протилежності в розуміннях Бога звеличують
духовне життя Людства».**

(«Мага Віра», день 51, розділ 41).

Молитва. Що це?

Наш Учитель і Пророк Лев Силенко говорить: *«Не було й не буде на планеті Земній такої людини, яка б в той чи інший спосіб не молилася. Людській душі властиве захоплення красою, дивними явищами. Росте чарівна квітка. Людина захоплена її красою, схиляється до неї, ніжно пестить і каже: «Квітко, яка ти принадна і духмяна! Як мило бути біля тебе». Це є молитва до краси».* МВ 51. 89.

На цьому прикладі бачимо, що людина, бачачи красу, нібито «пропускає» цю красу через свою свідомість і висловлює сама до себе свої почування, тобто молиться, вбираючи в даному випадку позитивні емоції. *«Але давайте замислимося! Дажбог – це свідомість. Це найвища, або необмежена, свідомість».* (Боеслав «Молитва»). І коли, споглядаючи красу, з радістю вигукуємо: «Боже, яка краса!», ми тим самим напівсвідомо об'єднуємо красу та своє позитивне збудження з Дажбогом.

Розглянемо ще один приклад. *«... Наші улюблені діти, коли ми їм даруємо ляльки, з радості підстрибують, сплескують руками, і ми спільно з ними приємно хвилюємося. Бачимо – це наші діти здійснюють обряд радості, дарований їм їхніми дуже далекими предками».* МВ 5. 18. А чи не є цей обряд дитячою молитвою до Дателя Буття нашого Дажбога? Молитва ще не повністю сформованої людської свідомості? Лев Силенко пише, що це є *«...несвідомі вчинки – наслідки свідомості предків наших».* МВ 5.33.

Тепер розглянемо інший приклад. Людину несправедливо образили. Як поводить людина себе в такому випадку? Звернемося до Вчителя. *«Людина (на її щастя) збагачена інстинктом самооборони. Вона несвідомо починає себе певними відрухами «рятувати». Наприклад, швидко ходить з кутка в куток, плаче, свариться, шукає близьку людину, щоб їй розповісти про душевну тривогу і від неї отримати співчуття. Людина хоче змінити один настрій на інший, щоб їй полегшало на душі».* «Мудрість української правди», стор. 438.

Зверну вашу увагу на вислів: «... щоб їй полегшало на душі». Але ж ми знаємо, що душа і дух – синоніми, бо, коли ми молимося, ми говоримо: «Дажбоже! Ти святий Дух народу мого!» Тобто і під впливом негативних емоцій людина напівсвідомо знову-таки звертається до Дажбога, до Його захисту, до Його благословення. А молячись, ми поступово заспокоюємося, усвідомлюємо, що трапилось, починаємо аналізувати ситуацію і робити висновки.

Виходить, що, як і в першому, так і другому прикладі, ми молились, а молячись, зверталися до Дажбога. Лев Силенко вчить, що «Емоційне перевантаження ... руйнує організм» і в таких випадках людині помагає молитва. «... Я кажу, молитва не повинна виконувати роль лише помічника, який нейтралізує негативне емоційне перевантаження. Молитва (і в цьому її головне завдання) потрібна, щоб збудити нові мислі, щоб створити врівноважений настрій, щоб облагородити себе вірністю Вітчизні, щоб призвичаювати себе до духовної самодисципліни, до натхненних хотінь бути достойною людиною свого племені». «МУП» стор. 438–439.

«Молитва до Дажбога – ніжний промінь, який розріджує силу негативної емоції ... заспокоює людський організм, і тоді судини, які шлють кров до серця, ширшають, прискорюється кровообіг, відходять нав'язливі думки – і людині легшає, людина стає, як від озону, свіжою духовно і фізично. Виголошуючи молитву до Дажбога, ви помічаєте, що слова в ній прості, немає безумного екстазу і сліпого містицизму. Слова молитви ваговиті, як творчий день, і чітко врівноважені, як стукіт доброго серця віруючого РУНВіри. Запам'ятаймо, що молитва – це таїна (святість) єднання з Дажбогом!» «МУП» стор. 438–439. Тепер коротко розглянемо будову молитви. Як правило, молитва складається із основних трьох частин: безпосереднього звернення до Дажбога, наприклад: «Дажбоже, єдиний і милосердний Господи!» Друга, основна частина, в якій висловлюється зміст молитви, наприклад: «Вислухай молитву мою і обдаруй мене спокійним сном. Лягаючи спати, я усміхнуся, щоб вранці усміхнутися до рідних моїх». І третя частина, це завершення молитви, де висловлюється подяка і слава Господові, наприклад: «Слава Тобі, Дажбоже мій!».

І ще, усі молитви умовно діляться на дві категорії: молитви індивідуальні і молитви колективні. Якщо розглядати молитви ко-

лективні, так вони мають більш емоційний вплив і наповнені більшою енергетикою. Образно кажучи, молитва кожного члена колективу ніби зливається в один потужний потік, спрямований до рідного Господа Дажбога. Важливе значення має те, щоб колективні молитви проголошувалися в один і той же день і час. Тому ми просимо Вас, рідні силенкиняни, не спізнюватися на свягоси і не пропускати їх. І знайте, якщо ми виголошуємо колективну молитву і спрямовуємо її до Дажбога в один і той же час, то Він очікує її. І, як подяку за неї, огорне нас святою благодаттю і наповнить нею наші душі та серця.

Лютий, 11006 р.Д.

**Се мовив Орґ Сварог наш:
«Як мої творіння створив вас од перс моїх.
І хай буде сказано, що ви сини Творця,
і поведьтєсь як сини Творця.
І вудєтє як діти мої,
і Дажбо вудє Отець ваш...».**
«Велєсова Книга» дощ. 25

Обряд

Кожному і нас доводилось бувати на весіллі, на урочистих зборах колективу, на святі, на похоронах, у церкві або на першому чи останньому дзвонику в школі тощо. Ви, напевно, звернули увагу на дотримання певного ритуалу і правил, які супроводжують ці заходи. Сукупність у цілому усіх елементів певного ритуалу: пісень, одягу, промов, поведінки людей і тому подібне, це є обряд, який притаманний певному народу. Розрізняють рідні національні обряди і чужі – насажені народу силою. Свідомий народ чужі обряди, при першій можливості, забуває і дотримується та удосконалює обряди Предків. Проведенням обрядів керують організатори. Набуті з дитинства звички організовують людей у єдиний колектив, де кожен виконує свою роль і ви можете не помітити організатора.

Обряди захоплюють уяву, дивним чином впливають на психіку людини, покращують настрій, викликають радість, приглушують або збуджують емоційний стан. Виникає запитання: яку роль у житті людини відіграє обряд, ритуал, встановлені правила, в кінцевому підсумку – традиція? Ми, сповідники Рідної Української Національної Віри, природно, звертаємось з цим питанням до нашого Учителя і Пророка Лева Силенка.

Українські етнографи визначили, що *«без належного знання дохристиянських вірувань годі зрозуміти історію української культури як давньої, так і нової, бо вона завжди оперує з народними віруваннями, обрядами, переказами, піснями і таке інше»*. МВ 50.1. В обрядах і звичаях кожний народ узаконює стиль і особливості свого життя. Звичаї виникають з вільних потреб творення порядку, життєвої гармонійності. Порядок – це обов'язок, обов'язок – це потреба, яку людина має безвідмовно виконувати на щастя собі, своїй родині і своїй громаді.

Онука просить дідуся: «Дайте води! Принесіть води! Пригостіть водою». Дідусь із зусиллям, але з задоволенням, виконує

забаганку онуки. І з особливою радістю чує слова: «Дякую, дідуся!» Згодом дідусь занедужав. Онука його запитує: «Вам болить?». «Болить, онучко, болить. Але якщо ти мені принесеш живої води з джерела, що за горою, мені стане краще». Згодом дідусь пив джерельну воду, а з його очей збігала сльоза, така ж чиста, як вода, принесена онукою». Лев Силенко говорить: *«Українським Українцем є той українець, який знає, що рідні обряди (рідна мова, пісня, вишиванка, писанка, рідні свята) повинні славити рідний зміст, ім'я якому – Рідна Українська Національна Віра. І славити рідних мислителів, вождів, воєначальників, які ні духовно (релігійно), ні політично, ні економічно не підлегли владі чужих авторитетів»*. МВ 50.56. Обряди повинні прославляти наш народ, його історію, його духовність, прославляти Вітчизну, виховувати у людей патріотизм, повагу до своїх побратимів, здатність захищати свою землю.

«Якщо українець використовує рідну мову, пісню, вишивку, писанку, щоб обрядністю славити чужих пророків, вождів, ідеологів, воєначальників, то, значить, він є рабом – неповноцінною людиною. Обрядність, яка є формою українська, а за змістом чужа (латинська, радянська, греко-православна), вважається обрядністю рабською – ритуальним знаряддям гноблення духовних сил Українського народу». Людина, яка уникає обов'язків (обрядових, звичаєвих, обов'язків сина чи дочки народу), вважається неповноцінною людиною. В її вдачі занедбана та людська властивість, яка звеличує гідність життя.

Обряд тісно пов'язаний з ритуалом. Можна стверджувати, що віра, обряд, ритуал доповнюють одне одного. І це підтверджує Учитель у Святому Письмі українців. Тато Орь (у трипільському домі сухо і таємничо) біля берегу Дніпрового спорудив для дружини Лель і для себе іншосвітню хату – домовину. І сини і дочки, виконуючи отчий заповіт, поховали покійного Тата Оря біля Мами Лель. І поклали біля нього стрілу, тятиву, саку (сокиру) і «ру». «Ру» – знаряддя борні, змагання. Тато Орь умів з оленячого рогу робити «ру» (плуг), який був зручний і міцний, і за допомоги «ру» здійснював магічне «ру» (орання) землі. МВ 41.7.

«Він був Орь (Орус), і олень став його священним символом. Діти Мами Лель і Тата Оря (світлі внуки Дажбожі) створили звичай проводити того чи іншого покійника в останню дорогу на четвертий день після смерті – проводити у світ домовини

Мама Лель і Тата Оря. Вони рекли: «Вірабгава Сваргати!», що значить «героїчний відходить до неба». Герой (грецьке) – надлюдський, повносилий, святий». МВ 41.8.

Лев Силенко в своїй праці «Переоцінка духовної вартості» продовжує: *«Грецькі архієреї десь півтори тисячі літ тому для більшої драматизації ритуалів греко–ортодоксії одягнули позолочені ризи Зевсових Жерців (єреїв). Узяли з храмів Зевса, Аполлона, Артеміди кропило і кадило, обцяцькований клубук (митру). І жезл володаря (Кира): палицю з двома гадючими головами, яка подібна до символу Бога Ескулапа». («Переоцінка духовних вартостей» стор. 74).*

Нічого спільного з Євангелієм (з Вірою Христовою) ці ритуальні знаряддя не мають.

Своє ставлення до християнських ритуалів висловив Т. Шевченко. Він пише: *«...будем, брате, люльки з кадил закуряти», «а кропилом будем, брате, нову хату замітати». Чи можна шанувати пророка Шевченка, не маючи пошани до його науки?*

Пастори стада вірних віри Христової в Англії, Німеччині, Норвегії, Швеції та інших країн Європи під час свят одягнені скромно. Вважають себе міністрами (тобто, слугами) народу. Я звертаюся до рабів христових: *«Архієреї, вже час, щоб і ви одягалися скромніше. Щоб і ви звільнили себе від перестарілих ритуалів і таких титулів, як кір (цар, Господь), владика (володар). Будьте не царями і не владиками, а слугами народу, який, у поті чола працюючи, ділиться з вами хлібом-сіллю». («Переоцінка духовних вартостей».*

А як переслідуються народні ритуали, обряди, що йдуть від самого життя, від його єства? Лев Силенко про це говорить так: *«Святу вечерю на честь 12-тьох братів (місяців), Дідуха, що є символом Духа Предків рідних, Щедрий вечір, Щедрівки, Колядки, Веснянки, Писанки, Купала ви, архієреї, впродовж віків жорстоко переслідували, називали виявом “бісівського духу”», «нечестивим язичеством». Не змігши безслідно знищити Українські обряди язичеські, ви тепер їх експлуатуєте (хіба це справедливо?) для славлення святощів Юдеї, Греко-ортодоксії, Греко-католицизму. І кажете, що від цього й Віра, од Греків прийнята, стала рідною Українською. Отже, обрядність наша, але їй дана роль рабська: у неї форма Українська, а зміст у неї – чужий. Нагадає це свято*

більшовицьке: діти у вишитих сорочках обрядово уквітчують портрет Леніна рушником, який має чарівні українські узори. І співають пісню: «Ленін – рідний батько наш» («Переоцінка духовних вартостей» стор. 78).

Мати посилає малого сина до сусідів позичити солі. І навчає: *«Зайдеш у хату, зупинись біля порогу і привітайся. Та не забудь зняти картуза. А то назвуть всю нашу сім'ю безбожниками. І стій біля порога, поки не запросять сісти. А коли позичать солі, подякуй і побажай тітці Теклі і дядьку Трохиму здоров'я. Іди з Богом!».* Як бачите, утверджена обрядовість, звичаєвість, певний ритуал, шанобливе ставлення один до одного, дотримання прийнятих правил поведінки говорить, що все це є нормою життя людини, її обов'язком, який вона виконує не задумуючись і без примусу.

Можна стверджувати, що які обряди народу, такий і сам народ. Якраз у обрядах, звичаях зберігається те національне, яке відрізняє один народ від іншого, що стверджує ідентичність цього народу. Тільки зберігши свої обряди, звичаї, традиції, мову, національний одяг, їжу, рідну духовність, Вітчизну, ми зможемо залишитися в цьому глобалізованому світі самі собою і не розчинитися серед інших народів та не зникнути взагалі.

Березень, 11005 р.

Заповіді РҀНВіри:

- 1. Розумій і люби Бога по-рідному.**
- 2. Не поклоняйся чужоземним поняттям Бога.**
- 3. Самовдосконалюй розум, душу, тіло.**
- 6. Виховуй дітей своїх у дусі Рідної Віри.**
(«Мага Віра», день 48, розділ 21-в).

Комплекс меншої вартості і комплекс вищої вартості

Народ або суспільство, яке тривалий час покійно, несло ярмо поневолення, втрачає дар природи: самовизначення, патріотизм, любов і почуття самоповаги. Замість цих понять приходять холуйство, покірливість, послух. Такий народ не може скористатися плодами своєї свободи, навіть якщо вони здобуті кров'ю і потом кращих синів народу. Багатовікове духовне рабство виховало у поневоленого українського народу ганебне почуття меншої вартості.

Кому невідомий анекдот про недолугого українця, який, не знаючи що робити з подарованим вагоном яблук, спересердя сказав: «Не з'їм стільки, але кожне надкушу». Та анекдот, почутий, як не дивно, по центральному радіо, вражає своїм цинізмом.

У літаку захворів дуже багатий чоловік. Було з'ясовано, що йому потрібна рідкісна група крові. І така кров виявилася тільки в українця, але той категорично відмовляється дати свою кров хворому. Навіть за дуже великі гроші, пояснюючи свою відмову тим, що з ним не розрахуються.

– Чому ж ти мені не віриш, адже у мене є гроші? – запитує багач.

– Та тому, – відповідає українець, – що як тільки моя кров наповнить твоє тіло, ти станеш таким же жадібним, як я, і мені ніколи не віддаси обіцяне.

Ці анекдоти наведені, щоб показати, як виховується у нас почуття або комплекс меншовартості. Очевидно, є негідники, які свідомо створюють і поширюють подібні анекдоти з метою прищепити нам це ганебне почуття.

До цього докладається і християнський апологет митрополит Іларіон Огієнко: «Увесь наш український дух, як народу, усю нашу духовну культуру прищепила нам Візантія. Заберіть від

українців православний візантійзм – і вони стануть нагими, як мати народила, вони ... онучата голі». МВ 9.3.

Виникає природне питання, що робити? Заборонити їх розповсюджувати? Але як? Очевидно, що необхідні якісь інші дії, які допоможуть уникнути їх впливу на нашу свідомість, або, як можна сказати, прищепити імунітет від подібного. Думаю, що одним із способів нейтралізувати вплив подібних анекдотів є розуміння, усвідомлення, з якою метою це робиться і як це робиться?

Згадаймо крилату фразу: «Обізнаний – озброєний». Ми також повинні добре знати про підступність та досконалість цієї брудної роботи. Коли Лев Силенко ознайомився з книгою богослова Прокоповича «Володимир», виданою в свій час для студентів Києво-Могилянської академії, то він зробив висновок: *«Богослов Прокопович українцям-філософам дав зневажливі імена – Жеривол, Курояд, Піяка. І вивів їх як лицемірів, п'яниць, ненажер. Мета трагікомедії «Володимир»: привчити українців зневажливо ставитися до української мудрості, прищепити українцям почуття меншої вартості, пригнобити їхню душу і переконати їх, що чужа мудрість – мудра, а рідна – глупа».* МВ 26.659.

А якщо так чиниться протягом багатьох століть? Тому і не дивно, що це почуття, почуття меншовартості, так глибоко сидить у свідомості українця. І, ніби підтримуючи нашу розмову, Учитель говорить про жахливі наслідки цієї роботи: *«Десять століть в Україні не було такого Українського об'єднання, над яким би не панувала чужа мілітарна, економічна або релігійна сила. Десять століть. Многовікове пригноблене життя створило українців не тільки з комплексом меншої вартості, не тільки спричинило кастрацію їх будівничих інстинктів, а й розвинуло між ними культ угодовства, традиційного, попами виплеканого гнучкошійства, свавілля отаманчиків і їхнє бунтівливе рабське почуття волі».* МВ 31.1.

Але досить труїти вам душу. Завершу тим, що й сьогодні: *«Чужа сила не спить!»* МВ 31.15.

Невже відсутня надія? Невже все втрачено? Ні, і ще раз ні. І окрилює нас своєю впевненістю і своїм життєвим прикладом Учитель: Він каже: *«Той, хто критично усвідомив, що в нього є комплекс меншої вартості, починає сам контролювати свою поведінку, хід свого мислення. Він сам собі ставить*

питання: “Коли і як у мене комплекс меншої вартості появився?”» МВ 44.12.

І спрямовує наші думки на усвідомлення того, що ми поступово втрачаємо почуття меншої вартості, а набуваємо почуття вищої вартості. Стаємо кращими людьми тому, що ми звільняємось від ганебного духовного рабства. Він, Учитель, переконливо доводить, що *«Ми творимо закони рідної мудрості, ми визнаємо закони рідної віри – у нас самі по собі, природно і вільно, творяться будуучі навики, корисні для Вітчизни! Ми не хочемо багато, ми хочемо мати те, що мають всі великі й достатні народи»*. МВ 46.3.

Може виникнути запитання: Ми стаємо кращими, а інші, яких мільйони? І як ставитись до тих братів-чужовірів, які вважають нас антихристиянами... А антихристиянами вони признають всіх, крім себе, тобто 75 % населення Землі. Ніби відчуваючи, що таке питання може виникнути, Учитель відповідає: *«Ми, рідновіри, не повинні з них кепкувати навіть тоді, коли вони нас ображають і глузують з нас. Ми, як кращі люди України, повинні і їх зробити кращими. Ми повинні їх облагороднювати нашою вірною братерською любов'ю»*. МВ 46.3.

Підсумовуючи цю проповідь, скажу, що виховати в собі почуття вищої вартості, позбавитись від комплексу меншовартості нам допоможе вчення РУНВіри, допоможе Святе Письмо «Мага Віра», допоможе, як приклад, жертвне життя та велетенська працьовитість на благо рідного народу нашого Учителя і Пророка Лева Силенка.

Вічна йому Слава! Вічна йому Пам'ять!

Грудень, 11008 р.Д.

Заповіді РҰНВіри:

- 7. Шануй духовність Предків своїх.**
- 14. Не люби ворогів народу твого. Не будь равом.**
- 17. Люби дітей свого і чужого народу.**
(«Мага Віра», день 48, розділ 21-в).

Чому ми кращі?

Мак чому ми вважаємо себе кращими людьми і чому Учитель у Святому Письмі вжив цей термін: «кращі люди»? Для зачину наведу приклади, які стануть відправними точками для подальшої розмови. Ніхто не буде заперечувати, що уже в першому класі учні діляться на кращих і гірших. Критерієм цього розподілу поки що є успішність. Але ось учні закінчили школу. Хто і куди прямує по життєвій дорозі? Кращі вступають в інститути, технікуми, інші – в профучилища, ще інші влаштовуються на роботу, звичайно, некваліфіковану і низькооплачувану.

Тут ми знову бачимо черговий розподіл молодих людей на кращих і не кращих. Цей процес продовжується як в інститутських стінах, так і пізніше, коли людина влаштовується на роботу. А хіба в трудових колективах відбувається не так само?

Підсумовуючи, можна сказати, що ми на всіх етапах життя бачимо жорсткий поділ людей на кращих, що значить більш розумних, більш активних, більш цілеспрямованих, наполегливих і таких, які цими якостями не володіють.

Думаю, що Учитель мав слушність, коли у Святому Письмі вжив термін «кращі люди». Розумію, ви можете сказати, що мої міркування спрощені, але ви не станете заперечувати, що такий відбір, його можна назвати природний (соціальний), є, і ви його бачите.

Оскільки ми розмову будемо переводити до теми духовності, візьмемо інший приклад. Знайома кожному із нас сцена: розмовляють наш побратим-рідновір і чужовір-християнин. Невдовзі рідновір бачить, що його співрозмовник у деяких питаннях «плаває», тобто не має необхідних знань для ствердження або спростування добре відомих істин (або фактів) з історії, політики, духовності, особливо в питаннях історії релігій тощо. І в цьому нічого жахливого немає. Але, щоб компенсувати свій пробіл у знаннях, чужовір активно, іноді з піною на губах, намагається довести те,

що не доводиться. При цьому в нього недостатньо логіки, зв'язку, послідовності, знання предмету розмови, в тому числі і в питаннях християнства, що має дивний вигляд.

Стає прикро за нашого брата-чужовіра, за рідну нам людину. Разом з тим, ми бачимо, як юдохристиянська та марксистська ідеологія за сотні років виполоскала мізки цій людині, спотворила її душу, що вона, ця людина, сама уже не знає, хто вона є і що хоче. І таких мільйони. Проте повернемося до суті питання. На першому прикладі видно, як більш здібні люди стають більш успішними в житті, а в контексті нашої розмови, стають кращими. В доброму розумінні цього слова. Тут немає і натяку на зверхність, приниження чи дискримінацію.

А в другому бачимо нашого брата-рідновіра, який озброєний знаннями РУНВіри, і чужовіра-християнина, який керується християнським ученням. У цій інтелектуальній суперечці більш привабливим (або кращим) є рідновір. Чому? Чому він є кращою людиною? Як учить Святе Письмо, *«поставивши питання “чому?”, уміймо спокійно і всебічно дослідити справу. Не робімо швидких гарячкових висновків і осуджень»*. МВ 47.11.

Так чому ми кращі? Спробую аргументовано дати відповідь та зробити правильні висновки. Кращі тому, що ми озброєні могутньою духовною зброєю – знаннями Рідної Української Національної Віри. Ми уже оволоділи цими знання, ми ними керуємось, ми ними живемо. Учитель каже, що *«людина народжується, щоб учитися бути людиною, людина народжується, щоб бути учителем свого “я”*. Наука самопізнання – наука найвеличніша, наука тяжка і вічна. Найтяжче людині вчити своє “я”... Священні години самопізнання призначені, щоб людина вільно сама себе вчила, пізнавала свою рідну віру, себе і ближніх своїх, своє місце в житті». МВ 48. 4-в. Пізнаючи себе, ми стаємо кращими людьми, ширше дивимось на світ, глибше усвідомлюємо свою роль у житті. Ми озброєні РУНВірою, а це значить – знаннями сучасними, передовими. *«РУН-Віра хоч і базується на вірі Предків, та вважається вона наукою з новими поглядами на світ»*. МВ 47. 7.

Чи має такі знання чужовір? Чи спонукає християнська наука людину пізнавати світ та пізнавати себе? Чи учить християнська віра своїх сповідників вихованню у собі кращих бажань, тобто вдосконаленню свого «я»? Чи навчає Біблія історії української держа-

ви, рідної моралі, рідного українського розуміння Бога? Чи знають християни правду про те, як і яких жертв коштувало нам «Хрищення Русі»? Чи рекомендують християнські проповідники хоч поверхово ознайомитись з ідеями РУНВіри? А якщо так, чи це не буде гріхом? Таких, і більш серйозних, питань можна задати безліч. І всі вони залишаться без відповіді.

Проте продовжимо висвітлювати тему. Ми не поклоняємось чужоземним поняттям Бога тому, що у нас є своє рідне богорозуміння. І ми не боїмося знати, що є індуське, арабське, юдейське богорозуміння. Знати для нас не є гріхом. І в цих знаннях ми черпаємо свою духовну силу, силу віри в Дажбога. Ми кращі уже тому, що знаємо ким, як і для чого прищеплено нам ганебне почуття меншовартості і, головне, знаємо, як його позбутись. Кращі – це значить, ми збагачуємо свій інтелект знаннями рідної історії, рідної мови, рідної віри. Озброївшись знаннями РУНВіри та ознайомившись зі знаннями Вед, Авести, Корану, Тори, тієї ж Біблії, і таким чином ставши кращими людьми, у нас з'являється почуття національної гідності, виникає любов до України.

Я задаю питання вам, мої побратими і посестри: а любов до якої держави прищеплює Біблія? До Ізраїлю? До Візантії чи Греції? Чи, може, до України? Поміркуйте над цим питанням та дайте відповідь, у першу чергу, собі. Ми кращі тому, що вміємо контролювати свої чуття, свої жадання, в т. ч. і нижчі: гнів, лінощі, збайдужіння, крикливість тощо. Тут варто згадати слова молитви, яка вчить, що «я розгніваних ворогів перемагаю без гніву, бо я досконаліший, як вони». Звертаю вашу увагу на слово «досконаліший». Учитель пояснює, чим я досконаліший. «Я гнівом не виснажую душі своєї і не затьмарюю розуму свого». Молитовник, стор. 67.

Зауважу, що ми, рідновіри, з гордістю ідентифікуємо себе як українці (а не раби Божі), своє життя пов'язуємо тільки з Україною, своє майбутнє бачимо разом з майбутнім українського народу, з рідною вірою і Дажбогом. «... Ми (така наша віра, такі наші навик) не підпорядковуємося чужим духовним силам і ми не жebraємо в них спасіння, прощення, милостині, ми не жebraки». МВ 46. 3. І ще ми кращі тим, що «любимо рідну матір по-рідному, любимо рідного тата по-рідному, любимо рідний народ по-рідному тому, що ми рідну віру маємо і бачимо в ній духовно-тілесну єдність народу нашого, і славу, і силу, і волю

Вітчизни нашої». Молитовник, стор. 34. Що може бути величніше і святіше такої любові?

Ми кращі, бо не байдужі до долі Батьківщини, народу. Процитую мудрі слова Учителя: *«Стародавні греки називали того грека, який байдуже ставився до суспільного життя і дбав тільки про своє особисте «я», ідіотом, неуком, який замкнутий сам у собі, як горіх у шкаралупі»*. МВ 48. 4-6. Ми маємо незалежне «я» і знаємо, що існує японське «я», китайське «я», індійське «я», російське «я», ізраїльське «я». Але *«...тільки незалежне “я” спроможне бути собою, спроможне вільно розвивати здібності і почуття власної гідності і національної свідомості. Головне завдання незалежного “я” самовдосконалювати і обороняти “я” особистої і національної свідомості»*. МВ 48. 4-а.

Ми кращі тому, що стали на нову Духовну Дорогу, дорогу РУН-Віри, яка вчить високої духовної культури, тому що *«віруючі по-рідному, моральні по-рідному, освічені по-рідному»*. СВ, стор. 110. Тому, що для нас РУНВіра, рідний народ, Україна і Дажбог – одне ціле.

Завершу свою проповідь глибокими словами Учителя: *«Я кажу: людина народжена боротися за життя. Борючись з перешкодами та різними клопотами, вона себе покращує, зміцнює, пізнає. Розумово розвивається, ощасливорюється. І в цій боротьбі наснажується вірою в себе. Стає архітектором духовних і матеріальних вартостей»*. СВ, стор. 126. Стає кращою людиною.

Дякую вам, мої побратими і посестри. І хай Дажбоже благословіння перебуває з вами нині і повсякчас.

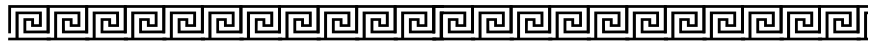
Лютий, 11008 р.Д.

Заповіді РҰНВіри:

9. Не самозабүвайся на чүжині.

15. Не лишай ү віді приятеля свого.

(«Мага Віра», день 48, розділ 21-в).

Самопоневолення свого «я»

Кожного із нас ще свіжі в пам'яті події біля пам'ятника Т. Шевченку в Києві 9 березня 2001 р. Ми пам'ятаємо також сутичку, 10 літ тому біля Софії, міліції з учасниками похоронної процесії, яка провела в останню путь патріарха Української Православної Церкви Київського Патріархату Володимира. Ще свіжі в пам'яті події і протистояння учасників Помаранчевої революції. І ось уже свіжі події 15 листопада цього року. УПА і її прихильники відзначили 64-річницю створення Української Повстанської Армії під несамою агресивністю прокомуністичних і проросійських сил. Невже наш народ воює сам з собою? Звичайно, ні. Давайте будемо розмірковувати.

По-перше, всі ми іменуємося українцями.

По-друге, одній й іншій стороні не байдужа доля України. Одні й інші бажають Україні щастя і процвітання. Одні й інші хочуть, щоб народи, які живуть в Україні, жили щасливо, заможно і мирно.

По-третє, одна й інша сторона не чекають манни небесної, а намагаються в силу свого розуміння та здібностей щось зробити, щось змінити, покращити, удосконалити життя в нашій державі. Але кожна сторона пропонує, точніше, нав'язує іншій свої шляхи для досягнення цієї мети. Що ж заважає сторонам прийти до взаємопорозуміння, до спільної думки, – тобто згоди? Чому ми не можемо об'єднатися, щоб пліч-о-пліч переборювати на цьому шляху всі негаразди та труднощі? Чому ми не можемо обійтися в цьому святому поступі без побоїщ, кровопускання, ненависті? Хто і що нас роз'єднує? Чого учить нас наша історія? Чи вона нас нічого не вчить?

З характерною неспішливістю та ґрунтовністю відповідає на ці питання наш Вчитель Лев Силенко у Святому Письмі українців «Мага Віра». Він пише: *«Кожна людина хоче бути пошанована, хоче мати добрий настрій, приємних приятелів, щасливе як родинне так і особисте життя. Та не завжди хотіння*

увінчуються успіхами, і є думка, що все залежить від людської вдачі, поведінки, оточення». Учитель пояснює: «Вдача – душевні властивості людини. По вдачі пізнаються її дії і пізнається її поведінка. Є вдача щира, ніжна, доброзичлива, стримана, співчутлива. Є вдача скупа, жорстока, мовчазна, неспівчутлива. Є вдача лінива, збайдужіла. Поведінка – спосіб життя людини, її ставлення до себе, до ближніх, до оточення. І, здається, кожен може поводитися так, як йому підказує його вдача. Та насправді не завжди так буває: кожна родина і громада має свої правила поведінки. І чим ці правила чіткіше і краще впроваджені в життя, тим кращі і міцніші родина, громада».

Той, хто не шанує правил, стає людиною небажаною в громаді. І порядна людина, коли хтось з її членів не шанує родинних правил і звичаїв, каже: *«Іди від нас. Шкода тебе, рідна ти душа. Але твоя поведінка робить лихі впливи на життя родини. Родина не хоче стати жертвою твого лихого навику, набутого на вулиці, твого смілого самолюбства і жорстокого ставлення до звичаїв рідної родини».* Іван Франко пише, що *«гнів – це вогонь, чим більше дров кладеш, тим яскравіше полум'я лютує ясне». Треба гнів гасити, зменшувати його прояви. Хто мало гнівається, той довше живе. Хто мало гнівається – той охороняє здоров'я тіла і душі, утверджує узгоджене «Я». Не говори людям:*

«Я нервовий, мені болить, я роздратований. Якщо ти нервовий, значить ти ослаблений і ослаблене твоє мислення і почуття – у тебе неузгоджене “Я”. Кожній людині потрібно поборювати в собі лихі вади, звички, почуття. І треба в думках осудити себе за малодушність у ту хвилину, коли була гнівом ослаблена душа. І потрібно дати собі тверде слово: «Ні, ні, не вийду сам з себе! Збережу почуття гідності – збережу узгодженість свого “Я”. Не примушу сам себе показати людям роздратоване обличчя – роздратоване обличчя неприємне. І людям псує настрої. Стерплю все, вип'ю склянку холодної води, погашу полум'я безумного роздратування. Усміх подарую людям, збережу гідність».

Є в нашого народу стародавній вислів: *«Лишіть ту людину, нехай перебіситься, прийде до себе».* Ніяка людина не запрошує біса в гості. Біс сам приходиться тоді, коли людина роздратована. З цього випливає наступне: потрібно «тримати себе в руках», бути врівноваженим, на образи не відповідати образами. Ось як Учи-

тель пояснює сутність образи. *«Образа – овод глупих людей. Не споживай його, не приймай глупого овочу в душу свою, не роздратовуйся глупим овочем, і ближніх своїх не роздратовуй ним. Якщо вмієш на образи відповідати благородним способом, значить ти маєш узгоджене Я».*

Вчитель говорить, що наші Предки були дітьми Матері Землі і Батька Кола (Сонця). Вони, діти природи, мали сильну і розвинуту нервову систему. Сувора природа навчила їх допомагати один одному, працювати тяжко влітку, щоб не згинуть взимку. Ті, хто зневажав віками вироблені закони природи, гинули. Добір кращих людей світу жорстокий, але величний: дисциплінованим – життя, недисциплінованим – загибель. Предки наші на основі тисячолітніх життєвих досвідів устійнили закон, який був їхнім племінним священним табу: немає беззастережно вільної людини. А коли така між ними з'являлася, вони її називали, з Божої волі, вільною від буття, тобто божевільною.

В кожній людині закодовані негативні риси характеру. Сучасна людина повинна їх поневолювати, щоб вони не вкорінювалися в ній. Не поневолювати лінощі, себелюбство, зрадливість, роздратованість, скупість і тому подібне – значить стати їх невірником. Синоніми слова «самопоневолення» – це самоопанування, самовдосконалення, самоконтроль, самовиховання, саморегулювання, самооблізація свого «Я», самоорганізація почувань і мислення. І не випадково в молитві-обітниці, яку проголошуємо при закінченні священої години самопізнання, ми речемо: *«З іменем твоїм ми удосконалюємо душу свою вірою рідною, мудрістю рідною, правдою рідною».*

Вольове плем'я вміло радісно само себе тримати в рамках тих племінних законів віри, моралі, ратних обов'язків, натхненними творцями яких були вони, їхні близькі та далекі предки. Наші предки жили двома законами – наказ і виконання. І життя – це наказ. Хто не вміє коритися рідним наказам, той стає рабом чужих. Вольовитість – алмазний талант, який творить людину Людиною. Вольовитість – скарб, цінніший за талант. Шляхетна вольовитість освячується чаром самопоневолення. Людина тоді стала людиною, коли вона почала сама для себе свідомо творити закони життя – закони самопоневолення. Люди, що не замислюються над своїми вчинками, будуть бунтувати проти самопоневолення. Ті, що про-

повідують «абсолютну волю», спекулянти або наївняки. Вони не усвідомлюють, що абсолютної волі немає.

А зараз повернемося до початку нашої розмови. Чи керувалися люди спробою самопоневолити свої найгірші якості, чи ними керували інші причини, що призвели до протистоянь, а часом і бійок. Розмірковуючи так, приходимо до висновку, що учасники керувалися чим завгодно, але спроби опанувати свій гнів, образу, підпорядкувати свою поведінку здоровому глузду не було. Оскільки учасниками бійок були, як з однієї, так і з іншої сторони, переважно молоді люди, – був азарт, молодеча завзятість, нетерпимість, було велике бажання «перемоги», спроба комусь і щось довести. В результаті кожна із сторін, пустивши кров і почесавши кулаки та витративши негативну енергію, пішла «з поля бою» зі своїми принципами, зі своїми переконаннями, зі своїми втратами, не досягнувши поставленої мети. В душі накопичилися нові образи та гнів, який може вихлюпнутися в майбутньому. Та ще прикріше стає, що дубасить українець українця, брат брата, а ті, що стравили їх, часом за гроші, «у розкошах превеликих днюють і ночують». Ми не будемо торкатися партій, ідей, релігій, націй, мов, культур, економік, які відіграють не останню роль у таких подіях. Я веду мову про свідомість, порушення вмотивованих історичних правил співжиття, утверджених нашими предками, про накази великої берегині – Богині всього суцього – Матері-Природи, що не виконуються, про віками набутий досвід: не сварись із своїми одноплеменниками, із своїми братами, один з одним. Гнів, ворожнеча, ненависть ослаблюють як одного, так і іншого, про що так переконливо стверджує Учитель.

«Живе ніким не спростована правда, що людина родиться вільною. Щоб оборонити свою волю, людина своїми думками і почуваннями єднається з членами роду свого, з інтересами племені свого. Вона інстинктивно відчуває, що тільки в спілці з одноплеменниками вона може розвинути себе, проявити свої мислі, свою особисту волю. Десять осіб – це десять окремих воль. Що треба робити, щоб вони могли творити подвиги, успішно себе в житті стверджувати і мати забезпечене майбутнє для себе і дітей своїх? Їм треба дати творчу ідею, і я їм даю науку Рідної Української Національної Віри – науку самопізнання і самоусвідомлення». Наші свягоси – це священі години самопізнання Даж-

божих законів і віри наших предків, де ми формуємо свій світогляд, основою якого є Триєдиність: «Рідна Земля – Рідна Мова – Рідна Віра». Ця тріада по праву може стати наріжним каменем національної ідеї кожної поважної держави. Удосконалюючи свою душу рідною вірою, законами правильного життя, заповідями Дажбожими, ми прийдемо до природного усвідомлення ганебності таких фактів, про які велась мова на початку.

Слава Тобі, Дажбоже наш!

Листопад, 2005 р.

**«Дажбоже мій,
Святая Твоя Тройця - Світло, Вода, Земля - живе
в мені і я живу в ній, і життям бороню Святою Твою
Тройцю, щоб мати волю на землі, щоб мати віру на
землі, щоб мати мудрість на землі, щоб мати місце
на землі, щоб мати силу на землі, Дажбоже мій».**
(«Мага Віра», день 52, розділ 18).

Водоосвячення

З Твоєї ласки Господньої ми користуємося дарами Твоїми, які Ти подарував нам, онукам Твоїм! Завдяки Тобі ми маємо поля золотоколосі, ліси, наповнені птахами та звірами, луки трав'янисті та квітучі, повітря насичене пташиними звуками та медовими запахами. О великі і щедрі дари Твої, Дажбоже наш!

Сьогодні, на цій Священній Годині Самопізнання, ми дякуємо Тобі особливою вдячністю ще за один дар Твій, про який я не згадував вище, Дажбоже наш! Цей дар ми бачимо щодня, цей дар ми вживаємо щодня, цей дар ми любимо щодня, цей дар ми обожнюємо щодня! Цей дар – це святая вода!

З давніх-давен на землях України-Руси існував культ води. Вода є джерелом усього живого на нашій планеті. Немає води – немає життя. Наші предки обожнювали воду. Ім'я Дана (так вони звали Богиню живої води) для орія було найважливішим. Слово «дана» – це стародавнє арійське слово, яке є відповідником сучасним словам «ріка» і «вода».

А кому не знайоме примовляння: *«Будь великий, як верба, а здоровий, як вода, а багатий, як земля»*. Або в Лева Силенка: *«Будь багатий, як земля, а здоровий, як вода»*. МВ 19. 138. Давайте зараз хоч мимохідь вдумаємось у зміст висловів, що живуть серед українського народу та пов'язані з водою:

«Вода камінь точить»;

«Без води – і ні туди і ні сюди»;

«Легко, як з роси й води»;

«Напийся води, коли з'їв півбід»;

«Ще не біда коли п'ється вода»;

«Вода все сполоще, лиш доброго слова – ніколи»;

«Вчорашньої води не догониш»;

«Пролиту воду назад не збереш»;

«Вода пливе – час минає».

А ось такий звичай: Дівчина, яка йде до криниці по воду, одягається святково, а принісши воду, одягається в одяг для роботи. Яка велика любов до води, до природи! Тому, повертаючись із далеких країв в Україну, наші предки промовляли: *«Повертаюсь на чистій воді і ясній зорі, в край рідний Дажбожий, у край Прави, Яви і Нави»*.

Праукраїнці обожнювали воду як одну із земних стихій: приносили жертви криницям та озерам, називали річки Богинями, запалювали свічки над колодязями, молилися коло води. Воду, як і землю, не можна оскверняти ні словом, ні дією.

У Павла Чубинського знаходимо відомості про те, що наші пращури думали про воду:

«Висохлі ріки – кара Божа»;

«У воду не можна ні плювати, ні сикати»;

«Вода береться із землі. Вважається за гріх казати про воду лихі слова»;

«Вода – символ здоров'я. Вживається в заклинаннях та намовах».

Священна вода вживається як ліки при всіх недугах. Тому воду набирають уночі або вранці напередодні свята і вважають її цілющою. І не випадково вода, яку сьогодні ми споживаємо, нами також була набрана і освячена напередодні свята 3 січня. І коли Ви її будете пити, то кажіть: *«Святая вода! Ти очищаєш луки й береги, очисти мене від усього злого: болісті й слабості!»*.

Іван Нечуй-Левицький писав: *«І в наші часи народ поважає воду, як святу стихію, як основу світу, як царицю Воду. Кожна сільська хазяйка, загортаючи в печі на ніч жар, приставляла до жару горщик з водою, бо вогонь і вода повинні бути в хаті і вдень, і вночі»*.

З водою були пов'язані численні вірування праукраїнців – передусім це водяні божества морів, річок, озер, колодязів, їм був присвячений цілий тиждень свят, які називалися «Русалії», або «Зелені Свята». Вони закінчувалися великим весняним святом «Клечальною Неділею». Колись і «Радуниця» – свято поминання предків – відбувалося в один із днів «Русалій».

Давайте коротко згадаємо деякі із вірувань наших предків, які зберігаються й донині, і які сприймаються, як щось таємниче, але близьке нашій душі:

- покупатися у річці до схід сонця, або зануриться у зимові води на Водосвяття;
- зібрати росу до схід сонця на Купала, яку вважали лікувальною для очей;
- індуські дівчата на росі і досі готують деякі лікувальні страви;
- воду у чистій річці набирають проти течії;
- талу воду із граду використовують при хворобі очей;
- діти люблять бавитися під весняним дощем, щоб рости;
- щоб ішов дощ, потрібно чистити криниці.

Вода, як споконвічний носій життя, поруч із людиною і в час народження, і в час останніх хвилин її життя. Новонароджену дитину вперше купають у воді, передаючи дитині її силу і здоров'я.

Коли ж літа й останні дні людини «спливли за водою», їй дають трохи священої води. А коли станеться неминуче, тіло спочилого востаннє омивають водою. Нікому не оминати цього межового закону, означеного стисло: *«За водою підемо всі»*.

І була б не повною моя проповідь, якби я не згадав слова нашого Вчителя і Пророка Лева Силенка, які стосуються води. Він каже: *«Вогонь і вода – очищаючі святі сили життя. Вони очищають людину від неспітості, втоми, боязні, лінивства, неохайності»*. МВ 19, 122.

«Внуки Дажбожі народжені трьома святими життєдайними силами (Сонцем, Землею, Водою), і життя їхнє ознаменоване світлою триєдністю (тризубом), і народжені діти їхні освячені святою водою – звідси «свята вода, свята роса, свята Русь». МВ 25.39.

Тож нехай освітлюється і освячується джерело нашого життя – свята вода Дажбожа!

Колись наші предки, як і ми, відзначали це свято на початку січня, коли Земля перебуває найближче до Сонця. Це свято сягає язичницьких часів і співпадає зі святом Богині живих вод Дани (Живи) – дружини і сестри Дажбога, з днем її народження (воскресіння). І відбулося це воскресіння з живої, тобто прісної, води. А це – джерела, кринички, болітця на вододілах, звідки починаються ріки.

Слава Вам, мої славні Дажбожичі! Слава Дажбогу! Слава Дажбожій Україні!

Свято Водоосвячення святкується 4 січня.

Січень, 11007 р. Д.

Толерантність

Лев Силенко говорить: *«Коли народ не має святощів, які б він обожнював, то він не народ. Коли народ утрачує рідні святощі, а не втрачує хотіння їх мати, він повинен їх відновити і возвеличити»*. МУП, стор. 449.

Давайте вдумаємось у глибинний зміст цих слів. Якщо ми є народ, ми повинні віднайти утрачені святощі рідні і возвеличити їх. Кожної священної години самопізнання ми, дажбожичі, відшукуючи свої святощі, звертаємось до минулого, до Предків Рідних, ми повинні віднайти утрачені святощі рідні і возвеличити їх. Кожної священної години самопізнання ми, дажбожичі, відшукуючи свої святощі, звертаємось до минулого, до Предків Рідних, до їх звичаїв, до їх традицій, до їх свят. І впевнено стверджуємо: *«Не знаючи минулого, неможливо зрозуміти суть сучасного»*. Там, у минулому, ми черпаємо для себе наснажуючу енергію рідного світобачення, рідного богорозуміння. Коли ми, дажбожичі, святкуємо своє рідне свято та славимо Дажбога, в той день і час наші рідні співвітчизники, перебуваючи в дурмані чужовір'я, б'ють поклони чужим Богам, святкують чужі свята, відзначають, хоч і великі, але чужі історичні події.

Так є. І це реальність. Яка ж поведінка повинна бути у нас, силенкіян, у такі дні? Як поводити себе, коли звертаються до тебе з привітанням: «Христос воскрес!» Що відповісти людям, своєму одноплеміннику, який щиро вірить у міфічне воскресіння? Чи варто відмовлятися від «обіду» на роботі, приуроченому, наприклад, Різду Христовому, на якому присутні всі співробітники, із якими ти працюєш та бачишся щоденно? Або у власній сім'ї, коли твої релігійні погляди не поділяють твої близькі, наприклад дружина?

Лев Силенко вчить: *«У Святині Матері України я славлю Єдиного Господа. Проповідаю толерантне ставлення до всіх віросповідань. Навчаю ніде не говорити, що одна віра в Бога правдива, а друга – не правдива»*. МУП. 103–178, стор. 129.

І там же продовжує: *«Віруючі, які мають малу духовну культуру, ніколи не були толерантними. У "Мага Віри" пишу, що тільки там є людяність, де є толерантне ставлення Віри до Віри. Чим більше Віра толерантна, тим більш вона благородна».*

Тобто, ми маємо відповідь Учителя на ті питання, які порушувалися вище. Це толерантне ставлення до іншої віри.

«У мене великий сумнів, що він дійсно воскрес!» – так можна відповісти на привітання *«Христос воскрес!»* І продовжити *«Але я поважаю твою віру!»* Таким чином ви не образите чужовіра і тим самим дасте привід до подальшої співрозмови і вияснення питань віри.

Не потрібно демонстративно відмовлятися бути на «обіді» разом з усіма. Чи не краще знайти привід, щоб уникнути такої компанії? Можна. Але якщо все ж таки хтось опиниться в такій компанії, слід пам'ятати, що на роботі у вас не церковна громада, і у вас є шанс, при нагоді, познайомити своїх друзів із вірою їх предків та РУНВірою. І якщо це свято Різдва Христового, то потрібно їм розповісти про Різдво Світла Дажбожого (Коляда), яке святкували наші предки, а тепер ми святкуємо 23 грудня. Тобто, Ви посієте зерно сумніву в головах своїх співробітників. Але для цього Ви повинні бути підготовлені до цієї розмови та володіти відповідними знаннями. Знання Ви можете здобути на свягосах Рідної Віри, які потрібно відвідувати частіше. Тільки маючи знання, Ви зможете переконати, що чужа віра – не кращий варіант для справжнього українця.

І, як рекомендує Учитель, при цьому потрібно обов'язково бути спокійним, ввічливим, упевненим, толерантним. Не потрібно давати привід сказати про нас, що ми ненавидимо їх. Про це Лев Силенко сказав: *«Ненависть українця до українця, під'юджувана ієреями чужовір'я ... тримала душу нації в духовній темноті й охлялості».* МВ 26. 448.

Потрібно дати відчутти іншим, що вони не вороги нам, що ми – українці, одноплемінники, що ми – один і єдиний народ із правом вільного вибору віри. Ми повинні знати, що, *«коли людина говорить правду, але сварливо, в'їдливо, їй не хочеться вірити, вона знецінює ту правду, яку боронить».* СВ, стор. 13.

І хай Дажбожа благодать перебуває з вами нині і повсякчас.
Слава Дажбогу!

Голодомор 1932–1933 рр. X.

Дажбоже наш! Всеправедний і милосердний Господи, благослови нашу сьогоднішню священну годину самопізнання і наповни наші душі й серця своєю благодаттю і своїм духом, праведним і священнодійним.

У сьогоднішній день, день пам'яті невинно убієнних 1932–1933 рр. X, цією молитвою звертаємося до Тебе, Дажбоже наш, славлячі Тебе й молячись до Тебе, щоб ти прийняв у лоно своє, в Зоряне Царство Духа Предків Рідних, мільйони й мільйони наших братів, сестер, матерів, батьків, дідусів і бабусь, невинних хлопчиків і дівчаток маленьких, юнаків і юнок, ще не цілованих, які померли жорстокою голодною смертю. Число невинно усопших і убієнних жахає! Це – від 7 до 10 млн. українців. Розумом не може усвідомити масштаби цього етноциду – найбільшої катастрофи українців, які не могли себе захистити в тоталітарній супердержаві. Людським розумом не можна зрозуміти, якими моральними категоріями керувалися правителі тогочасної держави, щоб з такою легкістю, без докорів сумління, піддати голоду мільйони своїх співгромадян. Душі мільйонів замучених і закатованих наших одноплемінників не можуть змиритися з наругою над ними і волають до Господа, вимагаючи помсти над злочинцями та їх нащадками, які продовжують знущатися з нашого народу.

Дажбоже! Хай буде вічною наша пам'ять про них! І хай буде вічним наше прокляття організаторам і виконавцям голодомору і репресій – найбільшого злочину проти нашого народу!

Дажбоже наш! Сьогодні надихни нас своєю мудрістю і своєю величчю, своєю силою і своєю правдою і дай нам розум усвідомити просту, але велику мудрість: трагедія такого масштабу могла статися тільки тому, що наш рід, наш народ український не мав власної держави і власного війська. Народ загубив на шляхах історії рідну віру, рідну духовність, власне правдиве минуле. А загарбник, окупант, поневолювач, волоцюга ніде і ніколи не опікується і не

буде опікуватися добробутом нашого народу. І цьому навчає наш Учитель Лев Силенко.

Дажбоже наш! Ти є Дух народу мого! І хай сила Духу і сила Розуму, сила Мудрості і сила Правди Твоєї ніколи не залишає наші серця. І нехай пам'ять мільйонів невинно загиблих наших одноплемінників народжує в нас велику любов до народу нашого і велику ненависть до ворогів наших!

Вічна пам'ять жертвам голодомору і репресій 1932–1933 рр.Х.

Дажбоже, прийми їх душі в своє Зоряне Царство! І хай буде пухом їм земля!

Вшануємо наших замучених одноплемінників хвилиною мовчання...

Офіційне вшанування жертв голодомору – остання неділя листопада.

Листопад, 2008 р.

«Українські матері в 33 році клали свою любов - своїх голодних дітей під дверима комітетів партії Леніна вояливо, тайком уночі і оподаль під тинном умирали».

(«Мага Віра», день 36, розділ 30).

Так говорив Аттіла

Мак говорив грізний вождь гунів Аттіла, творець і організатор наймогутнішої в Європі гунської держави V ст. н. е., прабатько угорців: *«Обов'язки лідера: вірне служіння своєму народові, турбота про його ліпше життя, відповідальність за доручену справу, долю країни, самовідданість і відвага у борні з її ворогами, повсюдно наведення порядку і дисципліни».*

Щодо збереження рідної культури: *«Шануючи і поважаючи наших предків і себе, ми повинні полишати наші пісні і танці єдиними і неповторними у всьому світі. Недопустимо домішувати до них усяке сміття, бо тоді ми самі перетворимося на сміття і розпорозимосся у ньому».*

«Неприпустимо, – наголошував Аттіла, – змінювати звичаї, які повинні завжди залишатися наріжним каменем у формуванні нації гунів. Неприпустимо дозволяти навіть могутнім вождям або групам молодиків запроваджувати серед гунів чужинські звичаї і звички, які часто-густо прислужують лише їхнім політичним інтересам. Треба завжди пам'ятати, – повчав вождь, – що звичаї і традиції належать націям, а не окремим, хоча і дуже видатним, керівним особам. Аби бути справжнім гуном, потрібна відданість і вірність справі своєї нації і повага до інших націй. Наслідування наших звичаїв і традицій – то неодмінна данина нашому минулому і майбутньому». І це конче сьогодні.

А тому Аттіла, турбуючись про майбутнє держави, наказує тим, хто буде після нього, *«викладати, підтримувати і захищати свої звичаї, бо тільки вони у змозі створювати зі строкатих народів і племен могутню гунську націю. Не зробимо цього, – про рокував вождь, – усі гуни розвіються по степах і стануть безрідними і безпам'ятними».*

Хіба це не про нас, нинішніх? Хіба це не для нас, розтринькувачів свого, неповторного, національного? Кому ми потрібні у світі, такі одноманітні й стандартизовані, як усі? З такими ж двонотни-

ми піснями з трьох слів «Я хочу тебе», як у всіх, або голопупим танком, як у всіх?

Не менш злободенними для нас, нинішніх, є настанови Аттіли про важливість повсюдного дотримання в країні моралі і дисципліни. *«Аби витримати ті жорстокі іспити, які нашій нації доводиться постійно складати, нам треба завжди спиратися на гунську мораль і дисципліну. Без цього марно сподіватися на єдність. Але дисципліна наша – не придушення особи, а постійна наука про правильну поведінку в певних обставинах».* Відсутність моралі і дисципліни, на думку Аттіли, – найвразливіша і найзгубніша хвороба. Приклади високої моральності і дисципліни повинні подавати вожді. *«Які в країні вожді – така в ній панує мораль і дисципліна».* В цьому ми переконуємося сьогодні, коли аморальні вожді та їхні служки-перевертні гублять цілі країни і народи.

Надзвичайно злободенні й інші заповіді Аттіли. Ось лише деякі з його наказів вождям: *«Ніколи не користуйтеся владою на шкоду своїм підлеглим. Не зловживайте нею для власного збагачення. Ніколи не захоплюйтесь власними привілеями. Народ визнає лише ті привілеї вождів, які знаходяться в межах розумного і не завдають шкоди самому народові».*

Ще конче важлива настанова Аттіли багатьом нинішнім швидкостиглим вождям: *«На перше місце завжди необхідно ставити обов'язки перед народом. Лише це викликає повагу до вождя. І його чуйне ставлення до підлеглих, повага до закону мають бути прикладом взаємин влади і народу. Не буде цього, – вчив Аттіла, – нас чекає неодмінний розлад у країні».*

Проте це лише частка секретів тривалого лідерства Аттіли. Коли це було, а виявляється злободенним і сьогодні. Чому? Століття і навіть тисячоліття не здатні істотно змінити природу людини, її пристрасті, її характер, її принади і вади, а отже, і природу влади, її рушійні сили. На цьому тлі можна й послухати древнього великого прабатька угорців тарса (товариша) Аттілу. І, напевне, не без користі. І ще одне зауваження. Чи не здається тобі, шановний читачу, що думки Аттіли дуже близькі по духу думкам нашого вчителя Лева Силенка?

За матеріалами газети «Сільські вісті» від 29.08.05 р., вересень, 2005 р.Х.

Рідна мова

Дажбоже наш!
Ми звертаємося до Тебе з молитвою рідною мовою. І в піснях рідною мовою славимо Тебе! І свою любов до батька та матері рідних ми висловлюємо також рідною мовою. І до коханих ми звертаємось рідною мовою.

Наша мова рідна є наша сутність, наше єство, наше богорозуміння, наша святість, наше натхнення, наше минуле, сучасне і майбутнє.

Дажбоже наш! Без мови рідної ми не є ми, без мови рідної наше не є наше, без мови рідної наша історія не є нашою, без мови рідної наша духовність не є нашою, без мови рідної Ти, Дажбоже наш, не можеш бути нашим!

Дажбоже наш! І віра в Тебе, і мова рідна, і ми, внуки Твої, носії як віри рідної, так і мови рідної – є одне ціле.

І ця цілісність – незнищенна!

І хай буде благословенною і вічною наша рідна українська мова.

Дорогі побратими і посестри!

Я звертаюся до Вас з простим питанням: чому недруги наші, духовні загарбники, в першу чергу, настирливо і нахабно, як змії, намагаються зробити так, щоб ми не любили рідної мови, щоб ми її забували, нею не послуговувалися, щоб ми вважали її меншовартісною, а тому другорядною і непотрібною? Задумайтесь над цим і дайте відповідь, у першу чергу, кожний самому собі. Відповідь на це питання я ж віднайшов у Олексі Воропая: *«Звичаї, а також мова – це ті найміцніші елементи, що об'єднують окремих людей в один народ, в одну націю. Звичаї, як і мова, виробилися протягом усього довгого життя і розвитку нашого народу»*. (О. Воропай *«Звичаї нашого народу»*, том 1, стор. 9.) А Лев Силенко підсилює цю відповідь. *«Унікальними особливостями нашої мови (яка є мовою поетичної душі) ми маємо право пишатися і берег-*

ти її, як духовний скарб людства». «Мудрість української правди», розділ 51, стор. 79.

У зв'язку з цим варто згадати ще одну думку Лева Силенка, в якій він стверджує, *«що об'єднаний народ – непереможний». «Цілісність почування, цілісність мислення і цілісність віри – ось та всемогутня сила, перед якою валяться трони, монархії, імперії, армії».* МВ 16. 20.

Знаючи це наші недруги, щоб перемогти нас, намагаються роз'єднати нас, у тому числі і шляхом заборони нашої української мови, і насадження іншої, чужої для нас. А після роз'єднання – перемогти.

Лев Силенко продовжує: *«Кожна мова кожному народу дана Богом. Тільки духовний раб (чужопоклонник) мову матері рідної принижуватиме, щоб підлащитися до мови чужої матері».* МВ 50.38. І філософський робить висновок: *«У пануючого народу мова пануюча, у пригнобленого народу – мова пригноблена, і з цього постає пригноблення народної душі, охлялість «національної свідомості».* «Святе Вчення». 21–208, стор.357. Дажбоже наш! Озброєні вірою в Тебе, ми знаємо про підступні дії наших духовних поневолювачів, ми знаємо, що протягом багатьох століть велося справжнє нищення української мови. І про це свідчить історія, свідчать документи, свідчать випадкові свідки злочинів, свідчить наше непросте сьогодення. А знаючи наміри ворога, нам легше його перемогти. І це є нашим завданням на сьогодення.

Дажбоже наш! Ми славимо Тебе і славимо рідну українську мову! І хай буде вона незнищеною і благословенною навіки!

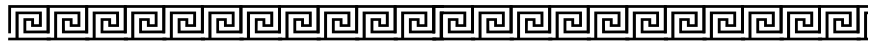
Слава Дажбожій українській мові!

До дня української мови який відзначається 9 листопада.

Листопад, 11006 р.Д.

«Коли ми, українці, втратимо рідну мову, ми самі себе загубимо в джунглях чужих мов».

(«Мага Віра», день 2, розділ 4).

Як нам, українцям, жити на цьому світі, щоб жодна сила нас не роз'єднала і не покорила?

Для цього потрібно знати, що вона (ця сила) використовує такий прийом як:
а) спотворення нашої історії.

Наші недруги в боротьбі з українським духом активно спотворюють справжню історію нашого народу. В цьому арсеналі використовуються всі прийоми, які можуть хоч частково спотворити історичні факти, якщо їх, ці факти, не можна вилучити, дати їм свою інтерпретацію, а часто і відверту брехню, з однією метою: в історії українського народу немає героїки, в ній відсутні справжні герої-українці, а героїчні події історії можливі тільки під керівництвом провідників-чужаків, варягів.

Л. Силенко розширює цю думку: *«Щоб поневолити націю, треба відібрати в неї її правдиву самобутню історію і написати їй фальшиву, приголомшуючу, впокорюючу. Вона (поневолена нація), виховуючи себе під наглядом окупанта-вторжника, в школі фальшивої історії, не знатиме, хто вона є, ким вона закута і чому? Провідник поневоленої нації, вихований у школі фальшивої історії, буде фальшивим провідником народу, сам цього не знаючи. Народ, поневолений і примушений свою історію читати не по-своєму, буде сотні років боротися за волю і не зможе її здобути».* МВ 9.12.

Німецький історик Август Шлецер пише, що малороси (українці) не здібні самостійно думати і жити. Чому? Вони не здібні самостійно думати і жити тому, що в них немає стародавньої історії, стародавньої культури. Вони – «моголи, моголи, золотого Тамерлана онучата голі».

Український інтелігент митрополит Іларіон Огієнко в книзі «Візантія і Україна», виданій у 1954 році у Вінніпезі, на стор. 10

пише: *«Увесь наш Український дух як народу, усю нашу духовну культуру прищепила Візантія. Заберіть від українців православний візантизм вони стануть нагими, «як мати народила», вони... «онучата голі».*

Митрополит Іларіон Огієнко – одурений провідник одурених. Він з дитячих років виховувався у школі «фальшивої історії». Греки і латини, як «кращі люди», прищепили українцям, як «гіршим людям», духовність, культуру, цивілізацію, релігію, поняття краси і етики. Якщо так – українець меншовартісна людина. Меншовартісна людина цурається власних самобутніх духовних вартостей і обожнює чужину.

Доречно навести ще одну цитату Лева Силенка, яка яскраво ілюструє підступну діяльність наших недругів щодо спотворювання справжньої української історії. *«У 1674 році Києво-Печерський монастир видав книгу “Синопис” (“Великий огляд”). “Синопис” став підручником історії “о началє Славяно-Российского народа”, про перших Київських князів, про Володимира Святого і “до пресвєтлаго і благочєстїваго государя нашєго царя і велїкаго князя Алексєя Михайловича всєя Велїкая, Маля і Бєляя Россїї самодержца”. Чому “Синопис” виданий у Києві, а не в Москві? Москва хоче в Європі і Азії створити думку, що Київська Русь перейшла “в нову квартиру”: тепер столицею Русі є не Київ, а Москва, і про це повідомляє сам Київ устами монахів Києво-Печерської Лаври, які в “Синописі” написали, що після проголошення в церквах возз’єднання Малоросії і Московії цар Олексій Михайлович повернув собі “споконвічну прабатьківську вотчину” – так монахи обґрунтували право царя Московії на володіння Україною. Нещастя одурених: українські християни славлять Києво-Печерський монастир і гніваються на західних європейців, які на історію України дивляться так, як написано в “Синописі”, виданому Києво-Печерським монастирем. “Синопис” був перекладений на грецьку і латинську мови і з Києва розісланий до бібліотек Західної Європи, до університетів, королівських дворів. “Синопис” був двадцять сім разів перевиданий. Українська молодь по ньому вивчала історію своєї Вітчизни. У “Синописі” монахи не забули поглумитися й з рідної віри України (Руси), з українських народних обрядів і звичаїв, за що щедро були обдаровані великими привілеями». МВ 26.655.*

Можна наводити багато прикладів, які яскраво ілюструють

спробу спотворення нашими недругами нашої історії. І до сьогоднішнього дня ми не в повному обсязі володіємо правдою про не такі вже й давні події. Наприклад, про 1917–1921 рр., про багатьох синів України, які віддали своє молоде життя за інтереси іншої країни чи імперії. Що ми знаємо про славного сина нашого народу Нестора Івановича Махна? Спотворена російським письменником Олексієм Толстим постать Махна постає перед нами як постать бандита, волоцюги, ворога українського народу. Мало хто знає, що Нестор Іванович Махно був нагороджений радянською владою орденом Бойового Червоного Прапора, що в той час було великою нагородою. Це його армія «анархістів» взяла Перекоп у Криму, що дало можливість Фрунзе увірватися в Крим і оволодіти ним. Мало хто знає, що Нестор Іванович був людиною з тонкою натурою, його авторитет піднімав на бій десятки тисяч селян, він був грамотний командир, про його освітній рівень говорить факт, що він писав вірші. Ми не знаємо про нього як політика, як громадянського діяча, як воєначальника. Як і в кожній людині такого рівня, у нього були помилки. Але те, що він був українцем і любив свій народ і свій край, – безсумнівно. Яскравим прикладом у цьому ряду є вибори Президента України Віктора Андрійовича Ющенка. На наших очах наш східний сусід всіма можливими способами спотворював його образ. «Американський зять», «неосвічена людина», «розкольник України», «бездушна особа» і тому подібне. Які тільки епітети не вживалися, щоб створити з нього образ людини, яка не гідна високої посади Президента України.

Відповідаючи на питання «Як нам, українцям, жити на цьому світі, щоб жодна сила нас не роз'єднала і не покорила?», можна з впевненістю сказати: нам потрібно ґрунтовно знати нашу історію, написану не нашими духовними поневолювачами, а патріотами України. Знати справжню історію нашу, незалежно від того, яка вона – гірка чи солодка. Знаючи правду про Україну, про народ наш, ми можемо впевнено стояти на своїй землі з почуттям власної гідності, боронячи разом зі своїм народом свою державу, частиною якої ми є. Завершу свої роздуми красивим твердженням нашого Вчителя Лева Силенка: *«Треба знати минуле й сучасне життя свого народу»*. МВ 29.10.

Вересень, 10005 р.Д.

Як нам, українцям, жити на цьому світі, щоб жодна сила нас не роз'єднала і не покорила?

Для цього потрібно знати, що вона (ця сила) використовує такий прийом, як:

б) висміювання, приниження наших провідників

Продовжуючи вищезгадану тему, необхідно зауважити, що наші недруги використовують такий прийом, як висміювання, приниження наших здібностей, підняття на глум наших провідників, наших можливостей, виховування у нас почуття «меншовартості». Візьмемо прийом висміювання, підняття на глум провідника, вождя. Звернемось до «Мага Вірі». *«Немає на світі такої могутньої релігійної секти, в якій би не було культу духовного провідника. Там, де немає культу провідника, немає релігійного об'єднання, а коли й є, то воно явище кволе, нежиттєздатне, приречене на загибель. Містика культу провідника – таїна, схована в ірраціональному (але творчо будуєчому) підсвідомому (не охопленого розумом) світові достойної людини. Знайомлячись з життям напівдиких племен, помічаємо, що в них існує культ провідника (він їм даний матір'ю природою, як даний роєві бджіл). Приходить звиродніння, і люди йшли вроздріб по джунглях, коли був убитий їхній провідник (субстанція їхнього духовного і тілесного "Я")».* Як це схоже на долю наших провідників. Князь Олег Віщий після перемоги над Візантією прибивав свій бойовий щит з тризубом на вратах Царграда тому, що існував культ провідника, вождя. Воїни берегли князя, вірили йому, за ним йшли на битву і навіть на смерть. І достатньо було князю Володимирі принизливо прийняти християнство, для русичів чужу віру, як культ провідника був підірваний. Наслідки цього кроку князя ми знаємо. У «Мага Вірі» ця думка викладена так: *«Впав на Русі-Україні культ*

провідника тоді, коли князь (цар) Володимир довершив само-приниження Русі-України, став він на коліна перед чужинцем (чорноризним шаманом-греком). Тоді впала “карна” (кермо, символ – маєстат влади, незалежності) і покотився від селища до селища “жля” (жаль, сум), впала “мага” (могутність) у жилах внуків Дажбожих, впала дисципліна народного розуму і народного почування. Впав на Русі-Україні культ рідного провідника тому, що на його місце прийшов культ чужого провідника, канонізований культ чужих матеріальних і духовних творинь – шкідливий для українців культ бездумного чужопоклонства». Давайте тут згадаємо долю (причину і наслідок) Кліма Смолятича, знищеного за те, що став митрополитом Русі (не грек, а русич); згадаємо практично всіх гетьманів України, Тараса Шевченка, Симона Петлюру, Максима Залізняка, Степана Бандеру, Петра Калнишевського, наших сучасників В’ячеслава Чорновола, Василя Стуса, Олександра Довженка і багатьох-багатьох інших видатних діячів і просто патріотів України. Знищувались кращі сини народу, які мали потенційні задатки стати провідниками, пророками народу, і навколо яких уже створювався культ провідника. Наші недруги знайшли у нас слабе місце і били по ньому, і, зізнаємось, успішно. Ми, рідновіри, це повинні добре засвоїти і запам’ятати. Жодна сила в світі нас не роз’єднає і не покорить, якщо у нас буде відновлений, створений культ провідника.

Для переконливості наведемо імена лідерів держав, позитивних чи ні, навколо яких був створений культ: Ленін, Сталін, Хрущов, Брежнєв, Гітлер, Муссоліні, Ісус Христос, Будда, Папа Римський, Мао Цзедун, Кім Ір Сен, Наполеон, Далай Лама, Королева Англії, інші.

Лев Силенко запитує: *«Як знищити СРСР? Поваліть культ Леніна і культ Генерального секретаря партії СРСР – і ця “понура тюрма народів” розвалиться. Знищити в Китаї культ Мао Цзедуна – значить знищити червоний Китай. Впаде культ Папи Римського – впаде католицизм, і тоді жодна сила не поставить його на ноги. Зникне між християнами культ Христа – прийде присмерк християнської релігії».*

Чому таке велетенське значення надається культу провідника? Завдяки йому мобілізується і дисциплінується народ, організується на труд і на битву, на творення і на захист Батьківщини.

Знаючи це, наші недруги докладають багато зусиль, щоб підірвати культ українського провідника.

І як приклад: «Петлюра? Та ж це син полтавського візника. А ще й пнеться в отамани? Гетьман Скоропадський? Лакиза, денщик “єго імператорскоґо велічества”. Хапається за булаву!» Як не згадати тут полководця Северина Наливайка, якого, свого провідника, видали ворогам його ж товариші.

Отримавши зв'язаного Наливайка в руки, поляки знищили й тих, хто його видав. Знищивши провідника, дуже легко роз'єднати народ, щоб потім покорити його.

Листопад, 11004 р.Д.

«Народ не може жити без провідника так, як не може жити рій вджіл без матки».

(«Мага Віра», день 33, розділ 6).

Як нам, українцям, жити на цьому світі, щоб жодна сила нас не роз'єднала і не покорила?

Для цього потрібно знати, що вона (ця сила) використовує такий прийом, як:
в) намагання нас роз'єднати

Події останніх місяців переконливо свідчать, що боротьба за Україну не припиняється. Скоріше боротьба за Україну загострюється, стає більш витонченою, але від цього вона не стає менш підступною. Які ж способи, прийоми використовують наші недруги, щоб нас покорити?

Я звертав вашу увагу, що вороги, щоб нас побороти, намагаються нас роз'єднати. І це дійсно так. Знаючи це, чи керуємося ми цією істиною в житті? Адже ще стародавні римляни, коли бачили, що не зможуть подолати могутнього супротивника, казали: «Поділяй і володарюй», що означало посіяти розбрат в середині сильної держави, знайти там людей, які мають якусь слабину, скажімо, до золота – не шкодуй золота, якщо слабінка до влади – нашепчи йому, що, власне, він вартий верховної влади. Коли бачиш навіть в середині, нехай і однорідної, нації якісь бодай найменші розбіжності й суперечності – посиль їх. Потім допоможи слабшому побити сильнішого, створи хаос, міжусобиці і, врешті, прийдеш і візьмеш голими руками те, що не міг би взяти за допомогою навіть дуже сильного війська. Наберись мужності ствердити, що члени нашої громади цю відому істину добре засвоїли. Тим більше, що Лев Силенко в Святому Письмі Українців учить: *«Цілісність – сила, кусник – смерть цілісності»*. МВ 30.22.

Але чи є ця істина прикладом для інших? У своїй замітці я хочу розглянути це питання більш широко. Зокрема, на прикладі

дій політичних партій, які брали участь у виборах до Верховної Ради в березні цього року.

Понад 40 із них прийняли рішення брати участь у виборчих перегонах. І це була величезна тактична помилка. Організатори виборів цим розпорошили виборців по політичних симпатіях, і, як результат, більшість голосів набрала олігархічна, орієнтована на Схід, сила.

А що ж українські патріотично налаштовані організації? Відповідь лежить на поверхні. Замість створення єдиної об'єднаної, назовемо так «Правиці», майже всі праві партії пішли на вибори окремо. Результат відомий. Що ж заважало лідерам об'єднатися? Невже керівництво партій таке примітивне, що цього не розуміло?

Розуміло, і розуміло дуже добре! Тоді чому не об'єдналися? Не буду оригінальним, коли скажу: заважали власні амбіції, пересилити які не вистачило моральних якостей та мужності. Особисті інтереси переважили інтереси справи. Кожний із лідерів уже приміряв до своєї сідниці престижне крісло депутата, а взамін отримав тверду лаву поза парламентом, гірке розчарування та лайки виборців. Тут доречно запитати: «Чи буде колись вчити нас історія?». Прикро про це говорити, адже за вчорашні помилки політичних лідерів сьогодні розраховується виборець, тобто ми. Ще раз скажу: «Розраховується не політичний лідер, а народ!».

Як же нам, сповідникам Рідної Української Національної Віри, ставитися до сказаного, зокрема до питання: «Чи учить нас історія?». Як не гірко, але ми мужньо стверджуємо: «Учить, повинна кінець-кінцем навчити!». Лев Силенко, до якого ми звертаємось, говорить: *«Ніколи не забуваймо, що наш хід буде успішний тільки тоді, коли ми правильно знатимемо історію народу нашого. В ній приховані джерела сили нашої. В ній джерелить наша віра, зміст нашої природи. Читаймо історію народу нашого не як книгу зоології чи ботаніки, читаймо її як сторінки нашої святості, на яких пульсує трепетна душа нескореного українського "Я", на яких пульсує вічно лицарська і вічно жива кров Святослава Першого. Пізнаючи великого предка, ми пізнаємо себе»*. МВ 27.10.

Але відкинемо невдоволення, злість, образу тощо і спокійно розглянемо ці події глибше, задавши собі питання: «Чи не сприяли участі у виборах такої кількості партій ті антиукраїнські ворожі

сили, які керувались висловом древніх римлян «Поділяй і володарюй?». Навіть спрощений аналіз програм деяких партій, їх велетенські фінансові можливості яскраво свідчать про одне: «Це робота не тільки наших недолугих лідерів, а й наших недругів, духовних поневолювачів». У зв'язку з цим спробуємо провести деякі історичні паралелі на прикладі нашої держави.

Перша Руїна була зумовлена тим, що могутню державу Русь, яку поважали і з якою намагалися жити в мирі, а вороги боялися зачепати, князі мали звичку ділити на удільні князівства для своїх численних нащадків. У результаті велика і могутня єдина держава розпалася на маленькі і слабкі князівства, які ще й до того ворогували між собою. І чого досягли? Ми знаємо з історії, що побили їх поодинці передові загони Чингісхана, який зумів зібрати в єдиний кулак усі азійські різношерсті племена, наводячи жах на всі народи Азії і Європи.

Друга Руїна сталася після смерті нашого славного гетьмана Богдана Хмельницького. Нічого корисного не винесли з минувшини славні лицарі козацького війська, хоч під час воєнних дій їхньому військовому вмінню й розуму, завдяки якому вони могли втілювати в життя найграндіозніші наміри, величі духу, який підіймав і вів у бій величезні селянські маси, не було меж.

Замість того, щоб обрати собі єдиного керівника і далі вершити переможно почате, стали гукати біля одра гетьмана: «Юрася, сина твого волимо, а ми йому будемо допомагати!». Не тому, що бачили в ньому достойного наступника, а якраз навпаки. Тому що той Юрась був ще дитиною, не мав батьківських рис і не зміг би сталевою гетьманською волею тримати у послуху буйні козацькі маси. Не хотіли козацькі полковники віддавати перевагу одному з-поміж себе, кожний сам почувався гідним тримати гетьманську булаву. Тобто і діяли командуючі полками і корпусами не по законах Дажбога, що «до булави потрібно голови», а по законах Князя Тьми: «була б булава – голова знайдеться». І після смерті Богдана почалося на землі нашій священній, в нашій неньці Україні, справжнє пекло. Той прикликав собі на допомогу московитів, той ляхів, той турків і татар, – і всі ці війська неодноразово проходили по українській землі туди і сюди, грабували, вирізали, гвалтували дівчат і жінок, гнали в неволю наших людей, як дорослих, так і дітей.

Після Першої світової війни ми мали цілком реальний шанс досягти своєї державності. Розпалася Австро-Угорська імперія, розпалася і Російська імперія. Здавалося, що не давало нам відновити свою державність?

Можна було створити кількамільйонну боєздатну Українську Армію, яка стала б на захист своєї держави. В народі панувало велике піднесення, але в Києві не було великого єдиного начала. Панська Польща отримала свого Пілсудського, в Росії запанувала більшовицька гідра, яка швидко взяла владу в свої руки і повела свою політику на відновлення, а потім і розширення тієї ж Російської імперії, а в Києві тривали інтриги і дріб'язкові розбірки. Не було в нас на той час свого національного лідера, провідника, який би зміг згуртувати всі сили, підпорядкувавши одній ідеї, якої так прагнув український народ, – створення монолітної унітарної держави України. Як наслідок – бродили по Україні різні військові сили, а наш український народ намагався дати їм відсіч розрізненими і слабо озброєними загонами. І в результаті жакхливої громадянської війни та інтервенції, незважаючи на героїчну боротьбу та багатомільйонні жертви, опинилися ми на багато десятиріч у московській залежності. В роки Другої світової війни вже Українська Повстанська Армія намагалася відновити нашу державність. Але це була надто нерівна борня, бо доводилося воювати одразу на три фронти: з німецькими фашистами, з військами НКВС та підрозділами польських шовіністів. І все ж, незважаючи на численні жертви, звірства більшовицького режиму, на диво всьому світові зуміли триматися довгі й довгі роки, хоча бачили, що не зможуть досягти такої бажаної мети – своєї власної Держави. Хоч багато їх полягло. Але, як кажуть: «Якби ми не гинули – ми б загинули!». Нині перед нами руба стоїть питання: чи допустимо на теренах України Третю Руїну? Погляньмо навколо себе і задумаємося, що ж діється в нашій державі? Невже справді історія нічому не вчить? Чи ми її просто не знаємо і не хочемо знати? І сприймаємо тільки «локшину», яку нам вішають на вуха. Невже ми так швидко забуваємо і не враховуємо її жорстоких уроків, у тому числі і вислів давніх римлян «Поділяй і володарюй»? Ми часто захоплюємося історією козацтва: Іван Сірко, Іван Богун, Богдан Хмельницький та інші. Вічна їм слава! Але в що перетворилося сьогоднішнє, буцімто відроджене Українське козацтво? Сьогодні в Українських козаків

понад тридцять самостійних об'єднань та організацій. А козацьких генералів більше, ніж в Українській Армії. Хто ж розділив, розпорошив козацтво в Україні? Не було у нас у недалекому минулому особливих проблем на релігійному ґрунті. На сьогодні релігійних конфесій в Україні понад сотні. Хто це робить? Кому це вигідно? Чому в останній рік мовна проблема набула такої гостроти? Які сили ініціюють питання другої державної мови тощо? Не було ще такої гострої загрози розколу України – сьогодні така загроза реально існує: Південно-Східна Українська автономна республіка, яку народ влучно назвав «Пісуар». І знову: «Хто породив цю ідею?». Українські патріоти чи хтось інший?

Тому нам треба добре замислитися, чи правильно ми чинимо, коли через те, що один не хоче поступитися іншому (нерідко не бажано поступитися завищеними власними амбіціями), ми цим самим ллемо воду на млин тих, хто не хоче бачити нас згуртованими. Кому заважає, як скалка в оці, наша очікувана державність, кого від самого слова «Україна», починає тіпати, як у пропасниці, щоб у гонитві за власною великою (чи не дуже) вигодою не втратити все. А замислившись, зрозуміти. Необхідно робити ставки тільки на власні сили, на власний народ, керуватись власною духовністю, відроджувати свою рідну віру, і, в кінці кінців, робити правильні висновки з помилок власної історії і керуватись ними на практиці. Народ, без рідної духовності, втрачає все, в тому числі сам себе.

*За матеріалами газети «За українську Україну» № 42 (55).
Лютий, 11007 р.Д.*

«Ідіть, брати наші, плем'я за племенем, рід за родом і вийте ворогів на землі нашій, яка належить нам і ніколи іншим».

(«Велесова книга», дощ. 14).

Як нам, українцям, жити на цьому світі, щоб жодна сила нас не роз'єднала і не покорила?

Для цього потрібно знати, що вона (ця сила) використовує такий прийом, як:
г) виховання у нас байдужості

Наші недруги, щоб нас роз'єднати, фізично й духовно поневолити, використовують різноманітні методи і прийоми. І в цій справі, погодьмося, вони досягли великої майстерності. В переліку цих засобів є байдужість. Виховання у поневоленого народу звички байдуже спостерігати за подіями, що відбуваються у суспільстві, державі, місті чи селі, незалежно, чи це стосується багатьох людей, чи кожного особисто.

Як тут не згадати ганебне прислів'я, яке яскраво характеризує поведінку частини українців у час відповідальності і ризику, в час прийняття вагомого рішення: «Моя хата скраю, я нічого не знаю». Лев Силенко зміст цього прислів'я поглиблює: *«Збайдужіла людина говорить: “Моя хата скраю, нічого не знаю, живу своїми інтересами, громадським життям не цікавлюся; патріоти хай залишать мене в спокої! Я збайдужів, бо бачу, що все не так робиться, як треба, порядку немає – усе не так, як я хочу. І тому я живу для себе”»*. МВ 48. 4–6.

Визнаймо, що це і є той моральний стан людини, який потрібний чужій силі. Люди, роз'єднані й байдужі, є легкою здобиччю поневолювачів. І чужі сили це добре знають і намагаються активно внести у свідомість українця інфекцію байдужості. Згадайте, як сучасні ЗМІ втокмачують нам у голову ідею, що ми «малі українці» і від тебе одного нічого не залежить, а твій один голос на виборах нічого не вартий, тощо. Згадаймо відомі слова В. Маяковського на цю тему: «Єдиница – ноль, единица – вздор, голос единицы тонь-

ше писка. Кто его услышит, разве жена, и то, если не на базаре, а близко». Як бачите, цей прийом активно використовувався нашими недругами не тільки вчора, але й сьогодні.

Що ж нам, українцям, робити, як жити, щоб жодна сила нас не роз'єднала і не покорила? По-перше, нам необхідно зрозуміти, що наші недруги різними методами і способами намагаються виховати в нас байдужість. По-друге, глибоко усвідомити, що мета внесення вірусу байдужості в нашу поведінку – нас роз'єднати, прищепити комплекс меншовартості і, в кінці-кінців, покорити духовно і фізично. Але ж ми не раз підкреслювали: «Обізнаний – озброєний!». Коли так, тоді нам потрібно постійно витравлювати із себе байдужість, виховувати у собі небайдуже «я».

Зверну увагу, як Л. Силенко красиво пише про небайдуже «я». *«Небайдуже “я” чуттєво розвинене, задушевне, натхненне, палке. Усе, що воно чує і бачить, чутливо сприймає. Його хвилює пісня, вірш, рокіт бандури, картина, квіти, схід сонця, археологічна знахідка, весняний ліс, краса осіннього позолоченого листя, перший сніг на ялинці, весняний пролісок. Небайдуже “я” з ближніми хоче поділитися пережитим, побаченим, почутим; у його пристрасній душі віддзеркалюється весь світ – світ людей і оточення».*

І далі він продовжує: *«Тарас Шевченко не любив тих земляків, які ставилися байдуже до долі України і дбали тільки про вигоди особистого дрібничкового “я”. Він таких збайдужілих порівнював з свиньми, пишучи: “німії, підлії раби заснули, мов свиня в калюжі, в своїй неволі”». МВ 48 4–6.* Чим не повчальний приклад, що щось необхідно робити, щоб не бути «байдужою глиною» в руках наших духовних поневолювачів! А якщо таких байдужих мільйони? І що з таких мільйонів можна зліпити? Лев Силенко на це запитання дає таку відповідь. *«З такої нації, як з глини, спритні чужі люди можуть ліпити все: “дядьків отечества чужого”, “малоросійських гречкосіїв”, “православних дядьків, попихачів”, “орденоносних колхозних рабів”, культура яких по формі – українська, а по змісту – інтернаціональна, “безбатченків, які рідного соромляться, а чуже славлять”, “пролетарів без імені і роду”, “християн грецької, латинської чи сектантської орієнтації”, “душевно спустошених нігілістів, які різні духовні, мистецькі течії вивчають, тільки не здібні себе вивчити – пізнати корінь свого походжен-*

ня», «асимільованих людей, які, шукаючи шматка хліба, утратили батьківське прізвище, материнську мову, і живуть, присусідившись до того чи іншого чужинця»». МВ 484–6. Висловлюю впевненість, що ви добре усвідомлюєте, яка небезпека схована в нашому байдужому ставленні до справ громади, до подій у місті чи в державі. І «Мага Віра» застерігає українців, що «чим більше в народі байдужих “я”, тим трагічніша доля народу». Чи не про нас з вами сказано це?

Не будьмо байдужими, не будьмо заздрісними, не будьмо самолюбями. Знаймо, що «чим вищий духовний рівень небайдужого “я”, тим вища в нього здібність бути корисним для рідних людей». «З небайдужих “я” твориться небайдужа нація – нація пристрасної духовності, нація динамічна, творча». МВ 48. 4–6. І тоді прислів'я, яке ми навели на початку, втратить зміст.

квітень, 10008 р.Д.

**«Любі земляки мої - християни, з наукою Христа ви можете жити, але вільними ви ніколи не будете».
(Лев Гуленко «Мага Віра», день 42, розділ 15).**

РҮНВіра про помилки

Дорогі побратими і посестри!
Тема цієї проповіді важлива для нас. Учитель на 28-ми сторінках «Мага Віри» говорить про помилки і пояснює що вони притаманні кожній людині, стверджуючи, що людей, які не помиляються, немає. Як же виникають помилки? Чому людина помиляється? Але питання не в цьому. Питання, що робити з помилками? Як до них ставитись? Як їх оцінювати? Як їх виправляти? Навіть цей невеликий перелік свідчить, що це не проста тема. В подальшому я спробую відповісти на деякі з них.

1. Які є помилки? Ви не будете заперечувати, що помилки можна поділити на свої (власні) і чужі. Крім цього є помилки, які впливають на хід світової історії, тобто історичні помилки. Є помилки, що мають значення для окремо взятої держави. Техногенні помилки, що призвели до катастроф (Чорнобиль). Учитель доповнює цей перелік, говорячи про помилки, пов'язані з вірою, маючи на увазі помилку князя Володимира, який охрестив Київську Русь. *«Володимир Великий зробив велику помилку»*. МВ 49.1. Учитель продовжує, що і *«Біблійний Саваот помилився: і тому почав вбивати те, що сам створив. «...І рече Бог: вигублю чоловіка, що із Землі, як чоловіка, так і скотину, і лазюче, і летюче: бо взяла мене досада, (незадоволення – Л.С.) що посоздає їх»*. МВ 48.7–6. Помилився і *«...євангеліський Христос, віруючи, що Юда є приятелем, якому можна доручити обов'язки скарбника»*. МВ 48.7–б. І, звичайно, є помилки, які робимо ми, суцці.

2. Чому люди помиляються? Зверну увагу, як красиво Учитель відповідає на це запитання: *«На світі немає непомильних людей тому, що милостива мати-природа їх (людей – автор) родить не у формі зерна, а квітів – і квітує Людство у садах Життя. Квітнуть мільярди квіток, і кожна з них має в собі щось своє, щось неповторне. І кожна вона свідомо чи несвідомо вдоскона-*

люється тільки тому, що має щастя у помилках шукати нових і нових шляхів розвитку». МВ 23.33. Він, Учитель, велично порівнює людину з квіткою. Так може сказати лише людина, яка любить людей, у якої красива і ніжна душа. І ці якості були притаманні Учителю.

3. Чому виникають помилки? Мабуть, це найбільш складне питання. Помилки виникають не самі по собі, а їх виникненню щось сприяє. Учитель одну із головних причин народження помилок називає поспіх. *«Поспіх ніколи не був розумним: багато помилок постає там, де є квапливість»*. І далі він пояснює: *«Швидкість і поспіх не те саме. Працю можна виконувати швидко, але з духовним спокоєм: без поспіху, напруження»*. Без сумніву, на друге місце можна ставити гнів. *«...Гніватися – значить виснажувати енергію душі: до виснаженої душі загощують різні хвороби»*. МВ 48. 6-в. Згадайте слова молитви: *«...Я гнівом не виснажую душі своєї і не затьмарю розуму свого»*. («Молитовник», стор. 67).

А хіба не сприяють народженню помилок сварки? Послухайте, як розумно і з яким сарказмом Учитель висміює сварливих людей. *«..Бездіяльні люди найсварливіші. Вони завжди люблять бути там, де сварки; вони сваряться пристрасно і безтолково. Витративши енергію на сварку, заспокоюються, і їм стає легше, і почуття у них таке, ніби ними довершене діло дає їм право на заслужений відпочинок. Найбільш клопітливих вчинків (навіть трагічних) робить людина у хвилину глибокого потрясіння, обурення, ревнування»*. МВ 48.6-в. А хіба людина боягузлива та залякана біблійними страшилками: пеклом, страшним судом, тощо, не робить помилок? Розпач, хаотичний спосіб життя, втома, як фізична так і духовна, відсутність мети, алкоголізм та наркоманія. Погодьтеся, що ці людські недоліки теж сприяють виникненню помилок.

4. Як реагувати на свої та чужі помилки? Учитель переконливо говорить: *«Май Відвагу визнати свою помилку і май Відвагу її виправити. Май Відвагу вибачитися, коли свідомо чи несвідомо завдав біль ближньому своєму. Май Відвагу вибачити тому, хто кривдив тебе по своїй глупоті. Пробачення – шлях згоди і великодушності»*. МВ 48.1-в. Звертаю вашу увагу, що фрази «май Відвагу визнати», «май Відвагу вибачитися», «май Відвагу виба-

чити», слово «Відвага» Учитель написав з великої літери, тим самим підкреслив, що визнати свої помилки непросто. Ви самі це добре знаєте. Про те, як реагувати на чужі помилки, Учитель пояснює на прикладі онука, який негарним вчинком знеславив діда. *«Онук, який знеславив діда, повинен сказати: дідусе, пробач, що від тебе дари прийняв і знеславив тебе. І це не буде випрошення, жебрання, помилування, прощення, а щире усвідомлення помилки і бажання її виправити, покращити почування свої»*. МВ 51.90. Як бачите, не досить попросити пробачення, потрібно щиро усвідомити зроблену помилку і щиро хотів виправити її.

Дорогі побратими і посестри! Зверніть увагу на думку Учителя, яка є актуальною для нашого сьогодення. *«Ми, рунвісти, живучи як одна сім'я, маємо свої радощі, свої турботи, горе, поразки і подвиги. В радощі і горі живимо мудро – не виявляйте ворогам горя свого. Не несімо на їхні ярмарки наші помилки, наші родинні суперечки і сварки»*. МВ 28.64.

Хіба ці мудрі слова Учителя лишні нашим політикам, які паплюжать Україну вдома і за кордоном?

Не можна не нагадати і такі слова Учителя: *«Знайшов на шляху Самовдосконалення помилку – не піднімай на глум його творця. Самовдосконалення є для того, щоб покращувати себе, красиво і узгоджено виправляти помилки. Тільки жорстокі люди за зроблену помилку жорстоко карають»*. МВ 51.50.

5. Виникає природне питання: Чи можна уникнути помилок? Тут варто згадати канцлера Німецької імперії Отто фон Бісмарка, який говорив, що мудрі люди вчаться на чужих помилках, а глупі – на своїх. Лев Силенко розширює відповідь: *«Помилляється не той, хто помиляється, здійснюючи велику працю, а той, хто боячись помилитися, нічого не робить»*. МВ 31.20. Отже, щоб не допускати помилок, необхідно вчитися, потрібно бути мудрими. Учитель продовжує: *«Учімося на своїх помилках і на помилках ворогів наших. Учімося приховувати прикру (може, впадковану) ваду побратима, коли він просить вибачення і сам шкодує, що її має. Не виносьте цю ваду на вулицю, поглиблюючи рану на його душі»*. МВ 28.70

Гарантією уникнення помилок є їх аналіз. Необхідно в'яснити: Коли сталася помилка? На якому етапі праці? За яких обставин? Знайшовши правильні відповіді, ми будемо знати, як їх вип-

равити. І, звичайно, потрібно знайти мужність визнати свою помилку, щоб не допустити її в майбутньому.

Освіченість, життєвий досвід, глибоке знання суті питання, врахування всіх «за» і «проти» під час прийняття рішення, передбачення можливих ризиків, або, як зараз модно говорити, «форс-мажорних» обставин, теж важливі для уникнення помилок. Бо ж народна мудрість стверджує: «Віз ламається, чумак ума набирається». А якщо поставити питання: «Чи можна придбати життєвий досвід, не роблячи помилок?» Поміркуйте і дайте відповідь самі собі.

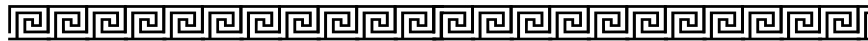
Те, що тема помилок для РУНВіри важлива, говорить і той факт, що про них говориться і в наших молитвах. Нагадаю окремі з них. *«Щасливий той, хто помилки свої сам виправляє і свою душу справедливістю віри рідної обезсмертнює».* («Молитовник», стор. 33). А ось натхненні слова з молитви «Єднання з духом предків рідних». *«О, предки, рідні і любі мої! Ви гордість моя несказанна, люблю я Ваші духовні дерзання, люблю я Ваші невинні помилки і шукання, і горжуся я, що мені життям дане право Вашу велич прославляти і Ваші помилки виправляти ...».* («Молитовник», стор. 45).

Дорогі побратими і посестри! Дякуємо рідному Пророку і Учителю Леву Силенку за його науку. А завершу цю проповідь його глибокою думкою: *«Ми, внуки Дажбожі, тисячу літ тому здійснили помилку, що виступили проти милостивої матері – природи, проти природної суті «я людського, ми зреклися рідної духовності, яка була довершеністю нашого буття, яка була найвласливішою для нашого тіла, для нашого підсоння, для нашого темпераменту, для наших чуттів і нашого магнітного поля. Ми помилилися. І ми сьогодні не тільки помилку свою виправляємо, а й по-новому осмислюємо все минуле й сучасне, щоб відважніше, щоб кмітливіше відчинити двері майбутнього».* МВ 4.35.

І *«...настане велика радість, коли те, що загублене, буде знайдене».* (Індійська Бгават Гіта, Ярослав Оріон «Бог і релігія», Канада, 198 р. стор. 378).

І хай Дажбоже Благословіння перебуває з вами нині і повсякчас.

червень, 11009 р.Д.

Національна честь України

«Честь нації – моя честь»

Дорогі побратими і посестри!
Ніхто не буде заперечувати добре відоме, що Україні потрібна незалежна у своєму світогляді нація, нація одностайних, коли б суспільство в цілому, і кожен зокрема, сприймали найважливіші, глобальні, доленосні ідеї одностайно.

Думки, почуття, дії суспільства мають текти в одному напрямку, як широка ріка.

Коли ж суспільство бурлить розірваними частинами, спрямованими в протилежні боки, народна маса сама себе поборює.

Український національний генофонд був суттєво зруйнований і понівечений пануючими над нами імперіями. Це надзвичайно ускладнило наше виживання, адже духовна честь і духовне безчесття, як огидніша форма зради, ходять поруч.

Для консолідації суспільства в єдину потужну силу потрібна ідея величчя української нації, що здатна побудувати власну національну державу. Для досягнення цієї мети потрібне правильне почуття орієнтації в поняттях.

В сьогоднішній проповіді я буду намагатися висвітлити питання національної честі українця і через призму Святого Письма дати правильну орієнтацію в поняттях. Учитель стверджує: *«О, яке жахіття: українці, довгі століття перебуваючи в неволі, занедбали почуття орієнтації в поняттях. Їм здається, що в добрих назвах понять Правда, Любов, Рівність, Справедливість є Правда, Любов, Рівність, Справедливість, і вони варті підтримки. Таку орієнтацію треба вважати неправильним усвідомленням суті, з якої виникають великі національні нещастя. Я всюди зазначаю: справа не в правді, а в її суті»*. МВ 48.2-6.

Яке ж правильне поняття честі, національної честі для українців і, зокрема, для нас, рідновірів? Щоб розширити поле по-

шуку, наведемо слова професора Івана Белебехи із його книги «Ворожі гнізда в Україні», Харків, 2008 р. (Житомирська газета «Клич нації», лютий, 2009 р.)

«Без сумніву, національна честь – багатовимірне поняття. Воно сягає усіх обширів суспільного та особистого життя українства, забезпечує високий рівень концентрації совісті, справедливості, чистоти, чесності і безмежної відданості національній державності та об'єднанню народу. Це особисте і узагальнене почуття божественної чистоти і непорочної святості, що зосередилися і поєдналися у любові до українства, України, у творенні доброго нашого імені. Ці почуття любові спрямовані не лише на збереження минулих надбань, а й на збільшення духовних скарбів українства».

Доречно відмітити, що гаслом згаданої газети є «Честь нації – понад усе!». Як бачимо, питання честі хвилює не тільки рідновірів.

Скажемо, що національна честь – це категорія морального і духовного виміру, які стоять поруч.

Крім своєї масштабності, ця категорія має чисто приземлені форми, котрі плекаються віками, тисячоліттями і стають надбанням окремих етносів, народів, націй.

Приземлене почуття честі – це повага до власного суспільства, любов до рідної землі, прагнення допомогти своїй країні у скрутні часи, устремління вижити не лише індивідуально, а й всією етнічною сукупністю, нацією. Почуття національної честі – це і збереження звичаїв, обрядів, традицій, пісень, культурних надбань. В це поняття входить і збереження пам'яті про славних предків, звідки ми черпаємо духовну наснагу. Не втримаюсь, щоб не процитувати Учителя. Наші Предки нам *«...дали рідну дорогу життя, щоб ми не блукали по чужих дорогах. І сьогодні нас учать греки в Києві, у церкві, щоб ми своїх прародителів зневажали, бо вони, віру свою маючи, не хотіли від греків віру приймати і відважувалися на Візантію рать свою посилати. Ні, нам совість не дозволе рідних прародителів зневажати! Краще достойно вмерти, ніж недостойно жити. Честь – дорожча за життя».* МВ 49.15.

Відчуваєте, на яку висоту піднімає моральну планку Учитель.

«Національна честь українства – духовний символ, зітканий з імен найвидатніших українців. Першим є Тарас Шевченко.

Він захистив і поставив на нову височінь українську національну честь.

Вона стала релігією Тараса, його орієнтиром у складному ідеологічному протиборстві. І не релігія, не священнослужителі возвеличили Шевченка до лику Святих, а український народ. Народна міфологія надає святість Тарасові Шевченку, не випрошуючи у духовників дозволу». (Іван Белебеха).

Лев Силенко пояснює: *«Усі князі і царі України (Руси), і їхні сини, і їхні доньки мали двоє імен – рідне означало честь, славу, шляхетність, порідненість з родом володарів і богатирів України–Руси, а чуже ім'я означало підлеглість грецькій ортодоксії». МВ 25. 52.* Тепер ви, мої побратими і посестри, розумієте чому ми, рідновіри, приймаючи посвяту, відмовляємось від чужих імен і беремо собі рідні.

А що значить честь для простих українців? Звернімось до «Мага Вірі»:

«Запорожець Максим Залізняк об'єднав ображених, гноблених, найблагородніших – готових віддати життя за честь людську, за право бути господарями на рідній землі». МВ 26.698.

«Ті, що пішли з Петлюрою і Скоропадським, кращі люди України. Вони в нерівному бою боронили її святу Честь». МВ 33.15.

Як бачите, честь, національна честь притаманна не тільки володарям, але й простим синам України. Проте Л.Силенко реаліст і в Святому Письмі звертається до інших синів України, один із яких виріс на батьківських хлібах. Тебе *«...виховали твої родичі, які дбали лише про те, щоб тобі « легко жилося», щоб ти не мав» життєвих клопотів». І ти виріс і пішов служити зайдам – катам Вітчизни твоєї, щоб лише тобі «легко жилося», щоб лише мати поплатні «титули», щоб лише мати « владу» над рідним поневоленим народом. І ти свою мерзотну мораль оправдуєш своєю гнучкошійною вірністю християнізмові чи комунізмові? Твоя вірність – ніж у серці твого народу, твоя честь – ярмо на шиї твого народу». МВ 45.15.*

На цих прикладах ми переконуємось, що в слово «честь» можна вкладати різні поняття. Звідси випливає, що є «честь» рідна, корисна для України, і є «честь» чужа, шкідлива для України. Ми повинні засвоїти науку Учителя, в якій є солодке слово Правди, і є гірке слово Правди.

Знаймо: *«Між народами ніколи рівності не буває. Той народ, який пропонує рівність, в душі притаює певність, що всі народи йому зобов'язані поклонятися за таку «рівність».*

Наша честь Дажбожа – ми народам не поклоняємося, і від народів поклін не відбираємо». МВ 45.2-8. Як тут не згадати слова Л.Силенка, якими він висміює Ф.Достоевського, котрий стверджує, що російський народ є народом – «богоносцем» і йому треба поклонятися. На це Учитель відповів: Класичним «богоносцем є осел». МВ 45.2-8. Він мав на увазі осла, на якому в'їхав Христос в Єрусалим.

Знаймо: *«РУНВіра – наука, яка вчить українців достойно відстоювати свою національну честь».* МВ 29.49.

Знаймо: *«...така наша віра, і той, хто її переслідує, той прагне відібрати у нас честь людську, дискримінує духовні почування...».* МВ 30.6.

У Святому Письмі об'єднуються честь з вірою. Чому? Тому що ці категорії розділити неможливо. *«Понять віри є стільки, скільки є вір. Хіба можна мати чесне життя, не вірячи в честь? Коли ти віриш в честь, значить ти віруючий: честь є твоїм божеством. Правда: є чесно віруючі, і є нечесно віруючі. Чесно віруючою людиною є та людина, яка за свою віру відповідає: чесна людина поводиться, як вірить, вірить так, як поводиться».* МВ 48. 7-а.

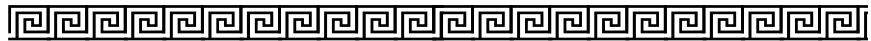
Висловлюю надію, що відтепер ви краще будете орієнтуватись в таких поняттях як честь взагалі та національна честь зокрема.

Дорогі побратими і посестри! Завершуючи цю проповідь, дозволю собі запитати: що значило поняття «Честь» особисто для Учителя? Натхненним Духом Дажбожим та Мудрістю Прабатьків Пророк Лев Силенко у своєму творі «Гість з храму Предків» відповів:

*«Я судитиму тих, що судили
Рідну Віру на Рідній Землі,
Що в Дніпрі мою волю втопили,
Честь мою і натхнення мої».*

І хай Дажбоже Благословення перебуває з Вами нині і повсякчас.

квітень, 11009 р.Д.

Купала. Погляд з сьогодення в минуле

-А хто в цю ніч в лісі знайде дерево папороті та рівно опівночі зірве з нього квітку, той не знатиме смерті і буде жити вічно.

Так розповідав 100-літній дід Микола дітям, що оточили його півколом...

– Діду? А ви зустрічали русалку?

– Не довелось. Але уже мій дід знався з ними і розповідав, що русалки в Купальську ніч виходять з води, розважаються, і, як зустрінуть гарного парубка, можуть залоскотати його, або, для розваги, забрати з собою.

Ці розповіді мого діда Миколи Шипрука я зберігаю у своїй пам'яті й до сьогодні, як найцінніший скарб, як щемливу згадку про своє дитинство. З особливим трепетом вони тривожать мою душу у купальські ночі.

...На протязі багатьох років я намагався якомога більше дізнатися про це свято, його сутність, ідею, зміст, форми святкування. Читав про Купала і в багатьох книжках. Найвдаліше, на мій розсуд, це свято пояснив Лев Силенко, автор величного вчення про Рідну Українську Національну Віру. Якраз він реформував дохристиянські вірування наших славних предків і на їх основі створив цілісне вчення про Рідну Українську Національну Віру (РУНВіру). Це вчення викладене в його величній праці, яка називається «Мага Віра». «Мага» – могутня (санскрит).

...І ось у мене на столі «Мага Віра». Нетерпляче розшукую сторінку, на якій Учитель дає власне пояснення цьому святу, яке живе у народі стільки віків, як і сам народ.

Читаю: *«Купало – свято молодості, спорту, краси, любові, сподівань, родичання, свято вибуялої волі, молодечої вигадливості, народної бадьорості, духовної нескоримості... Молоді раді-*

ють славою своїх батьків, батьки радіють, бачучи парубання, квітування синів і дочок своїх. У Купальську ніч серця славляться любов'ю до життя. Людині хочеться любити людину. І волхви кажуть, що все, що живе, прагне любові, розмноження, прагне краси, ніжності і вічності».

...В цьому році найдовший день і, відповідно, найкоротша ніч припадає на 20 червня. Це і є день свята Купала, який свідчить, що наші предки були мудрими людьми і жили в гармонії з природою, тонко відчували її ритми. В цей день разом з громадою рідновірів виїжджаю на святкування Купала на околицю Денишів. Поруч ліс, тихий Тетерів, зелені дерева, під якими приємна прохолода. Розташовуємось неподалік велетенського дуба. Нас трохи більше 30 людей. Багато молоді, старших віком, сивочолий дідусь. Дехто в національному вбранні.

Поруч з місцем, яке вибрали для жертовника, розгортаємо прапор громади рідновірів «Оріяни» – синьо-жовті кольори зі «Знаменом Дажбожим» або «Трисуттям» – Тризуб в обрамленні променів Сонця. Дівчата та жінки плетуть Купальські вінки із зеленої трави та польових квітів, хлопці збирають хмиз та сухі гілки дерев. Розводять Купальське багаття. Чоловіки «виготовляють» Купало і Морену, одягають на них одягу. Чути сміх, жарти. Молоді хлопці відволікаються від своїх обов'язків і бігають в Тетерів купатися. З'являються поодинокі місцеві жителі, зав'язується розмова. Люди цікавляться святом Купала, значенням «жертовника», «Мага Врат». Розпитують, хто такий Купала, Морена, про значення «дерева життя», «високих вогнів».

Спілкуюсь з керівником громади Волелюбом Терещуком:

– Громада Рідної Української Національної Віри «Оріяни» зареєстрована в держустановах в квітні місяці 2004 року. Ідейною основою громади рідновірів (так ми себе називаємо) є вчення Лева Силенка про єдиного і всюдисущого Бога України, ім'я якому Дажбог. Дажбог – один, але головний в Пантеоні Богів язичницької України. «Язичники» – від слова язик, мова, мова племені, роду, мова народу, і це слово аж ніяк не несе в собі негативного змісту.

Лев Силенко в «Мага Вірі» стверджує, що Дажбог – «Датель буття» (Да – Датель, Бгу – Буття).

«Бог кожному народові дав талант мати свою віру, своє розуміння Бога, свою культуру (обрядність), свою мораль (звиз-

часівість). Ніякий народ не має права своєю свідомістю поневолювати свідомість іншого народу. Ніяка релігія не має права домінувати над іншою релігією. Протилежності в розумінні Бога звеличують духовне життя людства».

«Бог один. Релігій багато тому, що є багато неодинакових розумінь Бога». «Мага Віра».

Наше ставлення до інших релігій можна висловити словами:

*В житті я власний принцип маю,
На ньому твердо і стою,
Я кожну віру поважаю,
Але сповідую свою.*

...Ми повертаємось на свято. Горить багаття. Чекають своєї участі Морена, Купала. Прикрашено «Дерево життя», «Мага Врата», «Високі Вогні». Уже облаштований жертovníк – стіл, на якому стоїть Трисуття, в чаші – Вода з Дніпра, в іншій – Земля з Трипілья. Горить свіча. Лежить Святе Письмо «Мага Віра», хлібина, у невеликій вазі – сім колосків.

Настає урочиста мить. Всі стоять навколо багаття обличчям до жертovníка. Рунтато Волелюб розпочинає Священну Годину Дажбожою молитвою:

*– Дажбоже, Ти Святий Дух Народу мого.
Ти єдиний, моя віра в Тебе єдина.
Ти Могутній, моя віра в Тебе могутня.
Ти Безсмертний, мій Народ безсмертний!...*

Такі, здавалось, прості і знайомі слова набувають в цю мить особливого значення і легко лягають на душу. Дажбожа молитва продовжується:

*Дажбоже, люблю Тебе, щоб в моєму Народі була любов.
Обожнюю Тебе, щоб мій Народ мав Рідну Віру,
Обороняю Тебе, щоб мій Народ мав волю.
Ти і я – Одна сутність Духа і Тіла,
Ти і я – Одне Минуле, Сучасне й Майбутнє.
Слава Тобі, Дажбоже наш!*

Після молитви, яку учасники повторювали за рунтатом Волелюбом, всі проходять через «Мага Врата», «Високі Вогні» – ряд рівних сухих гілок, що горять, закопані в землю.

Лев Силенко пише: *«Тати підходять до синів своїх; синам, які стоять перед татами на колінах, вручають мечі і щити. І ведуть тати синів своїх через «Мага Врата», по бокам яких горять смолоскипи і стоїть у великих джбанах вода. (Перемога належить тому косакові, який на полі брані не боїться ні вогню, ні води, ні врага). Безстрашні стають звитяжцями).*

Слово «Врата» означає не тільки ворота, прохід, двері, а й закони родинного звичаю, родинні порядки, присягу родині.

Нові косаки, щити біля колін тримаючи, цілують матір-землю. Вони клянуться, що ніколи зрадою, втечею, лінивством не зажурять рід свій і не оганблять могил, в яких лежать кості предків». («Мага Віра»).

Після проходження через «Мага Врата» усі учасники дійства направляються до Купала і Морени й підпалюють соломку, з якої вони виготовлені.

Автор А.С. Килимник в своєму «Історичному наставленні» пише: *«... жартуючи та пісенно перекликаючись з дівчатами, хлопці роблять хлоп'ячу подобу з соломи і називають цю подобу Купалом. Це велика лялька, у ріст людини. Зроблена вона з соломи, їй надягають штани, сорочку, бриля. Дівчата роблять Морену. Це також постать у ріст людини, але вже жіночої статі».*

Л. Силенко продовжує: «Купало – як лісова звірина, боїться вогню. Він зі страху слова сказати не може». Юнаки підспівують:

*«Не бійся, Купало, не все пропало;
До твоїх долонь хай торкнеться вогонь.
Вогонь нищить тьму, проганя зиму.
Купала, не будь як пала».*

«Матері дівонькам, що вже вінки мають, кажуть, щоб ніхто з них не був Мореною. Морена – дівчина закохана, але нечепурна, лінива, не вмє шити, прясти, їжу варити, хату білити. Любить косака, а до праці не швидка». Одна дівчина вдає, що їй жаль Купала:

*«Купало, Купалонько, нечепурний сонько,
з біди тікай до води.
Сам собі поможи,
Мене, бідну, бережи.
Ой, Купало, глухий як рало,
ось так роби, як звитяжець-косак.*

Юнаки кидають Купала в огонь. Показують йому, через вогонь стрибаючи, що вогонь для відважних не страшний. Така ж доля очікує і Морену». «Мага Віра».

... На нашому святі вогонь швидко спалив Купала і Морену, а з ними згоріли і їхні негативні якості. Молодь стрибає через вогонь, демонструючи сміливість, відвагу, молодечу вдачу.

Містерія продовжується. Учасники свята оточують прикрашене «Дерево Життя», утворюючи хоровод, що рухається «за сонцем». Лунають пісні, веселощі, проголошується слава Дажбогові, Дажбожій Україні.

...Надходить запрошення зібратись біля святкового столу. Куховари встигли приготувати обід. Великою родиною всі збираються за символічним столом, на якому основною стравою є каша і куліш.

Рунтатом Волелюбом проголошується Молитва-Подяка Дажбогові за його дари, що стоять на столі. Вином – даром матері-землі – наповнюється велика чаша, яка передається один – одному «по-колу», як символ єдності, символ єдинання, символ братства. Усі споживають їжу, висловлюючи слова подяки кухарям. За столом панує атмосфера радості, молодості, взаємоповаги і усвідомлення значущості цієї миті, яка ніби єднає нас з нашими славними предками, які святкували це ж свято тисячу років тому. Лунають слова подяки Дажбогові за спожиту їжу, а Рунтато Волелюб оголошує про подальший хід свята.

З нагоди дня Купала окремі побратими та посестри висловилися обрядово прийняти посвяту в Рідну Віру. Звучать слова клятви:

– Свідомо приймаю Рідну Віру і беру собі ім'я предків наших – Богдан...

– Свідомо приймаю Рідну Віру і беру собі ім'я предків наших – Зореслав...

– Свідомо приймаю Рідну Віру і беру собі ім'я предків наших – Волелюб, Зоряна, Полян, Лада, Вогнедар, Богодар...

Учасники посвяти заворожено спостерігають за дійством; стоять перед жертвником молоді, зрілі, в літах... Їх об'єднує Дух Предків і Рідна Віра.

Маленьке Трисуття Дажбоже на ланцюжку опускається в Чашу з Дніпровою Водою, доторкається до Трипільської Землі, обла-

люється полум'ям свічі. Посвячений в Рідну Віру символічно омиває лице і груди (серце) Дніпровою Водою, розтирає руками Трипільську Землю.

...Знову згадую мого діда, маму, їхні розповіді про Купала. Спливають у пам'яті слова, написані мною, коли вони уже були за межею вічності:

*Це у Калинівці, на призьбі, коло хати,
Мій дід Шипрук учив нас доброти,
Й тоді ж казали дітям наша мати,
Що всі калинівці – це сестри і брати.*

Я роблю крок до жертovníка, кладу руку на Святе Письмо «Мага Віра»:

– *свідомо приймаю Рідну Віру і беру собі ім'я Предків Рідних – Мирослав.*

...Сонце ховається за дерева. Вечоріє. Направляємось до Тетерева. Дівчата знімають з голови вінки і прилаштовують на них свічі. Запалюють їх. Вінки пускають на воду. Усі тихо спостерігають за їх рухом, що плывуть у даль. Чарівність видовища заворожує. Починаю глибше усвідомлювати вічність цього свята, яке не витравили з пам'яті народної ні час, ні наші недруги.

А над Україною линуть слова: «Слава Дажбогу! Слава Дажбожій Україні!»

**20.06.04 р.,
с. Дениші**

**«Хт не знає минулого, той стає рабом сучасного».
(«Мага Віра», день 2, розділ 4).**

«Свободу не спинити...»

...**С**ердито прозвучав телефон. Звично глянувши на годинник, піднімаю слухавку. Схвильований голос мого товариша по виборах повідомляє останні результати на цей час і про наші найгірші передбачення – можливість відвертої фальсифікації результатів виборів. Це була 8-а година ранку 22 листопада 2004 року. Домовились зв'язатись телефоном пізніше. Я цілком проснувся. Прийшовши з виборчої дільниці о 4-ій ранку, на якій з невеликою перевагою переміг Ющенко, вирішив годину-другу поспати. Поспіхом вмикаю телевізор, розшукую 5-й канал. Із повідомлень видно – перемагає Янукович. На душі неспокій, який переходить в роздратування. Потрібно щось робити, діяти. Але що? Починаю глибше усвідомлювати стан речей, коли в результаті грубої фальсифікації результатів виборів переможе кандидат від влади. Поступово приходить розуміння, що центр подій перемістився з провінцій в столицю. Виїзд в Київ стає необхідністю.

...Група з десяти різних за віком чоловіків «маршруткою» їде до Києва. Дорогою перезнайомились. Тихо обговорюємо події. Просимо водія ввімкнути радіостанцію «Ніко». Із повідомлень дізнаємось, що на Хрещатику виставляються намети, на Майдані Незалежності зібралась велика кількість людей, в обласних центрах, містах, селищах виникають стихійні мітинги, на яких народ висловлює своє незадоволення явною фальсифікацією виборів. Повідомляється, що багато людей з усіх кінців України різним способом добирається до Києва. Хтось із нас каже: «Ми не одинокі». Побоюємось, що нас можуть зупинити на шляху до Києва, але помаранчеву символіку демонстративно виставляємо у вікна. Проте минулося.

...Станція метро «Житомирська». До нашої групи підходить жінка і запитує: «Ви звідки?» Вияснивши, що ми житомиряни, вона захоплено продовжує: «Які ви молодці! Після роботи ми також виходимо на Майдан!» Зустрічається багато людей з помаранчевими символікою. Стрічки, хустинки, прапорці зустрічаються на кож-

ному кроці. Все частіше бачимо організовані групи, що, як і ми, прямують на Хрещатик. Вперше відчув атмосферу рішучості захистити своє право вибору.

...Станція метро «Хрещатик». Людей дуже багато. До ескалатора – довга і широка черга. Вдивляюсь в обличчя людей, прислухаюсь до людських розмов. Рішучість в поглядах, тема розмов – фальсифікація виборів, не допустити до влади кримінал, відстояти майбутнє України.

Тим часом нас «винесло» на Хрещатик і ми опинились в людському морі. Молоді люди, посміхаючись, прикріпили на наші рукави помаранчеві стрічки, інші вручили інформаційні бюлетені. Прибулим роздаються прапорці з написом «Так, Ющенко!». На Хрещатику – намети. В захопленні показуємо один одному декілька наметів з написом «Житомирська область». Наметів, на наш погляд, більше сотні, ще більше виставляються.

Зібравшись у групу, направляємось на майдан. Зліва і справа від нас в одному напрямку крокують інші групи, які зливаються в єдину колону. Виразно видно переважаючу більшість молодих, юних облич. А ось і майдан. Він вщерть заповнений людьми, також заповнені прилеглі вулиці, підземні переходи. Вільно пройти неможливо. Люди стоять один біля одного і уважно слухають інформацію з трибуни, що споруджена з протилежної сторони від пам'ятника Незалежності. На велетенському телеекрані демонструються події на майдані. Добре видно обличчя виступаючих. Ведеться регулярна трансляція передач 5-го телеканалу.

...З часом ми освоїлись з умовами, в яких опинились. Розпитали людей про останні новини, між собою домовились, де збиратись у випадку, якщо розгубимось у людському морі. Настрій у всіх піднесений. Люди налаштовані рішуче і готові боротися до перемоги. Відчувається атмосфера взаємоповаги, ввічливості, готовності допомогти. Єдина мета дисциплінує людей, мобілізує внутрішні сили, приходить усвідомлення своєї особистої причетності до подій. Всі розуміють, що тільки в єдності наша сила. П'яних не видно. Випадків хуліганства теж. Постійно лунають гасла «Ющенко! Ющенко!»

За дні перебування на Майдані відбулося багато зустрічей, розмов. Я був свідком багатьох подій. Але ця, про яку піде мова, запам'яталася на все життя.

...Після кількох годин сну в актовій залі будинку федерації профспілок, десь о 6-й ранку, на прохання організаторів протесту швидко організовується невелика колона із 300–400 людей, яка направляє до заблокованого протестуючими будинку Адміністрації Президента на Банковій. Існує загроза прориву блокуючих силами міліції або провокаторами. Організатори розподіляють нашу колону на групи по 20–25 чоловік і направляють до під'їздів, що навколо президентського кварталу, для підсилення тих, що тут провели ніч. Третій під'їзд, що на Лютеранській, наш. Перевели подих, розмовляємо, ділимося останніми новинами. Наша група складається з чоловіків з усіх регіонів України. Тут і Черкаси, і Житомир, і Рівне, і Бердичів, є люди з районів Вінницької і Сумської областей. Все спокійно, перехожих майже не видно. Зачинені металеві ворота охороняються з двох сторін: з вулиці – нами, з середини – молодими людьми у формі. Крім цього, арки заблоковані автобусами і автомобілями. Нам дана команда: всіх випускати, нікого не впускати.

Залишивши свій «пост» друзям, підійшов до великої групи молодих людей, яка блокує початок вулиці Банкової. Поперек вулиці металева решітка. За нею – дві шеренги «спецназу» в шоломах, у них – щити, гумові кийки. Придивляюся до лиць солдат. Тонкі риси молоденьких облич, які ще не голились, кожному не більше 18–19 років. Їхні тіла ще не сформовані в тіла чоловіків. В поглядах відсутнє розуміння того, що відбувається, чого прийшли сюди і чого хочуть ці їхні однолітки. Але й страху немає. Його й не повинно бути, тому що проголошуються лозунги: «Міліція з народом!», «Разом нас багато і нас не подолати!». В напрямку кордону кидаються квіти. Молоді дівчата закликають солдат: «Посміхнись.» І коли хтось із солдат посміхається, це викликає у дівчат овацію і вигуки «Молодець!».

Атмосфера піднесена. І хоч з неба падає мокрий сніг з дощем, під ногами «каша» зі снігу, одяга промокла, взуття теж, молодь продовжує блокувати вулицю. Дві вантажівки з піском і бетонними блоками, що перекрили вулицю, обліплені молодими людьми: вони на кабіні, на кузові, на блоках. Розмахують прапорами, транспарантами, співають українські народні і патріотичні пісні. Та раптом в цей ранковий час, серед промоклих, стомлених безсонною ніччю людей, серед снігу і дощу, що валить з неба, почув-

ся заспів державного гімну молодим і тонким голосом: «Ще не вмерли України ні Слава, ні Воля...».

Наступила тиша. Та тільки на мить, тому що в наступну хвилину слова гімну підхопив увесь натовп. Знявши з голів спортивні шапочки, приклавши праву руку до серця у весь голос виконують славинь хлопці і дівчата, молоді люди і люди похилого віку, жінки і чоловіки. Я, зачарований побаченим і почутим, теж знімаю з голови свою мокру хутряну шапку, прикладаю руку до грудей, і в єдиному пориві, зі всіма, натхненно співаю: «...Ще нам браття-українці, усміхнеться доля...».

Мені уявляється, що разом з нами співають солдати і офіцери, співають поодинокі перехожі, співає увесь Київ, що прокинувся від нашого співу. Уява малює весь багатомільйонний український народ, який в цю хвилину, я впевнений, не спить, а з тривогою, жадібно ловить кожне повідомлення з Майдану, пропускає його через своє серце, і разом з нами, з цими молодими людьми, хоч і не явно, співає гімн України, гімн самому собі, своєму народженню як вільної людини, співає славинь своїй мужності і власній гідності!

Гімн закінчився гучним «Ура!» та оплесками.

...Зі зволженими очима висловлюю свій емоційний стан Миколі, моєму побратимові по майдану з с. Калинівка Житомирського району. Той, взявши мене за плечі і уважно дивлячись у вічі, відповів: «Свободу не спинити!».

23–26.XI.2004 р. X.,
м. Київ

**«Дажбоже мій,
і хліб святий, і цілющу воду я споживаю в ім'я
Твоє везсмертне, щоб тіло моє міцніло в праці й
багатіла душа моя і волею, і силою, і славою народу
мого рідного, Дажбоже мій».**

(«Мага Віра», день 58.2).

РҮНВіра: нелегкі кроки до розуміння її сутності

Поняття про Бога найстародавніше із всіх понять, створених людиною. І найвеличніше. І найживучіше. Відомо, що людство, усі народи і у всі віки шукало Бога. І витрачало на ці пошуки безкінечну кількість часу, духовних сил, матеріальних цінностей. А для утвердження своєї віри в Бога, власного розуміння Бога, на вівтар перемоги приносились мільйони і мільйони людських життів. Згадаймо Жанну д'Арк, Джорджано Бруно, Івана Гуса, багато інших. Прикладом можуть слугувати жертви відомих в історії Європи восьми хрестових походів і не тільки. Чи припинилась ця боротьба сьогодні? Стверджую, ні. Вона продовжується, але стала вона більш витонченою, досконалішою, вишуканішою, на перший погляд непримітною, проте не менш підступною.

Відомо, що у світі існують декілька найбільш розповсюджених і впливових релігій. Їх називають інтернаціональними, оскільки вони мають вплив на багато держав та народів.

Це християнство та іслам. Для Китаю – таоїзм, конфуціонізм, для Індії – індуїзм, буддизм. Але це уже національні релігії. Християнство в цьому різноматті за чисельністю складає близько 30%, а число конфесій, які сповідують Христа, біля 300. Ця хвороба дроблення релігій на окремі течії та напрямки притаманна не тільки християнству.

За логікою кожний народ вірить у свого Бога і по своєму його називає, має свого Пророка та Священну Книгу, має свій духовний символ. На цій основі кожний народ, зауважу, кожний народ, має своє, рідне розуміння, або поняття Бога. Лев Силенко доповнює сказане: *«Понять віри є стільки, скільки є вір»*. МВ 48, 7а. Тут можна назвати арабів (Бог Аллах, Священна Книга «Коран», Пророк Мухаммед), індусів (Бог Браhma, Священна Книга «Веди», Про-

рок і Бог Будда, Кришна), юдеїв (Бог Саваот (Єгова), Священна Книга «Тора» (Закон), Пророк Мойсей). А де християни? – чую питання.

На християнстві, вірніше, на сплетінні християнства з юдаїзмом, зупинимось детальніше. Кожна освічена людина знає, що християнство народилось з джерел юдаїзму. Щоб це стало зрозумілим нагадаємо відоме. У юдеїв Священною Книгою є «Тора» (Закон), а у християн – «Біблія». Сама ж «Біблія» складається з двох частин: Старого та Нового Заповітів. Ця, перша частина «Біблії», або Старий Заповіт, і є «Тора» (хоч на цьому ніхто не акцентує уваги).

Ще раз нагадаю, у християн Священною Книгою є уся «Біблія». Виходить, що для юдеїв Священною Книгою є тільки частина «Біблії», або Старий Заповіт, тобто «Тора», а для християн – повна «Біблія», в тому і сама «Тора».

Хоч сказане добре відоме, проте для більшості православного люду це є відкриттям. Щоб краще це усвідомити, пропоную останні декілька абзаців викладеного прочитати ще раз.

Ім'я Бога. Для юдаїзму ім'я бога є Єгова. У інших місцях «Біблії» його ще називають Саваотом. Християни Богом називають сина Єгови – Ісуса. Виходить, що син Бога – Бог? Чи не з цього тлумачення виник догмат: Бог – Отець, Бог – Син, Бог – Дух Святий. Християнські богослови це твердження трактують як «велику таємницю, відкрити Сином Божим людям...»: *«Бог один, але триєдиний в Особах...»*. («Закон Божий», Київ, 1004 р. Видавничий відділ Православної церкви Київського Патріархату, видання третє, с. 14.)

Із сказаного робимо висновок що Бог Отець має ім'я Єгова, Бог Син – Ісус, і Бог – Дух Святий, що теж зійшов знову ж таки від Бога Отця. Але ж ми уже знаємо, що Єгова – Бог юдеїв! Якщо це так, тоді і для християн Богом Отцем є той же Єгова. Ось і виходить, що християнство народилось із джерел юдаїзму, що і вимагалось довести.

Але чому жодний православний священнослужитель про це не говорить українцям, простому правосланому люду? Чи не дивно?

Поглянемо уважніше навколо себе, особливо в дні Різдва чи Великодня. Велетенське паломництво до християнських храмів, церков, капличок. Невже усі ці люди щиро вірують у Христову науку?

Чи сповідують і, головне, чи дотримуються в щоденному житті її канонів та заповідей? Як в цьому розібратись? Чи намагались це зробити інші? Безперечно що намагались. Кращі уми людства цікавились цією темою. Прочитуємо Ярослава Оріона («Бог і релігія» Гамільтон – Канада 1984 р. Видавничий центр при Святині Дажбожій в Гамільтоні): *«Ми так призвичаїлися до стандартної християнської релігії, до її догматики, що нам здається вона непорушною. А тим часом світ іде вперед, а від часів, коли постало християнство, вже минуло 2000 років. Та й поруч християнства існує багато інших релігій і кожна з них твердить, що вона єдино правдива.*

Духовні вартості переоцінюються і збагачуються за законами Божої еволюції, а з ними і гідність людська зростає. Але існуючі релігії, разом з християнством, застигли в своїй нерухомості та примітивізмі...» (стор. 5).

Звідки ж з'явилась така кількість релігій? Знову наведемо слова Ярослава Оріона.

«Всі релігії світу постали на людському відчутті космосу і сьогодні, на новому збагаченому етапі людської цивілізації, ті ж космічні почування і розум людини вимагають нового переосмислення основних проблем релігії і Бога» (стор.7).

Лев Силенко у своєму Священному Письмі українців «Мага Віра» (Могутня Віра), розширюючи тему, говорить про природне народження віри. *«Історія Віри – історія людства»*. МВ 48.7. Запам'ятаймо цю фразу і продовжимо.

«Єгипетська віра – історія Єгипту, Сумеріянська віра – історія Сумерії, Українська віра – історія України. Не можна відділити історію Індії від Індійської віри. Історія Японії – душа Японської національної віри (Шінто).

Віра чиста, світла, дорога та, яка природньо в душі і розумі самонароджується і вдосконалюється... Чим могутніша в народі віра, тим могутніша в народі духовна сила. Чим культурніша в народі віра, тим культурніший народ». МВ 48.7.

А яке місце серед інших народів світу займає Україна, українці? Ось як на це відповідає Вододимир Шаян, відомий українець, релігієзнавець, філософ, один із перших дослідників «Велесової книги». *«Віра – це найвища цінність народу. Народ, який зрікається рідної віри, зрікається власної душі, зрікається своїх ідеалів. Іде на*

службу чужим «богам». Там він може бути тільки рабом, або прислужником. Почуття меншовартості перед чужою культурою і чужим духом буде його прокляттям... Він буде шукати захисту і спасіння в чужих богів так довго, аж поки не зрозуміє, що своє спасіння він може знайти тільки у власній віри...»

Задумаємось над сказаним! Виходить, що є чужа віра і є Рідна, чужі боги і Рідні, можна служити чужим богам і не служити їм, зрікатися чи не зрікатися Рідної Віри?

Так, шановні побратими. Є Рідна Віра і чужа, є Рідні Боги і чужі, можна служити Рідним чи чужим богам, зрікатися їх чи ні. Розумію, не просто усвідомити сказане, осмислити його. Але повторюсь, істина дорожча. Тож зупинимось на хвилину і продовжимо.

Пропоную знову прочитати слова В.Шаяна і запитати себе: А яке місце в цьому розмаїтті віросповідань займають українці? Невже ми не мали і не маємо Рідної Віри, а це значить своєї історії? Невже ми були сиротами на її шляхах? Невже ми вічно послуговувалися чужою історією і вірою? В кінці кінців, чужим розумом? І чому так трапилось?

Вище ми говорили про природне народження віри. Як це зрозуміти? Почнемо з простого. Чи знайдеться людина, яка буде плювати у криницю? Чи знайдеться людина, яка буде гратися у футбол буханцем хліба? Звичайно, не знайдеться, тому що кожна нормальна людина вірить, що це гріх, що це аморально. А тепер інше питання. Хто повірить у те, що завтра не зійде сонце? Людина вірить, що після ночі настане день! І це природно.

«Людина, освоївши вогонь, повірила, що вогонь дає світло, тепло, вогонь має таємничу силу: первісна людина, сівши біля вогню, зраділа, що звірі до неї не підходять: бояться вогню. Танець біля вогню був не танцем дикості, а виявом світлої радості.

Вогонь – первосвітільник розвитку віри – появилася у людини впевненість в собі».

Так «*появилася віра, що темряву можна перемогти світлом. Віра, що світло – добро, щастя, а темрява – зло, небезпека».* «*Людина повірила, що сонце несе світло, тепло.*

І природно, що вона почала обожнювати сонце, вогонь. Але не вогонь обожнювала людина, а те щастя, яким вогонь обдаровував людину».

«Природне народження віри постає так природно, як природною постає в матері любов до дитини. Ніхто маму не вчив любити дитину. Ніхто людину не вчив вірити. Віра не впала з неба: її коріння є зерна на землі: і розвивалася вона відповідно до законів Природи». «Природня віра – значить споконвічна, батьківська, корінна, самобутня, обумовлена і утверджена життям народу». МВ 48.7-а.

А тепер, шановний читачу, прийшов час задати ключове питання: Чи є природно народженою для українців віра у Христа? Не кваптесь відповідати, а згадайте, як князь Володимир приніс, при транспортував у 988 році з Візантії у Київ чужу для русичів віру Христову. І що він зробив з Рідною Батьківською Вірою? Думаю, це сьогодні відомо усім. Проте нині більшість українців стверджують, що віра Христова стала для них рідною.

Лев Силенко на це відповідає: *«Називайте чужу матір рідною хочь щодня, вона ніколи рідною не стане»*. Природно народженою, рідною вірою була віра, яку сповідували наші предки і яку сьогодні називають язичницькою, а наші недруги «поганською». Тільки людина без честі і совісті називатиме віру своїх прабатьків поганською.

А якою ж була віра наших предків насправді?

Віра наших предків була природно народженою, вона йшла з душі народу. Національна свідомість народу виростає з його рідної віри так природно, як природно на дереві виростають плоди. Народ, який має свою національну віру, вільно утверджує свій спосіб життя, свої моральні цінності, святині, обряди, традиції. І, маючи рідну віру, він не підпорядковує себе іноземним релігійним авторитетам, догмам, канонам, ритуалам. Для кожного народу його рідна національна релігія є найкращою, бо багато добрих матерів на світі, але рідна мати – найкраща. Природно народжена віра не може бути джерелом розбрату між носіями цієї віри, тобто між людьми. Якщо ж віра привнесена ззовні і під страхом смерті нав'язана народу, вона не може бути, і не є, об'єднуючим фактором, що ми бачимо у християнстві сьогодні. Згадайте ті 300 християнських конфесій зі своїми трьохстами розуміннями Бога Христа.

Як утверджувалась віра Христова в Європі? Знову нагадаю про вісім христових походів.

А як вона утверджувалась на Україні-Русі? Процитую апологета християнства, нашого земляка Іларіона (Огієнка), якого не запідозриш в любові до язичництва. *«Хрещення Русі, яке зробив князь Володимир у 988 році, не було добровільним...»*. («Древні Вірування Українського народу». стор. 313).

Чи забув Рідну Віру Предків український народ? Чи зрікся неї? Чи не нагадує вона про себе сьогодні? Вона, наша Стародавня Віра в багатьох Богів і досьгодні жива. І нагадує про себе святом Купала, народними піснями, веснянками-гаївками, писанками-крашанками, весільними обрядами, танцями, традиціями, звичаями, вишиванками, українською мораллю та етикою.

Але ж пройшло більше 1000 років? В тому і незнищенність, живучість Рідної Віри, що, не дивлячись на час, вона залишилась народною, Рідною, бо її носієм є народ. Але чи можемо ми, сьогоднішні, вірити так, як вірили наші предки? Розумне питання. Відповім питанням на питання. А як вчинили мусульмани, у яких теж було багато богів? А як вчинили юдеї, у яких також було багатобожжя? А індуси? Перси? Вони поступили мудро. Вони не знехтували рідною вірою, а реформували її, реформували віру у багатьох богів і визначили із Пантеону Богів одного, який і став для них єдиним Богом. При цьому важливо зауважити, що колишніх богів вони залишили пошанованими і неупослідженими. Згадайте, як пошановані язичницькі боги у Греції: Зевс, Юпітер, Артеміда, інші. Які величні легенди та фільми створені про них. А як вчинив князь Володимир? *«Велю завтра хрестити, а хто не прибуде на ріку – багатий чи вбогий, робітник чи чернь людська, буде моїм ворогом...»* – пише Нестор Літописець. І на додачу дерев'яну статую Перуна волоком притягнули до Дніпра і там утопили. Це була, не що інше, як наруга над душею русичів!

Виникає закономірне питання. Невже Рідна Віра згинула? Невже Рідної Віри не можна відродити? Відродити нашу історію, наше духовне джерело, наше коріння? Можна. Потрібно. І вона уже відроджується. Ця робота започаткована, і її підхопили багато небайдужих патріотів України, яких ніколи духовно не задовольняла віра у Христа.

Великий син України, Пророк і Учитель Лев Терентійович Силенко, осяяний Духом Дажбожим реформував Святу Стародавню Віру Предків в багатьох Богів і створив Рідну Українську Національну

Віру, Віру в Єдиного Бога, і хай святиться Його ім'я – ДАЖБОГ. Ця віра, її вчення, викладено у Святому Письмі Українців «Мага Віра» (Могутня Віра). Учитель не відкинув Рідних Богів – Перуна, Виласа, Світовида, інших – не глумився над ними, а з пошаною залишив їх в минулому. І сьогодні РУНВіра (Рідна Українська Національна Віра) це є реформована Левом Силенком Стародавня Віра українців, в якій за єдиного Бога визнаний ДАЖБОГ (Датель Буття) – віра в єдиного Бога, релігія, як вища форма монотеїзму (моно – один). Це про нього, Дажбога, як одного із головних Богів в Пантеоні стародавніх дохристиянських Богів, Бога Сонця, говорить у «Велесовій Книзі»:

«...вечірню заспіваємо Дажбо нашому».

(дощечка №12).

«Се бо Дажбо створив нам Світ – Зорю» .

(дощечка №1).

РУНВіра – це монотеїстична, сучасна, створена з урахуванням сучасних новітніх досягнень науки, історії, філософії Віра українців, де викладено Українське розуміння Бога. Нагадаю, є арабське розуміння Бога, індуське, перське, юдейське. І як усі народи світу, сьогодні ми – українці, маємо своє, рідне, Українське розуміння Бога, ім'я якому – Дажбог, маємо Священну Книгу «Мага Віру» (Могутню Віру), маємо свого Пророка (Учителя) Лева Силенка, маємо Символ РУНВіри – Трисуття (Знамено Дажбоже): в променях Сонця, маємо Дажбожі Заповіді, молитви, маємо Скрижалі, сховані не в Єрусалимі, а в землі Українській.

Знаю, те, що я говорю, не просто усвідомити. Але так є. Після тисячі років нищення та забуття відроджується Стародавня Віра наших Предків, уже реформована, новітня, модерна, сучасна віра – Рідна Українська Національна Віра. Відроджується природним шляхом, відроджується не силою вогню і меча, а еволюційним шляхом, шляхом місіонерської проповіді, знань, власного переконання та усвідомлення.

РУНВіра – це історія України. Пам'ятаєте: «Історія віри – історія людства». Історія, не написана нам чужинцями, а нами самими.

РУНВіра – це філософія України.

РУНВіра – це знання сутності інших релігій: ісламу, буддизму, юдаїзму, християнства...

РУНВіра – це українська етика і мораль, це моральні основи, правила співжиття та поведінки нашого народу. Це є українська мудрість.

Сьогодні РУНВіра займає своє гідне місце серед інших релігій світу.

Наведу лише декілька із чотирнадцяти Заповідей РУНВіри. Заглибтесь в їхній зміст.

Розумій і люби Бога по-рідному;

Не поклоняйся чужоземним поняттям Бога;

Самовдосконалюй розум, душу, тіло;

Не люби ворогів народу свого. Не будь рабом;

Не самозабувайся на чужині.

Вірю, шановний читачу, що ти уже відчув нове звучання знайомих слів, інше їх наповнення.

Після озвучення Заповідей РУНВіри, виникають нові запитання, серед яких:

А що є рідне, українське, розуміння Бога? Взагалі, що є Бог?

Однією фразою на ці питання відповісти неможливо. Це буде темою інших розмов. Наведу лише слова із молитви до Дажбога:

«Дажбоже, Ти святий Дух Народу мого». Вдумайся, святий Дух мого Народу. Не чужого, а мого, українського.

Тут в слово Дух, що значить Дажбог, вкладається весь духовний, внутрішній світ української людини. Вкладається любов до батька-матері, до родини, до природи, до землі рідної, рідного народу, до українських пісень, до УКРАЇНИ та її історії. Вкладається патріотизм, духовна краса, українська обрядність та звичаєвість. Завершу розмову тим, що скажу: ДАЖБОГ – це Україна, а РУНВіра – це шлях, на якому «кінця світу» немає.

І хай Дажбоже благословіння перебуває з нами нині і повсякчас.

Слава Дажбогу!

Слава Дажбожій Україні!

Пояснення термінів та скорочень

1. **Політеїзм** – віра в багатьох Богів (багатобожжя), нижча форма релігії.

Монотеїзм – віра в одного Бога, вища форма релігії.

2. **«Мага Віра» («Могутня Віра»)** – «Свята Книга» українців, ще («Святе Письмо», «Святе Вчення»), новітня монотеїстична концепція Віри в Єдиного Господа українців – Дажбога, автором якої є українець Лев Силенко.

3. **Дажбог (Датель Буття)** – один із основних Богів в Пантеоні стародавніх (дохристиянських) Богів, Бог Сонця і Розуму:

«... вечірню заспіваємо Дажбу нашому» «Велесова книга», дощечка № 12).

«Се бо Дажбо створив нам Світ-Зорю ...» «Велесова книга», дощечка № 1).

4. **РУНВіра (Рідна Українська Національна Віра)** реформована Левом Силенком Стародавня Віра Українців, в якій за єдиного Бога визнаний Дажбог, вища форма релігії – монотеїзм.

5. **Лев Силенко («Учитель», «Пророк»)** – автор «МагаВіри» та РУНВіри – вчення в Єдиного Бога українців – Дажбога.

6. **Мама Лель** – Свята прародителька племен-українців.

7. **Тато Ор** – Святий прародитель племен-українців.

8. **«Рідна Віра»** – тут Рідна Українська Національна Віра.

9. **МВ 48.7-б** – «Мага Віра», день 48, розділ 7-б.

10. **«СВ»** – Лев Силенко – «Святе Вчення» – ще «Силенкова Віра в Дажбога».

11. **«Молитовник»** – збірка молитов РУНВіри.

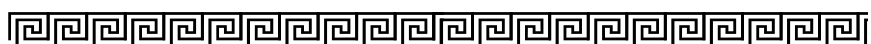
12. **1933 р.Х.** – рік Христовий.

13. **10033 р.Д.** – рік Дажбожий.

14. **«Свягос»** – Священна Година Самопізнання і Самовдосконалення сповідників РУНВіри, час богослужіння.

15. **«СО» – газета «Слово Орїв»** – орган всеукраїнського об'єднання сповідників РУНВіри.

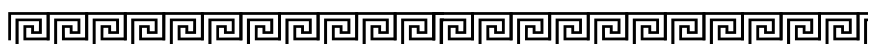
16. **«ВО»** – газета **«Вісник Оріяни»** – орган релігійної громади «Оріяни» м. Житомир.
17. **«МУП»** – праця Лева Силенка «Мудрість Української Правди».
18. **«ПДВ»** – праця Лева Силенка «Переоцінка духовної вартості».
19. **«Требник»** – «Священна Книга обрядів» РУНВіри.
20. **«Катехізіс»** – Навчання. Пісні. Молитви.
21. **Хрищення** – це слово пишемо через И, бо воно походить від імені Христос (помазаник), а не від слова «хрест» (знаряддя страти).
22. **Христос, Христоса, Христосу і т. д.** – це ім'я відмінюється за правилами українського правопису, при цьому суфікс не випадає.

Заповіді РҮНВіри

1. Розумій і люби Бога по-рідному.
2. Не поклоняйся чужоземним поняттям Бога.
3. Самовдосконалюй розум, душу і тіло.
4. Вір у себе.
5. Люби родичів своїх.
6. Виховуй дітей своїх у душі Рідної Віри.
7. Шануй духовність Предків своїх.
8. Шануй свята Рідної Віри.
9. Не самозабувайся на Чужині.
10. Не обмовляй.
11. Живи для добра Вітчизни.
12. Будь правдивим свідком.
13. Обороняй свої скарби і не привласнюй чужі.
14. Не люби ворогів народу твого. Не будь рабом.
15. Не лишай у біді приятеля свого.
16. Не зневірюйся.
17. Люби дітей свого і чужого народу.

«Мага Віра» 48.7-в.

Довідковий матеріал

Галина ЛОЗКО

Хронологія християнського завоювання Європи в I–XXI ст.

(погляд з України)

{За виданням: Антологія християнства. Хрестоматія з релігієзнавства та культурології / за загальною ред. докт. філос. наук Г. Лозко [упорядники: Лозко Г. С., Борисюк І. В., Богород А. В.]. – Тернопіль: Мандрівець, 2010. – С. 12–22)

25 грудня, або 7 січня, 6–4 р. до н. е. – за матеріалами Кумранських рукописів Мертвого моря, народився Ісус Христос у період правління царя Ірода (в 4 р. до н. е. Ірод помер). Ще одна версія – Ісус народився восени на свято Суккот (євр. Куці).

1 січня 6–4 р. до н. е. за календарем ортодоксальної церкви – обрізання Господнє (здійснено обряд посвячення Ісуса в юдаїзм).

7 липня близько 30 р. н. е. – Ісус Христос був охрищений Іоанном Хрестителем.

64 рік н. е. – перші християни підпалили Рим; пожежа знищила 10 із 14 районів столиці. Імператор Нерон жорстоко покарав винуватців – юдеїв та християн, що ввійшло в історію під назвою «перше гоніння на християн». Церква і нині вважає Нерона «антихристом».

313 рік – Міланський едикт, виданий імператором Костянтином, який легалізував християнський рух, віротерпимо зрівняв права тоді ще напівлегальних християнських громад зі свободами інших релігійних груп. Християнські ж пастори досить скоро забули про цей гуманний документ, а тих, хто дозволив їм вільно поширювати своє вчення, назвали поганами та еретиками. Історія утвердження християнства (як і інших світових релігій) не завжди була зразком милосердя та толерантності.

325 рік – Перший Вселенський собор у Нікеї (Мала Азія) під егідою імператора Костянтина.

391–392 роки – імператор Феодосій видав указ про заборону всіх язичницьких культів у Римі та закриття язичницькі храми, частину з яких було зруйновано, культову скульптуру та інші видатні твори мистецтва знищено.

394 рік – імператор Феодосій заборонив Олімпійські ігри як язичницьке явище.

V ст. – наступ Римської імперії на слов'янські землі в часи імператорів Непота і Августула відбувався разом із поширенням ними християнства. Тривала запекла і переможна боротьба слов'ян проти духовного та фізичного поневолення. Під проводом славетного рутенського короля Одоацера (Одоакра), який 23 серпня 475 р. захопив римський престол і об'єднав багато споріднених племен, слов'яни знищували перші осередки чужовір'я на своїх землях. Слов'янські війни проти християнізації та їхній вплив на політичні події римської історії III–IV ст., а також розселення слов'ян на візантійських землях добре відомі українським і російським історикам [3; 4; 5; 11], однак досі ще не стали предметом вивчення в навчальних закладах жодної зі слов'янських країн.

415 рік – в Александрії християнські фанатики, скеровані архієреєм Кирилом і дяконом Петром, по-звірячому розтерзали славетну жінку-філософа неоплатоніка Гипатію (Іпатію) – хранительку Александрійського мусейона в Греції. Вони звинуватили її у «відьомстві», що за християнськими законами того часу підлягало «покаранню за чари: чарівник має бути розірваним до кісток його залізними гаками». Як повідомляє Католицька енциклопедія,

«християни здерли з неї шкіру, гострими мушлями відриваючи м'ясо від кісток, і ще трепетні кінцівки вкидали у полум'я» [31]. Після цього християни зруйнували та спалили саму бібліотеку.

438 рік – у Римі введено в дію закон, який передбачав смертну кару для язичників.

451 рік – у Римі вводиться закон про смертну кару для тих, хто надає своє помешкання для притулку язичників або для їхніх богослужінь.

475 рік – готський правитель Вінітар, який воював з антами, порушивши закони тогочасного міжнародного права, під час мирних переговорів підступно вбив князя антів Буса (Божа) та розіп'яв на Хрестах сімдесят руських старійшин. На кургані понад річкою Рось нині встановлено пам'ятник славетному князю, який захищав Русь від духовного рабства.

723 рік – єпископ Боніфацій зрубав священного дуба Донара (Бога Тора) в землі Гессен і збудував з нього християнську каплицю.

743 рік – перші писемні згадки про окремі випадки християнізації слов'ян: наприклад, Карантанський князь Борута відправив свого сина Горазда та племінника Готимира здобувати християнську освіту до нещодавно заснованого монастиря Чімсі [6, 32].

Між 818 та 825 роками охристили моравського князя Моймира.

821 рік – примусове охрищення франками князя ободритів Славомира, який відбував у них заслання як непокірний васал. Будучи відпущеним додому, Славомир рантово помер у дорозі.

831 рік – примусове масове охрищення частини населення Моравії.

Близько 830 р. слов'янський князь Прибипа наказав збудувати і освятити християнську церкву для себе і своєї жінки-баварки. Прийняття ним християнства мало політичні та майнові причини – він отримав численне володіння у Нижній Паннонії, де збудував собі нову резиденцію [6, 41–42].

846 рік – охрищення моравського князя Ростислава з політичного примусу (щоб мати підтримку від короля Людовіка).

865 рік – охрищення болгар.

880-ті роки – охрищення сербів і хорватів.

880 рік – охрищення чехів.

894 рік – охрищення князя Борживоя (Чехія).

20–60-ті роки X ст. – почалося інтенсивне підкорення полабських слов'ян німецькими королями, для яких християнство було лише вигідною ідеологічною зброєю і служило ідеальною політичною ширмою для колоніальних війн та знищення етнічних релігій, що їх християнство проголошувало примітивними, нижчими від себе. Звідси нав'язане всьому світові уявлення про те, що християнство нібито є своєрідним “просвітництвом”, порятунком “темних варварів”.

948 рік – германці заснували на слов'янських землях два єпископства – Хафельберг і Бранденбург, які насильно наvertsали слов'ян до християнства.

956–986 роки – Геральд Синьозубий силоміць впровадив християнство в Данії.

955 рік – охрищення руської княгині Ольги. Повертаючись додому з Константинополя, вона з острахом говорила: “Мої люди погане, і син мій, – уберіг би мене Бог від усякого зла” [12, с. 94]. Непевна згадка наших літописів про те, що Ольга тримала свого «пресвітера потаємно», підтверджує думку літописця про те, що Святослав гнівався на матір за зраду рідної віри.

960 рік – Гакон Добрий і Трюгві (батько Олафа Трюгвассона) впровадили християнство в Норвегії.

966 рік – охрищення польського короля Мешка і його підданих.

968 рік – заснування єпископств у Ольденбурзі і Магдебурзі. Єпископ Ольденбурзький «народи вагрів і ободритів омив у священному джерелі хрещення» [8], а Адам Бременський писав, що нібито “був охрищений весь народ язичників».

971 рік – після жорстокої і нерівної битви, яка відбулася напередодні християнської пасхи і закінчилася значними втратами руської дружини (за словами літопису, «все войско погуби»), великий руський князь Святослав ніби прозрів причину поразки: етнічно й релігійно змішане військо русів і варягів, язичників і християн, що не мало єдиної душі, божественної енергії чи харизми, втратило містичну підтримку рідного Бога Перуна. Відомі його сповнені смутку слова, сказані на військовій раді: «Загинула слава, яка йшла слідом за військом росів, що легко перемагали цілі країни, якщо ми тепер ганебно відступимо перед ромеями...» За відомостями Василя Татищева, Святослав наказав дружинникам-християнам поклонитися язичницьким Богам, але ті не підкорилися. Великий князь «толико рассвирепе, яко и єдиного брата своего Гліба не пощаде, ... наипаче на пресвитери яряся... посла(в) до Києва, повелів храми христіан разорити і сожеіци. І сам скоро поїде, хотя вся христіани ізгубити» [26, I, с. 110–111].

972 рік – намовлені візантійським імператором печеніги убили князя-рідновіра Святослава Хороброго на о. Хортиця. Князь Святослав добре усвідомлював загрозу і шкідливість християнства як засобу поневолення духу слов'ян. Тому він боронив від Візантійської християнської експансії не тільки Русь та Болгарію, а й інші народи Подунав'я, намагаючись об'єднати слов'ян в єдину імперію.

983 рік – Добрина знищує давній хтонічний культ ільмерських словен: Рода і Рожаниць або Змія-Ящера-Волхова [7].

983 рік – у Північному Полаб'ї вже прокотилася хвиля слов'янських повстань проти німецько-християнської експансії. Полабські слов'яни вбачали причину своїх нещасть у духовній зраді своїх Богів. Через це повстанці зруйнували єпископські резиденції в Хафельберзі, Бранденбурзі, Ольденбурзі, Гамбурзі, де «спалили і зруйнували дощенту всі церкви, не лишивши по той бік Лаби і сліду християнства» [30].

988 рік – офіційне примусове масове хрищення 10 тисяч киян (а не всієї Русі!) князем Володимиром, що відбулося з порушенням християнських канонів, за якими обряд охрищення має бути

персональним таїнством. По суті, Володимир-Базилій влаштував ганебне політичне шоу: кумира Перуна побито палицями і протягнуто через усе місто для наруги; знищено кумири Хорса, Стрибога, Симаргла, Мокоші, Дажбога [12]; знищено кумири Услава і Велеса, які стояли на Подолі (вони не ввійшли в перелік літописця) [12; 261. В “Житті Володимира” говориться: “А Волоса ідола <...> велів у Почайну-ріку воврещи”.

989 рік – дядько Володимира-Базилія Добриня та воєвода Путята під керівництвом грецького єпископа Іоакима Корсунянина христили вогнем і мечем новгородців: “повелів ідоли опровергнути, одних посікти, а інших огневі віддати <...> затим скоро повелів будувати церкви і зводити на місцях, де стояли кумири”. Археологи підтвердили ці відомості, орієнтуючись на сліди пожеж, виявлені на вказаних літописцем місцях.

989 рік – здійснюється хрищення руським князем Володимиром білих хорватів і спалення кількох десятків міст і сіл. Невдовзі Володимир своїм Уставом наказує спалювати волхвів.

995 рік – у Польщі знищено кумир Дзеванни, Богині мисливства й лісів.

995–1002 роки Олаф Трюгвассон продовжив християнізацію Норвегії, осквернив капище Тора [Сага про Олафа Трюгвассона, 1698].

1004 рік – єпископ Вігберт наказав вирубати Священний гай сорбів і побудував на його місці християнську церкву.

Перша половина XI ст. – у святилищі Сварожича в Радогощі (Ретрі) – культовому центрі плем'яного об'єднання лютичів якийсь саксонець пошкодив статую слов'янської Богині Живи. Оскільки лютичі були досить сильними, християнським правителям доводилося поблажливо ставитися до язичницьких звичаїв та рахуватися з думкою жерців. Тож імператор виплатив жерцям 12 фунтів срібла для відшкодування збитків [20].

1008 рік – знищення (вирубубання і спалення) єпископом Мерзербурзьким сербського Священного гаю Святобора [20].

1018 рік – Пожежа в Києві. Християни, скинувши провину в цьому на «зле чародійство волшебниць», убили десятки жінок, запідозрених у чаклунстві.

1024 рік – широкомасштабне насадження християнства в Муромі, Суздалі та Ростові. Єпископи Леонтій та Костянтин Муромський жорстоко і цинічно повергли кумирів. Внаслідок цього розгніваний народ вбив Леонтія за осквернення їхніх святинь (див. життя вказаних «святих»).

1043 рік – князь ободритів Готшалк намагався повернути свій народ до християнства шляхом особистої проповіді рідною мовою. Крім того, він відновив церкви й монастирі. Однак така діяльність князя викликала величезний опір і ненависть людей.

1052 рік – Булла пани Інокентія IV «Асі exstipenda» (про знищення) про введення тортур для отримання зізнання.

1054 рік – розкол церкви на латинників і схизматів. Стався поділ слов'ян не тільки за релігійною ознакою, а й за способом письма. Первісно всі слов'яни вважалися схизматами через те, що мали власну писемність. Боротьба католицької церкви зі слов'янською азбукою закінчилася латинізацією чехів, поляків та інших слов'ян. Було впроваджено латиницю, яку поляки називають «абецадлом» від лат. «а, в, с», наслідком чого стало відчуження навіть на мовному рівні колись споріднених народів [13].

1063–1157 роки – кількаразове спалення і відродження лютницького храму Радегаста в Ретрі. Оплавлені кумири з цього храму були знайдені на початку XVIII ст. в Німеччині (колишні землі слов'ян) та описані Готлібом Машем у 1774–1795 рр. [16].

1066 рік – язичницьке повстання під проводом Блусса (зятя князя Готшалка) і жерців. Хвиля величезного народного гніву прокотилася всією країною. Народ забив князя-християнина і разом з ним усіх його прибічників, які не схотіли зректися чужої віри [14, с. 93].

1068 рік – єпископ Хальберштадський Бурхард знищив святиню лютичів Ретру. На знак приниження слов'янської віри він вчинив наругу над священним конем Бога Світовита: на цього коня ніхто не смів сідати, а єпископ повернувся на ньому верхи в Саксонію.

1069–1071 роки – Ян Вишатич мечем приборкав слов'янських і фінських язичників на Білоозері.

1069 рік – князь Гліб Святославович і єпископ Федір зарубали сокирою волхва та його прибічників у Новгороді [12].

1050 рік – монах Авраам знищив кумира Велеса в Ростові, насильно охрестив мешканців міста, поставив на місці язичницького храму церкву.

1071 рік – убивство волхва в Києві: «і вринуша його біси в рів» [12].

1091 рік – придушення повстанця волхвів у Ростові: «волхв погібе вскорі» [12].

Початок XI ст. – Ольденбурзький єпископ Герольд знищив кумира Бога Прове та спалив Священний ліс Прове [8].

Початок XII ст. – заснування християнських єпархій, які засуджували язичників до страти за порушення ними християнських норм життя. Наприклад, Карл Великий у так званому Саксонському Капітулярії встановив правила покарання для своїх підданих, у тому числі й для слов'ян, чиї землі входили до складу його імперії: «Хто з неповаги до християнської віри порушить піст святої п'ятидесятниці, поївши м'яса, – буде покараний смертю... Хто спалить по язичницькому обряду тіло померлого і спалить на попіл його кості, – буде страчений на смерть. Хто із племені саксонського буде надалі ухилятися від хрищення, не з'явиться для здійснення над ним цього таїнства, бажаючи залишатися в язичницькій вірі, – буде скараний на смерть» [29, с. 424].

1125–1128 роки – король стодоранів Прибислав-Генріх запекло боровся з опозицією жерців храму Триглава. Князь Лотар III спалив лютицький храм Триглава (можливо, це в тій самій Ретрі). Держава лютичів розпалася. Після цих драматичних подій політична сила і вплив слов'янської віри були підірвані [13].

1136 рік – перша спроба підкорення непокірних слов'янських язичників Балтійського помор'я [23].

1147 рік – відбувся христовий похід проти слов'ян, очолюваний Генріхом Левом, наслідком якого був лише «помірний успіх» у християнізації, адже слов'яни виявилися дуже серйозним і небезпечним супротивником, який просто поставив германців у безвихідь [8, I, 92; II, с. 4].

До 1157 року – найзначніший культовий центр Сварожича в землі лютичів неодноразово знищувався християнами, проте відновлювався знову й знову: в 953 році він був розорений Оттоном Першим, у 1068-му – саксонським єпископом Бурхардтом Другим, двічі спалювався германськими христоносцями під час хрестового походу проти язичників баварського герцога Генріха Лева (1147–1150 рр.).

1159 рік – друга спроба підкорення слов'янських язичників Балтійського помор'я [23].

1166 рік – третя спроба підкорення слов'янських язичників Балтійського помор'я [23]. Внаслідок жорстокої війни й опору, який чинили слов'яни-рідновіри християнським загарбникам Альденбургського єпископства, зруйновано місто вагрів Старгород (пізніше назване Ольденбургом, нині територія Німеччини) [8].

1168–1169 роки – четверта спроба і руйнування слов'янських святинь Помор'я. Єпископ Абсальон знищує і оскверняє кумира Ругевита в місті Карензі-Корениці на о. Руяні (нині Рюген): кумиру підрубані ноги, а єпископ Свен всівся верхи на скинуту статую Бога і звелів своїм благовірним провезти його по місту [23]. Після цього він же знищив кумирів Поревита і Поренута [Кнітлінг Сага]. Слов'янська держава Ругія на о. Руяні була зруйнована внаслідок постійних ворожих нападів саксонських королів Еріха, Вальдемара I та ін., керованих християнськими єпископами. Як писав В. Шаян «цілий христоносний похід був піднятий проти держави цього острова і твердині старослов'янської віри» [30. 1981. Після зруйнування Ретри (1068) і до 1168 року цей храм ціле століття залишався релігійним центром не тільки балтійських слов'ян, але й усієї Слов'янщини. Сюди майже 200 років після християнізації Руси приїздили руські купці, воїни і прості рідновіри, щоб принести дари Богам. У цій нищівній війні взяли участь данські війська під проводом князя Вальдемара I, а також померанські війська Казими-

мира і Богіслава, які сподівалися отримати для себе кращі наділи землі в разі перемоги.

15 червня 1168 року – єпископом Абсальоном осквернено і розграбовано храм Свентовида (Світовита) в Арконі на о. Руюн. Оборонці– рідновіри винесли на мури своєї твердині священне знамено, яке називалося «Станіца» і за звичаєм мало виноситися лише в час вирішальних битв. Ця «Станіца» була у величезній пошані, що «майже дорівнювала маєстатові усіх Богів» [30, с. 1981. Дамці підпалили дерев'яні стіни оборонної вежі. Численні оборонці кидалися у вогонь, вважаючи за краще вмерти, ніж потрапити в духовне рабство. Священне знамено згоріло в полум'ї разом з останніми рідновірами. В цей час данський князь Вальдсмар велів винести крісло, щоб, сидячи перед своїм шатром, цинічно спостерігати за ходом битви. За його наказом вояки Есберн і Суно вдерлися до храму і зрубали кумир головного Бога Світовита, пограбувавши всі скарби святині. Саму статую порубали на дрібні шматки й розпалили з них вогнище, на якому готували собі їжу. Такою була трагічна загибель останніх язичницьких твердинь [8].

1168 рік – жорстоке насильницьке охрищення германськими завойовниками усіх полабських слов'ян [3; 4].

1169 рік – суздальський князь-християнин Андрій Боголюбський спалив і пограбував Київ, убив тисячі киян.

XII ст. – монахи-бенедиктимці скидають кумирів Лади, Лелі та Води на Лисій горі поблизу села Келець (Польща). На місці язичницького храму будують костел і монастир, про що розповідає повість XVI ст. «Про будівництво бенедиктинського монастиря на Лисій горі».

Кінець XII–XIII ст. – германці завоювали землі слов'ян до Одри і створили там християнські єпархії, зруйнувавши всі святині природної релігії підкорених племен, убиваючи й спалюючи жерців, які були носіями етнічних знань, а разом з ними спалювали їхні книги, написані на дерев'яних дощечках.

1210 рік – у грамоті папи Інокентія III говориться про слов'ян, які «воюють з католицькою вірою, бо отці їхні, як і вони, були язичниками, і були насильно вигнані з їхніх земель бранденбурзь-

кими графами» [20, с. 187–203]. Саме з часу християнізації почалася масова колонізація слов'янських земель німцями, яка майже розчинила в собі слов'янський етнічний компонент, асимілювала полабські племена наших прародичів.

1227 рік – за наказом архієпископа князь Ярослав (батько Александра Невського) спалив чотирьох волхвів: «изжьгоша волхвов четире на Ярославі дворі», що описано в Патріаршому або Никонівському літописі (1862 р.): «Явились во Новгороде волхвы, ведуны, потворици, и многие волхования, и потворы, и знамения творили. Новгородцы же поймали их и привели волхвов на двор мужей князя Ярослава, и связали волхвов всех, и бросили в огонь, и тут они все сгорели».

1375 рік – у Новгороді страчено «єретиків-стригольників».

1411 рік – з наказу церкви спалено живцем 12 віщих жінок у Пскові, про що повідомляє Псковський літопис [1].

1462 рік – єпископ Іоанн Можайський засудив на смерть боярина Андрія Дмитровича і спалив його разом з жінкою за «мнине волшебство» на показ усьому народу.

1484 рік – оприлюднення «*Summis desiderantes affectibus*» («Всіма помислами») – булла папи Інокентія VIII, яка узаконила боротьбу церкви з відьомством і чарами. Народні погляди на чаклунство, поширені в народі й раніше, досі не визнавалися церквою, – віднині ж стають офіційною доктриною церкви і оголошуються ерессю. Булла була надіслана Крамеру, руками якого пана Інокентій VIII хотів придушити опозицію, що виступала проти полювань па відьом. Керуючись цією буллою, в Європі, за неповними даними, католики засудили до страти 100 тисяч язичників.

1485 рік – спалено 41 «відьму» в П'ємонті (Італія).

1487–1487 роки – вихід у світ книжки панських інквізиторів домініканців Якова Шпрегера (1436–1495) декана Кельнського університету і пріора Генріха Крамера (латинізоване Інстіторіс) (бл. 1430–1505) під назвою «*Malleus Maleficarum*» («Молот відьом»), яка стала по суті детальною розробкою процедури судочинства над відьмами, «щоб як духовні, так і цивільні судді мали

в своєму розпорядженні готові прийоми тортур, ведення суду і виголошення вироку».

1499 рік – поширено одне з перших «Поученій священнослужителів проти язичництва».

Кінець XV століття – з'являється середньовічний звід церковних правил Домострой, написаний монахом Сильвестром для потреб церкви (на зразок мусульманського Шаріату), потім доповнений впродовж наступного XVI століття. Цей документ написаний під впливом подібної праці Василія Великого – архієпископа Каппадокійського. Сильвестр часто посилається на нього, зокрема з нього взяте правило 72: «Той, хто довірився волхвам або їм подібним, що вбивають час – хай стане це заборонено». Тлумачення: «Той, хто пішов на навчання вредоносній мудрості до волхвів, колдунів та інших чародіїв, хай буде покараний як зловмисний убивця. Віруючий же волхвам або той, хто вводить їх у свій дім для зцілення від отруєння або віщування майбутнього – на шість років хай буде покараний, як наказує правило Шостого вселенського собору... і 83 правило в тому ж посланні Василія Великого».

Домострой: Шостого собору правило 61: «Тим, хто піддався волхвуванню або так званим мудрецам..., на шість років позбавлені від причастя, як такі, хто водить ведмедів або якогось іншого звіра для розваги натовпу і для заробітку, хто віщує долю при народженні і родословну за зорями, і подібними речами вводить народ в оману. Ті, хто ворожать за хмарами, чародії, творці амулетів і волхви, які цим займаються і не відступають від згубних сих язичницьких справ, – виганяти таких всюди з церкви вимагаємо, як велить закон священнику»... «Що спільного у світла з тьмою? – як сказав апостол, і як поєднується церква божа з ідолами язичницькими? Яка снівдія вірного з невірним? Яка згода Христа з Дияволом?».

1501 рік – Стоглавий собор заборонив наукову діяльність, особливо небезпечним визнано заняття астрономією.

1504 рік – за наказом московського митрополита Данила за читання іноземних книг та єретицтво спалені живцем: князь Лукомський, Іван Волков, Михайло Конопльов, Іван Максимов; а в Новгороді – Некрас Рукавов.

1505 рік – повчання проти язичництва, Грамота митрополитів Фотія і Даниїла, Стоглав, Домострой наказують катувати волхвів і всіх тих людей, хто знається з кудесниками.

1515 рік – у Європі спалено понад 500 «відьом».

1552 рік – повчання проти язичництва в Судебнику.

1568 рік – церковники розгромили першу друкарню в Москві

1568 рік – спалено живцем винахідника першого літального апарату – смерда Нікітку (Москва).

1599 рік – поширено послання Івана Вишенського про знищення свят Коляди, Купайла, а також писанок, великодніх коро-ваїв та ін.

1619 рік – в Тулузі за рішенням інквізиції італійському філософу Ваніні відрізали язик, щоб він не зміг висловлювати свої думки, а коли він виявив намір продовжити писати – спалили живцем на вогнищі

1648–1649 роки – видано Указ московського царя Алексія Михайловича про знищення давньої музичної та пісенної культури і «шкідливість» скоморохів, яких наказано бити батогами, відсилати на заслання, ламати їхні дуди, гусли та інші музичні інструменти. Щодо цього показовою є грамота до воєводи Змієва про знищення свят Коляди, Овсеня та народних ігор.

1721 рік – «Духовний регламент» Петра I про те, щоб церква «вірою і правдою служила самодержавству», «щоб насаджували вірнопідданські почуття і доносили на неблагонадійних», а також молебні, канони та акафісти на честь царюючих осіб.

1784 рік – Російський імперський уряд наказав Київській академії читати лекції не рідною мовою студентів, а «с соблюдением выговора, который наблюдается в Великороссии», та дотримуватися російського правопису. Тих викладачів, які продовжували викладати українською мовою, було звільнено з посад.

1863 рік – Валуєвським циркуляром російського царя про заборонено вживання української мови в Україні й особливо – її використання в навчальних закладах.

1876 рік – Емський указ проти вживання української мови навіть у народних піснях та на наукових фольклористичних конференціях. Заборонялося також вживання слів «Україна» та «українець».

Початок ХХ ст. – за наказом радянської влади на Гуцульщині знищували писанки, репресували писанкарів, майстрів народного мистецтва.

1921 рік – Постанова ВЧК про «осведомителей агентурной работы ЧК по духовенству», за якою визначалося «материальное заинтересование того или иного осведомителя среди духовенства». «При цьому субсидії грошові та натурою..., їх будуть зв'язувати з нами й в іншому відношенні, а саме в тому, що він відданий раб ЧК, який боїться розконспірувати свою діяльність». Протягом усього часу радянської влади та й донині існує широка агентура КДБ (ФСБ) серед християнського духовництва і реальний вплив через неї на справи і політику не тільки церкви, а й держав, і на міжнародному рівні [2, с. 246-248; 19, с. 3].

1927 (або 1930) рік – радянською владою знищене поховання славетного князя Святослава, знайдене археологом В. А. Грінченком на острові Хортиця під час будівництва металургійних заводів-гігантів Запорізького промислового комплексу [13]. Тут знайдений військовий могильник, що нараховував близько 50 курганів. Тут князь Святослав прийняв свій останній бій з печенігами, в якому загинув смертю хоробрих і був похований тут же неподалік на горі, що нині зветься Вознесенською. Нині на місці ймовірного останнього бою князя Святослава встановлений обеліск.

1937 рік – за наказом радянської влади у Москві розстріляно кілька десятків українських кобзарів, лірників, бандуристів – знавців пісенного фольклору і народної мудрості, яких спеціально «запросили» на з'їзд.

Початок 90-х років – невідомий чернець каплиці в Ботанічному саду м. Київ безкарно розбив молотом кам'яну скульптуру язичницького Бога, яка тут стояла з давніх часів.

2006 рік – за наказом олігархів руйнується Острів Хортиця (в давнину – Хортич), відомий археологам як одне з найдавніших

священних місць України. Тут знайдені десятки капищ, які датуються початком III тис. до н. е. і навіть давніше. Слов'янські святилища на о. Хортиця згадувалися Костянтином Багрянородним, вони відомі також в давньоруських літописах. Уже з XIII ст. на Хортиці з'являються перші осередки козацтва, з яких у XV ст. утворилася Запорізька Січ.

2007 рік – комунальне підприємство «Генеральна дирекція Київської міської державної адміністрації з обслуговування іноземних представництв» вирувало 500-літні дуби Перунового гаю на Оболоні – природного парку площею 109,8 га у Києві. Рідновіри вважають цю природну зону Священним гаєм, який вони доглядали протягом 10 років, аж поки в 2006 році їх почали брутально виганяти з цього парку загальнонародного користування. З листа КМДА від 27. 03. 07 № 014–554 виявилось, що цей гай на березі Дніпра віддали олігархам для індивідуальної котеджної забудови ще 5 травня 2003 року. Злочинним Рішенням Київради від 9 березня 2006 року № 191/3282 «Про продаж земельних ділянок товариству з обмеженою відповідальністю «Дніпровська Рив'єра» земельна ділянка розміром 46,0266 га віддана для будівництва, експлуатації та обслуговування індивідуальної котеджної забудови й будівництва головного сервісного селекційно-технологічного центру конярства та кінного спорту в урочищі «Оболонь» на вул. Богатирській, на північ від затоки Верблюд, в Оболонському районі м. Києва» [Лист КМДА від 27.03.07 № 014–554].

12 і 19 серпня 2007 року – Московський патріархат спільно ФСБ Росії та з допомогою найнятих міліціонерів вчинили напади на сповідників Рідної Віри із застосуванням кастетів та вогнепальної зброї. Злочинці досі не покарані, а Уряд України обходить цю подію мовчанкою. Учасники V Родового Слов'янського Віча, міжнародного з'їзду рідновірів, направили Звернення до Президента України з приводу кричущих порушень прав людини у нашій державі, однак відповіді від найвищого посадовця досі не отримано.

14 листопада 2007 року в Києві відбулася міжнародна конференція «Від комунізму до демократії – через Міжнародний суд. Правові механізми попередження системних злочинів проти людства». Учасники конференції винесли рішення про розробку

правових механізмів, що дозволять провести Міжнародний суд над злочинами проти людства, заборонити комуністичну ідеологію як людиноненависницьку і унеможливити повторення злочинів комунізму в майбутньому. Чи буде колись суд над злочинами християнства у світі?

Цей перелік історичних подій нам потрібен для констатації факту і введення його в науковий обіг: глобалізація почалась не сьогодні й не вчора; перші її програми були закладені в ідеях так званих «універсальних» монотеїстичних релігій та продовжені послідовниками комуністичних ідеалів «рівності». Надмір наведених фактів свідчать як про християнський, так і про комуністичний етноцид слов'янських народів. Бо, по суті, комунізм був лише новою формою універсального культу, його логічним продовженням у нових умовах, а не поборником релігії як такої [2]. Насильницька християнізація європейських народів за всіма ознаками також була системним злочином проти людства, і це час вже визнати.

Етнокультура несе в собі культурний досвід багатьох поколінь своїх етнічних предків і становить основу історичної й генетичної пам'яті етносу. Християнство, будучи зброєю в руках будь-яких завойовників, перервало цей живий ланцюг міжпоколіннєвої передані етнічних знань і родового досвіду, постійно виправдовуючи свої злочини «місією просвітництва диких варварів», так само як і комунізм мав свою «місію» створення «соціалістичного табору», який, по суті став тюрмою народів.

Християнський етноцид посилив етнокультурну і морально-звичаєву деградацію слов'ян, і тому християнство має розцінюватися як велика історична трагедія, а не як «благодать», про яку досі розповідають тисячам школярів і студентів зі шкільних та університетських кафедр та мільйонам прихожан з церковних амвонів.

Етноцид, за визначенням Інституту держави і права ім. В. М. Корецького – тип політичної поведінки, спрямований на знищення конкретних етносів. На відміну від геноциду, що здійснюється шляхом фізичного знищення представників етносу, етноцид досягає своєї мети з допомогою «комплексу заходів по зруйнуванню системних зв'язків у середині народу, підштовхуючи його представників до переходу в іншу етнічну якість. Головна лінія в політиці

етноциду – знищення основних ознак етносу (етнічної території, мови, культури, історичної пам'яті, і, нарешті, самосвідомості)» [15, с. 694]. Етнічна релігія є однією із найсуттєвіших ознак етносу. Тому В. Шаян слушно зазначив, що етноциду і геноциду часто передує деїцид – знищення Богів (від лат. deus – Бог і caedo – вбиваю). Оскільки етнічна релігія є духовною складовою культури, то знищення головної етнокультурної ознаки народу – є незаперечним доказом етноциду слов'янських народів, здійснюваного христоносцями різних мастей.

Література та джерела

1. **Аничков Е.** Язычество и давняя Русь / Е. Аничков. – Санкт-Петербург, 1914.
2. **Безклубенко С. Д.** Українська культура: погляд крізь віки / С. Д. Безклубенко. – Ужгород: Карпати, 2006.
3. **Брайчевський М.** Археологічні свідчення участі східних слов'ян у політичних подіях римської історії III–IV ст. н. е. Археологія. – 1953. – Т. 8.
4. **Брайчевський М.** К вопросу расселения славян на византийских землях / М. Брайчевський // Византийский временник. – 1961. – Т. 19.
5. **Брайчевский М.** Утверждение христианства на Руси / М. Брайчевский. – К., 1989.
6. **Власто А. П.** Запровадження християнства у слов'ян / А. П. Власто. – К., 2004.
7. **Гаврилов Д. А.** Боги славян / Д. А. Гаврилов, А. Є. Наговицын. – Москва, 2002. – С. 15–20.
8. **Гельмольд.** Славянская хроника / Гельмольд. – Москва, 1963.
9. Домострой. – М., 1990.
10. Книга для чтения по истории средних веков / под ред. П. В. Виноградова – Москва, 1898. – Т. 1.
11. **Крат П.** Українська стародавність / П. Крат. – Торонто, Канада–Буенос-Айрес, Аргентина, 1958. – 285 с.
12. Літопис Руський / переклад Л. Махновця. – К.: Дніпро, 1989. – 591 с.
13. **Лозко Г.** Пробуджена Енея. Європейський етнорелігійний ренесанс / Г. Лозко. – Харків, 2006.
14. **Любавский М. К.** История западных славян / М. К. Любавський. – Москва, 2004.
15. Мала енциклопедія етнодержавознавства. – НАН України. Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького; редкол.: Ю. І. Римаренко (відп. ред.) та ін. – К.: Генеза, Довіра, 1996. – 942 с.

16. **Маш Г.** Сокровища Ретры / Г. Маш. – Москва: Слава!, 2006.
17. Новгородская I летопись. – ПСРЛ. – Т. III. – Москва, 1841.
18. **Огієнко І.** Українська церква. – К., 1993.
19. **Полосин В.** Вечный раб ЧК / В. Полосин // Известия. – 23 января. – 1991. – С. 3.
20. Принятие христианства народами Центральной и Юго-Восточной Европы и крещение Руси. – М., 1988.
21. **Рыбаков Б.** Язычество древней Руси / Б. Рыбаков. – Москва, 1988. – 784 с.
22. **Рыбаков Б.** Язычество древних славян / Б. Рыбаков. – Москва, 1994. – 608 с.
23. **Саксон Граматик.** Деяния данов / Саксон Граматик. – Москва, 1931.
24. **Сахаров И.** Сказания русского народа И. Сахаров. – Москва, 1987.
25. Стоглав. – Казань, 1887.
26. **Татищев В.** История Российская / В. Татищев. – Москва, 1994. – Т. I.
27. **Тухолка С.** Процессы о колдовстве в Западной Европе в XV–XVII вв. / С. Тухолка. – Санкт–Петербург, 1909.
28. **Хейзинга Й.** Осень Средневековья Й. Хейзинга. – Москва: Наука, 1988.
29. Хрестоматия памятников феодального государства и права стран Европы. – М.: Государственное издательство юридической литературы, 1961.
30. **Шаян В.** Віра Предків наших / В. Шаян. – Гамільтон, Канада, 1987.
31. The Catholic Encyclopedia. – Encyclopedia Press, 1913.

Конфесійний склад мешканців землі

(За даними видання: World Christian Encyclopedia. 2nd edition. A comparative survey of churches and religions in the modern world. Oxford University Press, 2001)

Кількість послідовників найпоширеніших релігій у світі

За даними Encyclopaedia Britannica

Християнство – 2 млрд.:

- католицизм – 968 млн.
- протестантизм – 466 млн.
- православ'я – 218 млн.
- інші – 275 млн.

Іслам – 1 млрд.

Індуїзм – 780 млн.

Буддизм – 324 млн.

Китайські народні релігії – 225 млн.

Нетрадиційні релігії – 121 млн.

Родоплемінні релігії – 111 млн.

Сикхізм – 19 млн.

Юдаїзм – 14 млн.

Спіритуалізм – 10 млн.

Бахаїзм – 6 млн.

Джайнізм – 5 млн.

Конфуціанство – 5 млн.

Невіруючі – 641 млн.

Атеїсти – 220 млн.

Статистичні дані про релігії

В дужках вказується % від чисельності всього людства.

- Християнство** – 2 млрд. осіб (33 % населення Землі)
 - Католицизм** – 1,057 млрд. осіб (17,5 %)
 - Протестантизм** – 342 млн. осіб (5,6 %)
 - Православ'я** – 215 млн. осіб (3,6 %)
 - Англіканство** – 80 млн. осіб (1,3 %)
 - Незалежні церкви** – 385,7 млн. осіб (6,4 %)
 - Маргінальні церкви** – 26 млн. осіб (0,4 %)
- Іслам** – славити 1,188 млрд. осіб (19,6 %)
 - Суннізм** – 1 млрд. осіб (16,6 %)
 - Ханафіти** – 531,4 млн. осіб (8,8 %)
 - Шафіїти** – 239,9 млн. осіб (4,0 %)
 - Маликіти** – 221,9 млн. осіб (3,7 %)
 - Ханбаліти** – 2,3 млн. осіб
 - Сектантський сунізм: ваххабіти** – 7 млн. осіб (0,1 %)
 - Суфізм** – 237,4 млн. осіб (3,9 %)
 - Шіїзм** – 170,1 млн. осіб (2,8 %)
 - Ісламські схизматики** – 15 млн. осіб (0,2 %)
 - Ахмад** – 7,95 млн. осіб (0,1 %)
 - Чорні мусульмани** – 1,65 млн. осіб
 - Хариджити** – 1,6 млн. осіб
 - Друзи** – 834 тис. осіб
 - Інші мусульманські секти** – 2,65 млн. осіб
- Індуїзм** — 811,3 млн. осіб (13,4 %)
 - Вішнуїзм** – 549,6 млн. осіб (9,1 %)
 - Шиваїзм** – 216,2 млн. осіб (3,6 %)
 - Шакхізм** – 25,7 млн. осіб (0,4 %)
 - Реформований індуїзм** – 4,5 млн. осіб (0,1 %)
 - Неоіндуїзм** (маргінальний індуїзм) – 17,4 млн. осіб (0,3 %)
- Буддизм** — 360 млн. осіб (5,9 %)
 - Махаяна** – 202,2 млн. осіб (3,3 %)
 - Тхеравада** – 136,3 млн. осіб (2,3 %)
 - Ламаїсти** – 21,5 млн. осіб (0,4 %)

Етнічні релігії — 228,4 млн. осіб (3,8 %)
 Анімісти – 216,2 млн. осіб (3,6 %)
 Шаманісти – 12,3 млн. осіб (0,2 %)
Юдаїзм – 14,4 млн осіб (0,2 %)
 Ашкеназі – 11 млн. осіб (0,2 %)
 Східні євреї – 2,4 млн. осіб
 Сефарди – 925 тис. осіб

Напрямки юдаїзму за даними сайту: Adherents.com

Консервативний – 4,5 млн. осіб
Реформістський – 3,75 млн. осіб
Ортодоксальний – 2 млн. осіб
Реконструктивістський – 150 тис. осіб
Прихильники інших напрямів і світські євреї –
4,5 млн. осіб.

Зміст

Передмова	5
Українське (Силенкове) розуміння Бога	7
Єднання з Дажбогом	10
Мати Лель – прародителька українців	12
Рідне розуміння святості	17
Молитва. Що це?	22
Обряд	25
Комплекс меншої вартості і комплекс вищої вартості	29
Чому ми кращі?	32
Самопоневолення свого “я”	36
Водоосвячення	41
Толерантність	44
Голодомор 1932–1933 рр.Х	46
Так говорив Аттіла	48
Рідна мова	50
Як нам, українцям, жити на цьому світі, щоб жодна сила нас не роз’єднала і не покорила? (а) спотворення нашої історії) ...	52
Як нам, українцям, жити на цьому світі, щоб жодна сила нас не роз’єднала і не покорила? (б) висміювання, приниження наших провідників)	55
Як нам, українцям, жити на цьому світі, щоб жодна сила нас не роз’єднала і не покорила? (в) намагання нас роз’єднати) ...	58
Як нам, українцям, жити на цьому світі, щоб жодна сила нас не роз’єднала і не покорила? (г) виховання у нас байдужості)	63
РУНВіра про помилки	66
Національна честь України	70
Купала. Погляд з сьогодення в минуле	74
“Свободу не спинити...”	80

РУНВіра: нелегкі кроки до розуміння її сутності	84
Пояснення термінів та скорочень	92
Довідковий матеріал	95
Галина Лозко. Хронологія християнського завоювання Європи в I–XXI ст. (погляд з України)	95
Література та джерела	112
Конфесійний склад мешканців Землі	114
Кількість послідовників найпоширеніших релігій у світі	114
Статистичні дані про релігії	115

Літературно-художнє видання

Мирослав ЮШКЕВИЧ

**І хай святиться ім'я Його,
Дажбог**

(СТАТТІ, ПРОМОВИ, ПРОПОВІДІ
ПРО РІДНУ ВІРУ В ДАЖБОГА)

Для тих, кого зацікавила тема РУНВіри, відсилаю на адресу:
[htt: //runvira.in.ua](http://runvira.in.ua) 11010 р.Д.

Підписано до друку 06.08.2012 р.
Здано на виробництво 07.08.2012 р.
Формат 60x84/16. Папір офсетний.
Гарнітура Arial Суг. Тираж 100 прим.

Віддруковано з готових оригінал-макетів замовника в ПП «Рута»,
10014, м. Житомир, вул. М. Бердичівська, 17-а,
тел. 47-48-24.
Реєстраційне свідоцтво серія ДК № 3671 від 14.01.2010 р.